

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

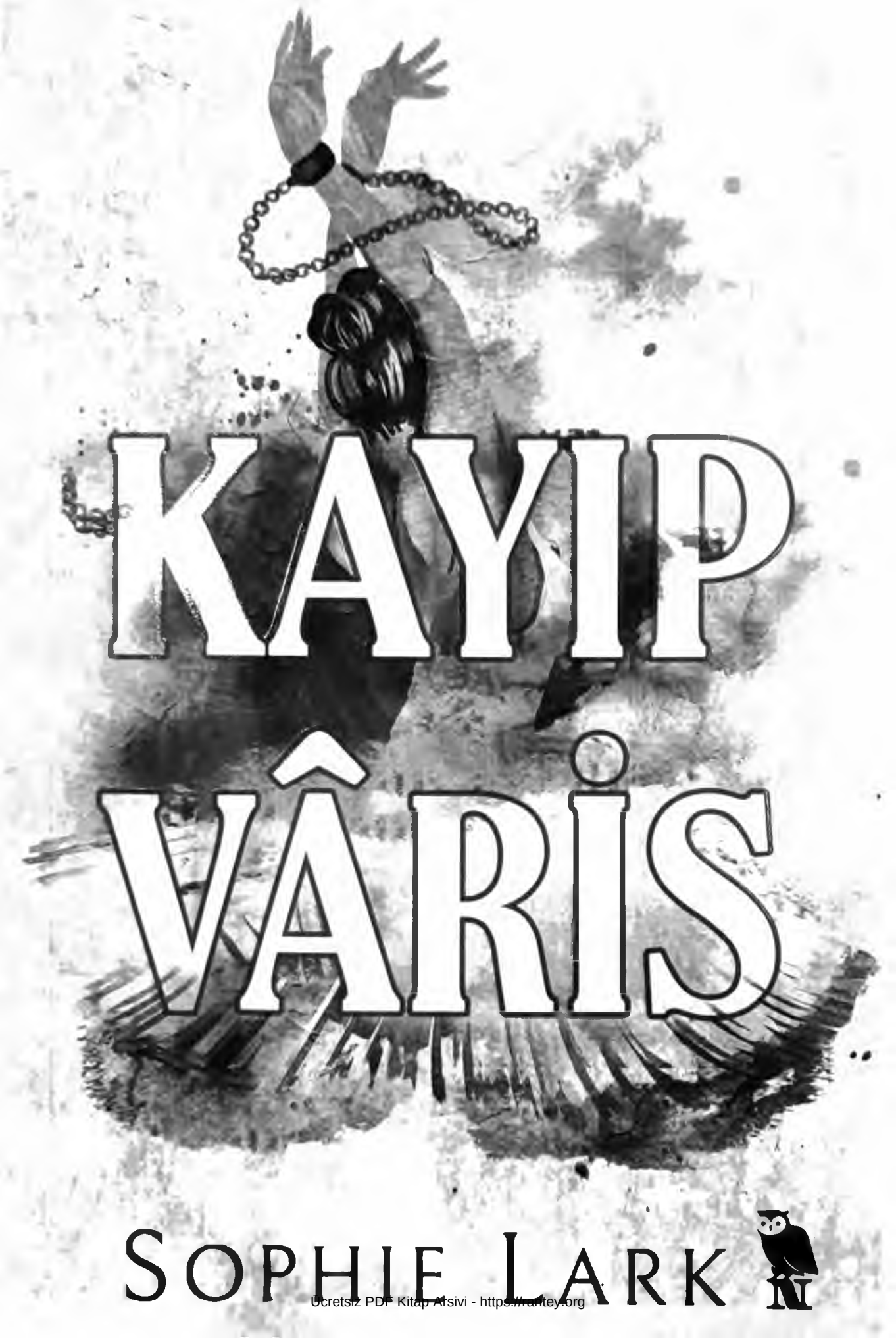
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAYIP VÂRİS

SOPHIE LARK

Aşk, çalamayacağın tek şeydir.

Nessa Griffin ailenin gözbebeğidir. İçinde büyüdüğü mafya dünyasına göre fazla şefkatli ve nazik olan Nessa, bu mafya imparatorluğunda hiçbir rol üstlenmez. Hem evde hem de son derece rekabetçi bale topluluğunda kendini kanıtlamak adına çabalar.

Mikolaj Wilk, Chicago'nun en gaddar suçlularından biridir ve intikam peşindedir. Onu Varşova sokaklarından kurtaran üvey babasına yapılanların hesabını mutlaka soracaktır. Mikolaj, intikam planının bir parçası olarak Nessa'yı kaçıır ve onu çürüyen, eski malikânesinde esir tutar. Genç kadın, ailesinin suçlarının bedelini ödemeyi hak etmez; ne yazık ki bu dünyada kurt, ne kadar nazik ve masum olursa olsun kuzuyu yer.

Ancak Mikolaj, Griffin ailesinin değer verdiği her şeyi yok etme planları yaparken, kendisini esirine kapılmış halde bulur. Bu balerinin danslarının sadece ona özel olmasını istemeye başlar. Nessa ise kendisini kaçıran adamla yaşadığı tutkulu gerilimin içinde kaybolmuştur. Bu sırada, aralarındaki çarpık ilişki yeni, korkutucu şekillerde gelişir.

Nessa, aşka yenik düşmeden önce Mikolaj'ın canavar etiketinin altındaki kalbi bulabilecek midir?

MASAL
PEREST

nora

KDV'den muaf.

nemesiskitap.com

📖 X nemesiskitap | nora | masalperest

9 786236 755307

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 780

Kayıp Vâris Sophie Lark

Kitabın Özgün Adı: Stolen Heir

Çeviren: Yasemin Büte

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Yayın Koordinatörü: Oytun Arslan

Yabancı Yayınlar Koordinatörü: Merve Mumcu

Editör: Zeynep Hilal Kahraman

Son Okuma: Sude İlter Kahramanoğlu

Kapak ve İç İllüstrasyonlar: Line Maria Eriksen

Kapak Uygulama: Sidem Zelal Edin

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2024 © Sophie Lark, 2022

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yetişkin okurlar içindir.

ISBN: 978-625-6755-30-7

Baskı: Mart 2024

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Tel.: 0212 613 17 33 Faks.: 0212 501 31 17

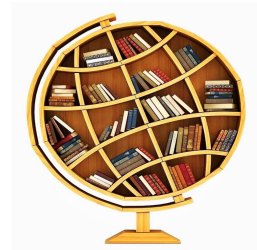
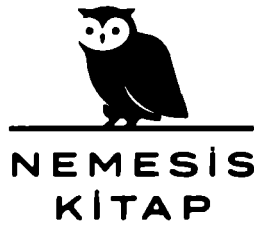
Sertifika No: 46025

KAYIP VÂRİS

zm

SOPHIE LARK

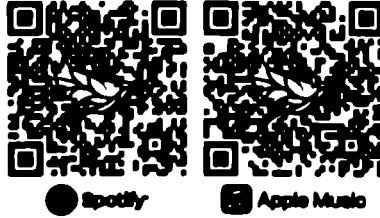
Çeviren: Yasemin Büte

ÇALMA LİSTESİ

1. Blood In The Cut - K. Flay
2. Someone You Loved - Lewis Capaldi
3. Satin Birds - Abel Korzeniowski
4. Earned It - The Weeknd
5. Company - Tinashe
6. Bad Intentions - Niykee Heaton
7. War of Hearts - Ruelle
8. As Shadows Fall - Peter Gundry
9. Latch (acoustic) - Sam Smith
10. Castle - Halsey
11. Monsters - Ruelle

Müzik, yazma sürecimin büyük bir parçası. Okurken 🎵 gördüğünüzde şarkıya başlarsanız o şarkı, sahneyle bir film müziği gibi eşleşir.

GALLO AİLESİ

GRIFFIN AILESI

1

MIKOLAJ WILK

VARŞOVA, POLONYA

İŞTEN EVE DÖNERKEN DURUP Anna için bir paket taze *chrusciki* satın aldım. “Melek Kanatları” ismine uygun olarak pudra şekeri serpilmiş yumurtalı ve kremalı hamur işlerinden kese kâğıdına küçük yağ lekeleri sızıyordu. Anna bugün üniversite giriş sınavlarına katılacaktı. Kutlamak için bir şeyler yapacağımızın şimdiden bilincindeydim. Anna çok zeki bir kızdı. Bu sınavı en yüksek notlarla geçeceğinden emindim.

İkiz olabilirdik ama bunu asla tahmin edemezsiniz. Onun saçları kahverengi, benimki ise mısır püskülü gibi sarıydı. O eline geçen her kitabı yutarken ben on dört yaşında okulu bırakmıştım.

Bu konuda fazla seçeneğim yoktu. Kasvetli küçük dairemizin kirasını birinin ödemesi gerekiyordu.

Babamızın *Huta Varşova* Çelik Fabrikası’nda iyi bir işi vardı. Bakım teknisyeniydi ve eve ayda neredeyse altı bin zloti maaş getiriyordu. Hepimize yeni ayakkabılar alıp buzdolabımızı tika basa doldurmaya fazlasıyla yetiyordu.

Ta ki yüksek fırında çalışırken bir tencerede ıstakoz gibi pişene kadar. Babam ölmedi. Sadece o kadar kötü yandı ki gün boyu odasına kapanıp televizyon izlerken kumandanın düğmelerini zar zor kullanabilir hale geldi.

Annemiz bizi terk etti. Bir muhasebeciyle evlenip Krakow'a taşındığını duydum. O zamandan beri ondan haber almadım.

Önemli değildi. Şarküteride şimdilik bizi idare edecek kadar kazanıyordum. Anna bir gün edebiyat profesörü olacaktı. O zaman buradan başka bir yerde küçük bir ev alacaktık.

Hayatımız boyunca Praga Bölgesi'nde, Vistula Nehri'nin sağ kıyısında yaşadık. Suyun karşı tarafında zengin iş ve finans merkezlerini görebilirdiniz. Biz bir gecekondu mahallesinde yaşıyorduk. Uzun, dikdörtgen, pis tuğla binalar güneşi engelliyordu. Komünist dönemden kalma boş fabrikalar, devlet tarafından işletilen sanayinin merkeziydi. Şimdi pencereleri kırılmış ve kapıları zincirlenmişti. Bağımlılar paçavra yığınları üzerinde uyumak için içeri giriyor ve kendilerine et çürüten Rus *krokodili* enjekte ediyordu.

Anna ile benim bahçeli, düzgün bir evimiz olacak ve altımızda ya da üstümüzde gecenin her saatinde bağırıp çağıran kimse yaşamayacaktı.

Kız kardeşimin birkaç saat evde olmasını beklemediğim için dairemizin kapısını açtığımda okul çantasını yerde görünce hem şaşırdım hem de kafam karıştı.

Anna son derece titizdi. Sırt çantasını yere atmaz, kitapların dökülmesine izin vermezdi. Ders kitaplarından bazıları çamur içindeydi ve ıslaktı. Aynı şekilde olan ayakkabıları da çantanın yanına bırakılmıştı.

Banyoda akan suyun sesini duyabiliyordum. Bu da tuhaftı, Anna geceleri duş almazdı.

Elimdeki hamur işi torbasını mutfak masasına bırakıp hemen tek banyomuza koştum. Kapıyı tıklatırken kız kardeşime seslendim.

Cevap veren olmadı.

Kulağımı kapıya dayadığımda su sesinin yanı sıra onun hıçkırıklarını da duyabiliyordum.

Omzumu kapıya vurduğumda kilidin açılıp ucuz ahşabın kırıldığını duydum. Küçük banyomuza zar zor girebildim.

Anna üzerinde hâlâ okul kıyafetleriyle duşta oturuyordu. Bluzu neredeyse yırtılmıştı. İnce kumaş sadece kollarına ve beline yapışıyordu.

Omuzları, kolları ve sırtı tamamen yaralarla, kesiklerle kaplıydı. Boynunun etrafında ve göğüslerinin üst kısmında koyu morluklar seçiliyordu. Hatta ısırık izlerine benzeyen şeyler vardı.

Yüzü daha kötüydü. Sağ yanağında uzun bir kesik vardı ve gözünü morarmıştı. Burnundan sızan kan, bacaklarının etrafında biriken suya damlayarak sulu boya gibi dağılıyordu.

Kız kardeşim bana bakamıyordu. İlk bakıştan sonra yüzünü kollarına gömüp hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

“Bunu sana kim yaptı?” diye sordum, sesim titriyordu.

Kız kardeşim dudaklarını birbirine bastırdı ve bana söylemek istemeyerek başını iki yana salladı.

İkizlerin birbirlerinin zihinlerini okuyabildiği doğru değildi; fakat kardeşimi tanıyordum. Onu çok iyi tanıyordum.

Dahası bunu kimin yaptığını biliyordum. Ne zaman okula gitmek için evimizden çıksa ona nasıl baktıklarını görmüştüm. Kolları göğüslerinde kavuşturulmuş bir halde pahalı arabalarına yaslandıklarını, taktıkları güneş gözlüklerinin ona nasıl baktıklarını gizleyemediğini görmüştüm. Hatta bazen ona bağırarak da olmuştu ama kız kardeşim ne kafasını çevirmiş ne de cevap vermişti.

Braterstwo'ydu. Polonya Mafyası.

İstedikleri her şeye sahip olabileceklerini düşünüyorlardı; pahalı saatler, altın zincirler, benim bir ayda kazandığımdan daha çok eden pahalı telefonlar. Görünüşe göre kız kardeşimi istediklerine karar vermişlerdi.

Anna bana olayı anlatmıyordu çünkü olacaklardan korkuyordu.

Onu omzundan tutup bana bakmasını sağladım. Kızarıp şişmiş gözleri dehşetle bakıyordu.

“Hangisi yaptı?” diye tısladım. “Kafası tıraşlı olan mı?”

Anna bir an tereddüt ettikten sonra beni başıyla onayladı.

“Koyu renk sakallı olan mı?”

Bir kez daha başım salladı.

“Deri ceketli olan mı?”

Yüzünü buruşturdu.

Elebaşı o adamdı. Diğerlerinin ona nasıl itaat ettiğini görmüştüm. En çok da Anna'ya nasıl baktığı dikkatimi çekmişti.

“Onları yakalayacağım, Anna. Her biri cezasını çekecek,” diye söz verdim.

Anna başını iki yana sallarken sessiz gözyaşları hırpalanmış yanaklarından aşağı süzülüyordu.

“Hayır, Miko,” diye hıçkırdı. “Seni öldürürler.”

“Önce ben onları öldürmezsem,” dedim acımasızca.

Onu orada, dušta bıraktım. Yatak odama gidip altına metal kasamı sakladığım döşemeyi kaldırdım. Tüm birikimim içindeydi; Anna'yı okula göndermek için gereken para. Sınavlarını kaçırmıştı. Bu yıl gidemeyecekti.

Banknotları bir tomar haline getirip cebime koydum. Sonra daireden çıkıp yağmur altında koşarak Brzeska Caddesi'ndeki tefeciye gittim.

Jakub her zaman yaptığı gibi tezgâhın arkasında oturmuş, ka-
pağının yarısı yırtılmış ciltsiz bir kitap okuyordu. Kamburu çı-
kık, kel, kalm plastik çerçeveli şişe dibi gözlüklü Jakub, çok erken
uyanmış bir baykuş gibi gözlerini kırparak bana baktı.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim, Mikolaj?” dedi kısık sesiyle.

“Bir silaha ihtiyacım var,” diye yanıt verdim.

Boğuk bir kahkaha attı.

“Bu yasadışı olur, evlat. Onun yerine bir gitara ya da Xbox’a
ne dersin?”

Bir tomar banknotu tezgâhın üzerine fırlattım.

“Kes saçmalamayı,” dedim ona. “Bana elinde ne var onu göster.”

Jakub paraya baksa da dokunmadı. Bir süre sonra tezgâhın
etrafından dolanarak ön kapıya doğru ilerledi. Mandalı çevirip
kilitledi. Sonra ayaklarını sürüyerek arka tarafa geçti.

“Bu taraftan,” dedi başını çevirmeden.

Onu dükkânın arka tarafına kadar takip ettim. Burası onun
yaşadığı yerdı. Döşemesindeki deliklerden dolgu malzemesi çı-
kan eski bir kanepede dikkatimi çekti. Kare bir televizyon ünitesi.
Yanık kahve ve sigara kokan tek ocaklı küçük bir mutfak.

Jakub beni çekmeceli bir sandığa götürdü. Üst çekmeceyi açıp
küçük bir tabanca seçkisini ortaya çıkardı.

“Hangisini istiyorsun?” diye sordu.

Silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hayatımda hiç si-
lah tutmamıştım.

Karmakarışık silahlara baktım; bazıları karbon, bazıları çelik,
bazıları şık, bazıları neredeyse eskiydi.

Bir tanesi tamamen siyah, orta büyüklükte, modern ve basit
görünüyordu. Bana James Bond’un taşıdığı silahı hatırlatmıştı.
Elime aldığımda ne kadar ağır olduğuna şaşıp kaldım.

“Bu bir Glock,” dedi Jakub.

“Biliyorum,” diye yanıt verdim ama aslında bilmiyordum.

“Bir 45’lik. Kurşuna da ihtiyacın var mı?” diye sordu.

“Ve bir bıçak,” diye ekledim.

Jakub’un yüzündeki alaycı ifadeyi görebiliyordum. Komandoculuk oynadığını sanıyordu. Önemli değildi, beni ciddiye alması gerekmiyordu. Kimseyi uyarmasını istemiyordum.

Bana polimer kılıf içinde bir Leatherneck savaş bıçağı verdi. Sanki bir çocuğa anlatır gibi bıçağı serbest bırakmak için kılıfı nasıl tutacağımı gösterdi.

Ne için istediğimi sormadı. Karşılığında herhangi bir şey de istemedi.

Silahlarımı giysilerimin altına saklayıp aceleyle daireye döndüm.

Kız kardeşime el sürmeye cüret eden o yürüyen cesetlerin izini sürmeden önce Anna’yı kontrol etmek niyetindeydim.

Ön kapının kilidini bir kez daha açtığımda garip bir ürpertinin tüm bedenimi sardığını hissettim.

Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Her şey eskisi gibi görünüyordu. Sırt çantası koridorda aynı yerde ve kız kardeşimin spor ayakkabıları da hemen yanında duruyordu. Babamın odasındaki televizyonun kısık sesini hâlâ duyabiliyordum, bu ses bizim dairemizde gece gündüz devam ederdi. Kapısının altından sızan mavi ışığı bile görebiliyordum.

Fakat düşün sesini duymuyordum. Kız kardeşimi de duymuyordum. Bunun odasında dinlendiği anlamına gelmesini umdum.

Umduğum buydu. Yatağında, yorganın altında yatmasını bekliyordum. Umarım uyuyordu. Yine de onu kontrol etmek için banyo kapısının önünden geçerken tereddüt ettim.

İçeriden küçük bir ses geliyordu. Sabit bir damlama sesi. Tam olarak kapatılmamış bir musluk gibi.

Kapı aralıktı, ilk seferinde içeri girmeye zorlarken pervazı kırmıştım. Şimdi tam kapanmıyordu.

Kapıyı iterek açtığımda parlak floresan ışığı bir an için gözlerimi kamaştırdı.

Kız kardeşim küvette uzanmış, tavana bakıyordu.

Gözleri geniş ve sabit, tamamen ölüydü. Yüzü tebeşirden daha solgun görünüyordu.

Bir kolu küvetin kenarından sarkıyordu. Bilekten dirseğe kadar uzanan kesik âdeta koca bir gülümsemeyi andırıyordu.

Zemin kanla kaplıydı. Küvetin içinden fayansların kenarına, ayaklarıma kadar akıyordu. Bir adım daha atsam ayağım kana bulanacaktı.

Nedense olduğum yerde kalakalmıştım. Anna'ya koşmak istesem de onun kanının içinden geçmek istemiyordum. Aptalca, delice gelebilirdi ama bunun ona zarar vereceğini hissediyordum. Açıkça ölmüş olsa bile.

Yine de onun yanma gitmeliydim. Gözlerini kapatmak zorundaydım. Tavana bakmasına dayanamıyordum. Yüzünde hiç huzur yoktu; daha önce olduğu gibi dehşete düşmüş görünüyordu.

Midem bulanıyor ve göğsüm yanıyordu. Ona doğru koşarken ayaklarım kaygan fayansın üzerinde kayıp duruyordu. Kolunu nazikçe kaldırıp onunla birlikte küvetin içine geri koydum. Teni hâlâ sıcaktı ve bir an için umut olabileceğini düşündüm. Sonra tekrar yüzüne bakınca ne kadar aptal olduğumu anladım. Elimi yüzüne koyarak gözlerini kapadım.

Sonra odasına gittim. Üzerinde ay ve yıldızlar olan en sevdiği battaniyeyi budum. Battaniyeyi banyoya götürüp bedeninin üzerine örttüm. Küvette olan su battaniyeyi de ıslattı. Önemli değildi, niyetim sadece onu örtmekti, böylece kimse ona bakamayacaktı. Artık bakamayacaktı.

Ardından kendi odama geri döndüm. Yere, henüz döşeme tahtalarının altındaki saklanma yerine geri götürmediğim boş para kutusunun yanına oturdum.

Dayanılmaz bir suçluluk ve üzüntü hissediyordum. Gerçekten dayanamıyordum. Sanki etimden et koparıyorlardı, ta ki kas, sinir ya da kalbi olmayan bir iskeletten başka bir şey kalmayana kadar.

O kalp içimde kireç tutuyordu. Anna'nın bedenini ilk gördüğümde o kadar sert atmıştı ki patlayacağını sanmıştım. Şimdi o atışlar giderek yavaşlıyor, zayıf bir hale dönüşüyordu. Durmasına ramak kalmıştı.

Kız kardeşimden ayrı tek bir gün bile geçirmemiştim. O benim en yakın arkadaşım, gerçekten değer verdiğim tek kişiydi. Anna her yönden benden daha iyiydi. Daha zeki, daha nazik, daha mutluydu.

Genelde anne karnında şekillenirken özelliklerimizin ikiye bölündüğünü hissedirdim. O bizim daha iyi tarafımızı almıştı ama yakınımızda olduğu sürece onun iyiliğini paylaşabilirdik. Şimdi o gitmişti ve tüm o ışık da onunla birlikte yok olmuştu.

İçimde yaşayan, geride kalan ise şuydu; odaklanma. Kararlılık. Ve öfke.

Ölmesi benim suçumdu, bu barizdi. Burada onunla kalmalıydım. Onu izlemeli, onunla ilgilenmeliydim. O da böyle yapardı.

Bu hata için kendimi asla affetmeyecektim.

Öte yandan suçluluğun içimi sarmasına izin verirsem o silahı kafama dayar ve her şeyi hemen şimdi bitirirdim. Bunun olmasına izin veremezdim. Anna'nın intikamını almalıydım. Ona bunun sözünü vermiştim.

İçimde kalan her duyguyu alıp derinlere hapsettim; irademle gücüyle, bir şey hissetmeyi reddettim. Hiçbir şey.

Geriye kalan tek şey, tek hedefim vardı.

Bunu bir kerede gerçekleştiremezdim. Eğer denersem amacıma ulaşmadan kendimi öldürtürdüm.

Bunun yerine önümüzdeki birkaç haftayı avımı takip ederek geçirdim. Nerede çalıştıklarını öğreniyordum. Nerede yaşadıklarını. Hangi striptiz kulüplerine, restoranlara, gece kulüplerine ve genelevlere gittiklerini...

İsimleri Abel Nowak, Bartek Adamowicz ve Iwan Zielinski'ydi. Abel en gençleriydi. Leylek gibi uzun boyuyla hastalıklı bir görünüme sahipti, kafası tıraşlıydı, neo-Nazi ideolojisine bir selam verir gibiydi. Benimle aynı okula gidiyordu, bir zamanlar benden iki yıl öndeydi.

Bartek'in kalın, siyah bir sakalı vardı. Mahallemdeki fahişelerden sorumlu gibi görünüyordu; çünkü geceleri her zaman köşede pusuya yatıyor, kızların kazançlarını kendisine teslim etmelerini sağlıyor, onlara eşlik etmek isteyen erkeklerle bedava bir konuşma bile yapmıyordu.

Iwan üçünün de patronuydu. Ya da alt patronu demeliydim. Onun üstünde kimin bulunduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Bu üçü yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Ve bu ne çabuk ne de acısız olacaktı.

Önce Abel'i bulacaktım. Bunu yapmak kolaydı çünkü ortak arkadaşlarımızın yaptığı gibi sık sık Piwo Klub'a uğruyordu. Kız kardeşim on yedi gündür toprakta yatarken onu barda oturmuş, gülüp içerken buldum.

Onun daha da sarhoş olmasını izledim.

Sonra banyo kapısına karalanmış bir uyarı yazısı yapıştırdım: *Zepsuta Toaleta. Tuvalet bozuk.*

Ara sokakta bekledim. Abel on dakika sonra işemek için dışarı çıktı. Dar kot pantolonunun düğmelerini açıp çişini tuğla duvara doğru yöneltti.

Tutunacak saçı yoktu, bu yüzden ön kolumu alnına dolayıp başını geriye doğru çektim, ardından boğazını bir kulaktan diğer kulağa doğru kestim.

Savaş bıçağı keskin olsa da kesmek için ne kadar sert bastırmam gerektiğine şaşırdım. Abel çığlık atmaya çalıştı. Boş bir çabaydı, ses tellerini koparmıştım ve boğazından aşağı kan akıyordu. Sadece boğuk bir guruldama sesi çıkarıyordu.

Adamın yüzüme dönük bir şekilde kirli betona düşmesine izin verdim.

“Bu Anna için, seni hastalıklı pislik,” dedim ona.

Yüzüne tükürdüm.

Sonra onu orada hâlâ kıvranır ve kendi kanında boğulur halde bıraktım.

Eve, daireme geri döndüm. Anna’nın odasında, şiltesine kadar soyulmuş yatağmda oturdum. Yatağının yanındaki rafa dizilmiş en sevdiği kitaplar dikkatimi çekti. Defalarca okuduğu için sırtları yıpranmıştı. *Küçük Prens, Sırça Fanus, Anna Karenina, İkna, Hobbit, Yeşilin Kızı Anne, Alice Harikalar Diyarında, İyi Dünya.* Duvarlarına iştirilmiş kartpostallara baktım; Koleyum, Eyfel Kulesi, Özgürlük Anıtı, Tac Mahal. Ziyaret etmeyi hayal ettiği ama şimdi asla göremeyeceği yerler.

Az önce bir adam öldürmüştüm. Bir şeyler hissetmeliydim; suçluluk, korku ya da en azından adalet duygusu. Ama hiçbir şey hissetmiyordum. İçimde bir kara delik vardı sanki. Hiçbir duyguyu kaçırmadan, her şeyi içime çekebiliyordum.

Abel’a yaklaşırken hiç korkmamıştım. Eğer kalbim bunun için atmazsa hiçbir şey için atmazdı.

Bir hafta sonra Bartek’in peşine düştüm. Beni bekleyeceğinden şüpheliydim çünkü Abel’in onu kimin öldürmüş olabileceğini tahmin edemeyecekleri kadar çok düşmanı vardı. Muhtemelen

kız kardeşimi hiç düşünmeyeceklerdi. *Braterstwo*'nun saldırdığı ilk kızın o olduğundan şüpheliydim. Ayrıca intikam arzumdan kimseye tek kelime dahi etmemiştim.

Bartek'i kız arkadaşının dairesine kadar takip ettim. Duyduğuma göre, Bartek'in metresliğine terfi etmeden önce kendisi de sokak köşelerinde çalışıyordu. Kırmızı bir şapkayla pizza satın aldım, sonra kızın dairesinin kapısını çaldım.

Bartek yarı çıplak ve uyuşuk bir halde kapıyı açtı, âdeta seks kokuyordu.

"Pizza sipariş etmemiştik," diye homurdandı, kapıyı yüzüme kapatmak üzereyken.

"Ee, geri götüremem," dedim ona. "Yani sende kalabilir."

Buram buram sucuk ve peynir kokusu yayılan kutuyu havaya kaldırdım.

Bartek cazibeyle kutuya baktı.

"Parasını ödemeyeceğim," diye uyardı beni.

"Sorun değil."

Gözlerinin içine bakarak kutuyu ona uzattım. En ufak bir tanıma belirtisi göstermemişti. Bir erkek kardeşi olup olmadığını merak etmek şöyle dursun, muhtemelen Anna'yı çoktan unutmuştu.

Bartek'in elleri pizza kutusuyla dolar dolmaz silahımı çekip göğsüne üç el ateş ettim. Bartek dizlerinin üzerine düşerken yüzüne tuhaf bir şaşkınlık ifadesi hâkimdi.

Cüssesi ortadan kalktığında kız arkadaşının tam arkasında durduğunu fark ettim. Kısa boylu, sarışın ve kıvrımlı hatlara sahip kızın üzerinde ucuz dantel iç çamaşırları vardı. Bir elini ağzına götürdü, çılgılık atmak üzereydi.

Yüzümü çoktan görmüştü.

Hiç tereddüt etmeden onu da vurdum.

Kız yere yuvarlandı. Ona bakmaya tenezzül bile etmedim. Bartek'e baktım ve yerde kan kaybından ölüirken tenindeki rengin solmasını izledim. Ciğerlerinden vurmuş olmalıydım; çünkü nefesi ıslık gibi bir ses çıkarıyordu.

Dönüp uzaklaşmadan önce ona da tükürdüm.

Belki de Iwan'ı sona bırakmamalıydım. En zoru o olabilirdi. Birazcık zekâsı varsa ikiyle ikiyi bir araya getirir ve birinin kin beslediğini tahmin ederdi.

Ama bunu yapabilmemin tek yolu buydu; katarsisin tüm ağırlığını hissedebilmemin tek yolu.

Bu yüzden iki hafta daha bekleyip onun peşine düştüm.

Onun saklandığından fazlasıyla emindim. Bir hayvan gibi, tam olarak kim olduğunu bilmese de birinin onu avladığını hissediyordu.

Etrafını diğer gangsterlerle sarıyordu. Led ışıklı arabasına binip inerken, mahalledeki düşük seviyeli satıcılardan haraç alırken hep izleniyordu.

Ben de izliyordum. Sadece on altı yaşındaydım. Zayıftım, yarı büyümüşüm, ceketimin altına şarküteri önlüğümü giyiyordum. Praga'daki diğer çocuklar gibi görünüyordum; fakir, yetersiz beslenmiş, güneş ışığı almadığı için solgun. Onun için bir hiçtim. Tıpkı Anna gibi. Benden asla şüphelenmezdi.

Sonunda onu evinden tek başına çıkarken gördüm. Siyah bir spor çantası taşıyordu. Çantada ne olduğunu bilmiyordum ama şehri terk etmeyi planlıyor olabileceğinden korktum.

Sabırsız ve biraz da umursamaz bir şekilde peşinden gittim. Anna öldüğünden beri kırk bir gün geçmişti. Her bir gün ıstırapla dolu boşluktan farksızdı. Benim için anlamı olan tek kişiyi özlüyordum. Bektan hayatımdaki tek aydınlık noktayı.

Siyah deri ceketiyile önümde yürüyen Iwan'ı takip ediyordum. Çirkin bir adam değildi. Aslında çoğu kadın muhtemelen onu

yakışıklı bulurdu; koyu renk saçlar, kirli sakal, kare çene. Gözleri birbirine biraz fazla yakındı. Parası ve bağlantılarıyla kadınların ilgisinden asla yoksun kalmadığına emindim.

Onu kolunda kızlarla gece kulüplerine girip çıkarken izlemiştim. Genelevlere de. Kız kardeşime seks için saldırmamıştı. Ona zarar vermek istemişti. Ona eziyet etmek istemişti.

Iwan bir ara sokaktan geçtikten sonra kilitli olmayan metal bir kapıdan metruk bir binanın arka tarafına girdi. Tekrar ortaya çıkıp çıkmayacağım görmek için ara sokakta pusuya yattım. Ortaya çıkmadı.

Beklemeliydim. Ben de öyle yapıyordum.

Ama beklemekten yorulmuştum. Bu iş bu gece bitecekti.

Kapıyı kırıp açtım ve içeri girdim. Depo karanlıktı. Sızdıran bir çatının uzaktan gelen damlama sesini duyabiliyordum. Rutubet ve küf kokuyordu. Hava dışarıdan en az on derece daha soğuktu.

Depo paslanmış ekipmanların kalıntılarıyla doluydu. Bir zamanlar tekstil ya da hafif montaj fabrikası olabilirdi. Karanlıkta bunu söylemek zordu. Iwan'ı hiçbir yerde göremiyordum.

Tabii, bana arkamdan vuran kişiyi de görmemiştim.

Kafatasımın arkasında kör edici bir acı patlak verdiğiinde ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Işık yanınca etrafımın yarım düzine adamla çevrili olduğunu fark ettim. Iwan en öndeydi, hâlâ spor çantasını taşıyordu. Çantayı yere bıraktı.

Diğer iki adam beni ayağa kaldırdığında kollarım arkamda bağlıydı. Üzerimi kabaca arayıp silahı buldular. Ardından silahı Iwan'a verdiler.

“Bununla beni sırtımdan vurmayı mı planlıyordun?” diye homurdandı.

Silahlı namlusundan tutarak dipçiğiyle çeneme vurdu. Acı patlayıcı gibiydi. Ağzımda kan tadı alabiliyordum. Dişlerimden biri gevşemiş gibi hissediyordum.

Muhtemelen ölmek üzereydim. Yine de korkmuyordum. Tek hissedebildiğim, önce Iwan'ı öldüremeyeceğim için duyduğum öfkeydi.

“Kimin için çalışıyorsun?” diye sordu Iwan. “Seni kim gönderdi?”

Yere bir ağız dolusu kan tükürdüğümde ayakkabısına sıçradı. Iwan dişlerini göstererek bana tekrar vurmak için silahını kaldırdı.

“Bekle,” dedi pürüzlü bir ses.

Bir adam öne doğru adım attı. Elli yaşlarımda, orta boylu ve soluk gözlüydü; yüzünün kenarlarında derin çukurlu yaralar vardı. Sanki saçmayla vurulmuş ya da hayatının bir döneminde şiddetli sivilceleri olmuş gibiydi. Konuştuğu anda odadaki tüm gözler ona sabitleniyor, beklenti dolu bir sessizlik buradaki gerçek patronun Iwan Zielinski değil, o olduğunu gösteriyordu.

“Benim kim olduğumu biliyor musun?” diye sordu bana.

Başımınla onu onayladım.

Bu Tymon Zajac'tı. Daha çok *Rzeźnik*, yani Kasap olarak biliniyordu. Iwan'ın onun için çalıştığından emin değildim ama tahmin edebilirdim. Varşova'da tüm hatlar Kasap'a doğru akardı.

Tam önümde durduğunda göze göze gelmiştik, yaşının ve belki de gördüklerinin etkisiyle rengi değişmişti. O gözler beni âdeta delip geçiyordu.

Bakışlarımı yere indirmedim. Korku hissetmiyordum. Bu adamın bana ne yapacağı umurumda değildi.

“Kaç yaşındasın, evlat?” diye sordu.

“On altı,” diye cevap verdim.

“Kimin için çalışıyorsun?”

“Delikatesy Świezy’de çalışıyorum. Sandviç yapıyorum ve masaları temizliyorum.”

Ağzı gerildi. Şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışırken bana sert bir bakış attı.

“Şarküteride çalışıyorsun.”

“Evet.”

“Nowak ve Adamowicz’i sen mi öldürdün?”

“Evet,” diye yanıt verdim, hiç çekinmemiştim.

Yine şaşırdı. Bunu itiraf etmemi beklemiyordu.

“Sana kim yardım etti?” dedi.

“Hiç kimse.”

Şimdi kızgın görünüyordu. Öfkesini kendi adamlarına yöneltmişti. “Bir komi benim iki askerimi tek başına mı takip edip öldürdü?” diye sordu.

Bu retorik bir soruydu. Kimse cevap vermeye cesaret edememişti.

Bir kez daha yüzüme baktı.

“Bu gece Zielinski’yi öldürmek mi istiyordun?”

“Evet,” diyerek başımla onu onayladım.

“Neden?”

Iwan’ın geniş yüzünde bir korku pırıltısı belirdi. “Patron, neden biz...” diyerek konuşmaya başladı.

Zajac onu susturmak için elini kaldırdı. Gözleri hâlâ bana sabitlenmiş halde cevabımı bekliyordu.

Silahın darbesiyle ağzım şişmişti ama kelimelerimi net bir şekilde söyleyebiliyordum.

“Adamların kız kardeşime tecavüz etti. Kardeşim üniversite giriş sınavlarına gidiyordu. On altı yaşındaydı. İyi bir kızdı; na-

zik, kibar ve masumdu. Sizin dünyanızın bir parçası değildi. Ona zarar vermek için hiçbir neden yoktu.”

Zajac'ın gözleri kısıldı.

“Eğer tazminat istiyorsan...”

“Tazminat falan yok,” dedim acı acı. “Kardeşim intihar etti.”

Zajac'ın solgun gözlerinde sempati değil sadece hesaplama vardı. Sözlerimi tartıp durumu değerlendiriyordu.

Sonra bir kez daha Iwan'a baktı.

“Bu doğru mu?” dedi.

Iwan tereddüt ederek dudağını yaladı. Yalan söyleme arzusu ile patronuna duyduğu korku arasındaki mücadelesini görebiliyordum. Sonunda konuşmaya başladı. “Benim hatam değildi. O kız...”

Kasap onu tam gözlerinin ortasından vurdu. Kurşun Iwan'ın kafatasında kaybolarak kaşlarının arasında koyu, yuvarlak bir delik bıraktı. Gözleri geri döndü ve Iwan devrilmeden önce dizlerinin üzerine düştü.

Kafamın içinde bir sürü düşünce dönüp duruyordu. Birincisi, Anna'nın intikamı tamamlandığı için rahatlamıştım. İkincisi, tetiği çeken ben değil de Zajac olduğu için hayal kırıklığına uğramıştım. Üçüncüsü, ölüm sırasının bende olduğunun farkındaydım. Dördüncüsü, umurumda olmadığına anlaşılmıştı. Azıcık bile.

“Teşekkür ederim,” dedim Kasap'a.

Adam beni tepeden tırnağa süzdü. Yırtık kotuma, kirli spor ayakkabılarıma, yıkanmamış saçlarıma, sırık gibi bedenime bakıyordu. Ardından iç geçirdi.

“Şarküteride ne kadar kazanıyorsun?” diye sordu.

“Haftada sekiz yüz zloti,” diye yanıt verdim.

Adam hırıltılı şekilde iç geçirirken daha çok gülmeye çalışıyor gibi hissettim.

“Artık orada çalışmıyorsun,” dedi. “Artık benim için çalışıyorsun. Anladın mı?”

Dediklerinin tek kelimesini anlamasam da başımla onu onayladım.

“Yine de,” dedi Kasap acımasızca. “İki adamımı öldürdün. Bu cezasız kalamaz.”

Askerlerinden birine doğru başını salladı. Adam, Iwan’ın cesedinin yanında duran spor çantasının fermuarını açtı. Kolum kadar uzun bir pala çıkardı. Bıçak zamanla kararmış olsa da kenarı jilet gibi keskindi. Asker palayı patronuna uzattı.

Kasap eski bir çalışma masasına doğru yürüdü. Masanın st kısmı parçalanmıştı ve bir ayağı eksikti ama yine de dik duruyordu.

“Elini uzat,” dedi bana.

Adamları kollarımı bıraktı. Masaya doğru yürümekte zgrdm. Elimini düz bir şekilde masanın üzerine koyup parmaklarımı açmakta zgrdm.

Garip bir gerçek dışılık hissi duyuyordum, sanki bunu yaparken kendimi bedenimin bir metre dışından izliyormuş gibiydim.

Zajac satırı kaldırıp ıslık alarak indirdi ve serçe parmağımı ilk boğumun hemen altından ikiye böldü. Bu, silahtan gelen darbeden daha az acıtmıştı. Sanki parmağımın ucunu aleve batırmışım gibi yanıyordu.

Zajac bir zamanlar vücuduma bağlı olan küçük et parçasını alıp Iwan’ın cesedinin üzerine attı.

“İşte,” dedi. “Tüm borçlar ödendi.”

ON YIL SONRA

2

NESSA GRIFFIN

CHICAGO

LAKE CITY BALESİ'NE DOĞRU yol alırken çift sıra akçaağaçların sıralandığı sokaklardan geçiyordum. Ağaçların dalları o kadar yoğundu ki neredeyse tepelerinde bir kemer oluşturunuyordu. Koyu kırmızı yaprakları aşağıya sarkarak oluklarda çıtırdayan damlalara dönüşüyordu.

Sonbaharda Chicago'yu severdim. Kış berbattı ama bu parlak kırmızıları, turuncuları ve sarıları birkaç hafta daha görebilsem umursamazdım.

Az önce Aida'yı Navy Pier yakınlarındaki yeni dairesinde ziyaret etmiştim. Çok güzel bir yerdi –eskiden bir kiliseydi– mutfaktaki orijinal çıplak tuğla duvarları ve tavanda balina kaburgaları gibi uzanan devasa eski ahşap kirişleri hâlâ görebiliyordunuz. Yatak odasında vitray bir pencere bile vardı. Yatağına oturduğumuzda güneş ışığı içeri giriyor ve tenimizi gökkuşağı tonlarına boyuyordu.

Patlamış mısırla mandalina yemiş, dizüstü bilgisayarında altıncı Harry Potter filmini izlemiştik. Aida fanteziyi severdi. Bana

gösterdiği onca şeyden sonra ben de sevmeye başladım. Ama hâlâ yatakta yemek yiyecek kadar cesur olduğuna inanamıyordum. Ağabeyim çok titizdi.

“Cal nerede?” diye sordum ona endişeyle.

“İşte,” diye yanıt verdi Aida.

Kardeşim 43. Bölge’nin en yeni belediye meclis üyesi olmuştu. Chicago’nun en başarılı mafya ailesinin reisi olmasının yanı sıra tabii...

Bizi bu şekilde –İrlanda mafyası olarak– düşündüğümde kendimi hep garip hissederdim. Bundan başka bir şey bilmiyordum. Benim için babam, erkek kardeşim, kız kardeşim ve annem, beni seven ve benimle ilgilenen insanlardı. Onları elleri kanlı suçlular olarak görmüyordum.

Ailenin en küçüğüydüm ve bu işi benden saklamaya çalışıyorlardı. Ben işin bir parçası değildim, büyük kardeşlerim gibi değildim. Callum babamın sağ koluydu. Riona başhukuk müşaviriydi. Annem bile işimizin işleyişine büyük ölçüde dahildi.

Bir de ben vardım; bebek. Şımartılmış, korunmuş, kollanmış.

Bazen ailenin en azından bir parçasının saf ve masum kalması için beni bu şekilde tutmak istediklerini düşünüyordum.

Bu beni garip bir duruma sokuyordu.

Yanlış bir şey yapmak istemiyordum. Bir böceği bile ezemiyordum ve hayatımı kurtarmak için yalan söyleyemiyordum. Yüzüm pancar gibi kızarıyor, terlemeye ve kekelemeye başlıyordum. Bunu denesem bile kusaçkımış gibi oluyordum.

Öte yandan bazen kendimi yalnız hissediyordum. Sanki diğerlerine ait değildim. Sanki kendi ailemin bir parçası değilmişim gibi.

En azından Cal harika biriyle evlenmişti. Aida ve ben en başından beri uyumluyduk. Birbirimize benzemiyorduk. Aida ce-

sur ve komikti, kimseden bir halt almıyordu. Özellikle de kardeşimden. İlk başta birbirlerini öldüreceklermiş gibi görünüyordu. Şimdi Cal'ı başka biriyle hayal edemiyordum.

Keşke bizimle daha uzun süre yaşamaya devam etselerdi; fakat kendi özel alanlarını istediklerini anlıyordum. Ne yazık ki onları hemen hemen her gün ziyarete gelmeye devam etmek niyetindeydim.

Öz kız kardeşimle aynı ilişkiye sahip olmadığım için kendimi suçlu hissediyordum. Riona çok... yoğun. Kesinlikle doğru iş alanını seçmişti; tartışmak onun için olimpik bir spordu. Ona bunu yapması için para vermek, bir ördeğe yüzmesi için para vermek gibiydi. Diğer kız kardeşler gibi yakın olmamızı istiyordum ama her zaman bana zar zor tahammül ediyormuş gibi hissediyordum. Sanki aptal olduğumu düşünüyordu.

Bazen kendimi aptal gibi hissediyordum. Ama bugün değil. Bugün yeni gösterimiz için bastırdıkları programları görmek için bale tiyatrosuna gidiyordum. Adı *Bliss*'ti. Dansların yarısının koreografisine yardım etmişim, onları sahnede görme fikri beni o kadar heyecanlandırıyordu ki dayanamıyordum.

Annem beni üç yaşındayken bale kursuna göndermişti. Binicilik, tenis ve viyolonsel dersleri de almıştım ama asıl kalıcı olan danstı. Bundan asla bıkmayacaktım. "Bahar Ayini" ve "Pulcinella Süiti"nin tınıları kafamda uçuşurken her yere parmak uçlarımda yürürdüm.

Dansı nefes almayı sevdiğim gibi seviyordum. Ayrıca bunda çok da iyiydim. Fazlasıyla iyiydim. Sorun şu ki iyi olmakla harika olmak arasında bir fark vardı. Pek çok insan iyidir. Sadece bir avuç insan harikadır. Binlerce saatlik ter ve gözyaşı aynı şeydir. Ancak yetenek ve deha arasındaki uçurum Büyük Kanyon kadar geniştir. Ne yazık ki ben kendimi yanlış tarafta bulmuştum.

Bunu kabul etmek istememiştim. Daha fazla diyet yaparsam, daha çok çalışırsam hâlâ bir başbalerin olabileceğimi düşün-

müştüm. Ama liseden mezun olduğumda bırakın ulusal ölçekte olmayı, Chicago'daki en iyi balerin bile olmadığımı fark ettim. Bırakın çekirdek kadroya yükselmeyi, büyük bir dans topluluğunda çırak olarak bile yer bulursam şanslıydım.

Yine de Loyola'da derslere devam ederken Lake City Balesi'nde bir bale korosuna katıldım. Diplomamı alırken dans etmeye devam etmek istedim.

Rejisör ve başkoreograf Jackson Wright biraz götün tekiydi. Hangi yönetmen değildi ki? "Rejisör" ve "diktatör" bu sektörde eş anlamlı gibi görünüyordu. Yine de adam çok zekiydi.

Lake City Balesi çağdaş ve deneyseldi. Tamamen siyah ışık ve floresan vücut boyasıyla yapılan bir gösteriydi ve hiç müzik yoktu, sadece davullu bir başka gösteri gibi her türlü çılgın gösteriyi gözler önüne seriyorlardı.

Yaklaşan gösterimiz neşe üzerine odaklanıyordu. Kaldı ki bu benim için mükemmeldi çünkü ben tanışabileceğiniz en neşeli insandım. Beni üzen pek bir şey yoktu.

Belki de bu yüzden Jackson koreografinin çoğunu benim yapmama izin vermişti. Bu konuda yetenekli olduğumu fark ettiğimden beri ufak tefek şeyler yapmama izin veriyordu. İlk kez dansların tamamını tek başıma bestelemiştim.

Her şeyin makyaj, kostüm ve ışıklarla canlandığını görmek için sabırsızlanıyordum; kendi düşüncelerimin sahnede ete kemiğe bürünmesi gibiydi. Ailemi en ön sırada otururken hayal ediyordum, sadece kil değil heykeltıraş da olabildiğime şaşıyorlardı. Aslında bir kez olsun benden etkilenmişlerdi!

Hemen stüdyoya girdim. Birinci odada kondisyon, ikinci odada ise teknik dersi vardı. Parke zeminde gümbürdeyen ayakların, zamanı tutan canlı piyanistin ve birbirine karışmış ter, parfüm ve yer cilası kokularının tanıdık karışımı beni karşıladı. Ev gibi kokuyordu.

Hava tüm bu bedenlerin sıcaklığıyla yoğundu. Ceketimi çıkartıp doğruca Jackson'ın ofisine gittim.

Kapısı yarı açıktı. Kapı pervazına hafifçe vururken içeri girmeden önce “Girin” demesini bekledim.

Masasının arkasında oturmuş, dağınık bir kâğıt yığınınına bakıyordu. Ofisi tam bir felaketti; çerçeveli fotoğraflar, geçmiş performansların posterleri, dağınık klasörler ve hatta ilk tasarım aşamasındaki kostümlerin parçalarıyla doluydu. Jackson gösterilerle ilgili son tütüye kadar her şeyi kontrol ediyordu.

Benden biraz daha uzundu, sıkı bir vegan diyeti sayesinde fit ve zayıftı. Şakaklarında birkaç gri çizgi bulunan gür siyah saçları vardı. Saçları konusunda son derece kibirliydi ve konuşurken sürekli ellerini saçlarında gezdiriyordu. Teni bronz, yüzü zayıf, gözleri iri, koyu ve etkileyiciydi. Hem erkek hem de kadın dansçıların çoğu ona resmen âşıktı.

“Nessa,” diyen Jackson, başım kâğıtlarından kaldırdı. “Bu zevki neye borçluyum?”

“Isabel bana programların geldiğini söyledi!” Bunu çok fazla sırtıtmamaya çalışarak söylemişim. Isabel baştasarımcıydı. Makine hızında el dikişi yapabilir ve aynı anda tüm asistanlarına bağırarak talimatlar verebilirdi. Sivri bir dille sıcak bir kalbe sahipti. Onu dans annem olarak görmeyi seviyordum.

“Ah, doğru ya. Şurada,” dedi Jackson, katlanır bir sandalyenin üzerine yerleştirilmiş, içi programlarla dolu karton bir kutuya doğru başını sallayarak.

Hemen oraya koşup en üstteki paketi kaldırdım ve elastik bandı kaydırarak bir program çıkardım.

Kapak resmi çok güzeldi; balerinlerimizden Angelique kırmızı ipek bir elbise giymişti. Bir bacağı zorlu bir açıyla başının üzerindeyken ayakları yay gibi mükemmel bir kavisle havaya sıçırıyordu.

Programı açıp dans listesini inceledikten sonra jeneriğe geçtim. Adımı görmeyi bekliyordum; aslında Jackson'a bunu aileme göstermek için eve götürüp götüremeyeceğimi sormaya niyetliydim.

Onun yerine... kesinlikle hiçbir şey göremedim. Jackson Wright başkoreograf, Kelly Paul ise ikinci koreograf olarak listelenmişti. Benden hiç bahsedilmemişti.

Jackson, yüzümdeki şaşkın ifadeye dikkat çekerek, "Ne?" dedi.

"Sadece... Sanırım beni koreograflardan biri olarak yazmayı unuttular," dedim belli belirsiz. "Onlar" derken programı kim tasarladırıysa onu kastetmiştim. Kazara bir ihmal olmalıydı.

"Hayır," dedi Jackson umursamaz bir tavırla. "Unutmadılar."

Ona bakarken ağzımdan şaşkınlıkla küçük bir "ah" sesi çıktı.

"Ne... ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Unutmadılar," diye tekrarladı Jackson. "Senin itibarın yok."

Kalbim bir pervanenin cama çarpması gibi göğsümde çırpındı. Doğal eğilimim başımı sallamak, tamam demek ve gitmekti. Yüzleşmekten nefret ederdim. Ama bunu yaparsam daha sonra kendimden daha çok nefret edeceğimi biliyordum. Burada neler olduğunu anlamak zorundaydım.

"Neden bana itibar edilmiyor?" Sesimi mümkün olduğunca sakın ve suçlamadan uzak tutmaya çalışarak sorumu sormaya çalıştım.

Jackson sıkıntıyla içini çekerek incelediği kâğıtları masasındaki dağınıklığa bıraktı.

"Sen burada koreograf değilsin, Nessa," dedi, sanki bir artı birin iki ettiğini anlatıyormuş gibi. "Sen bir *bale topluluğu* üyesisin. Sırf birkaç fikir ortaya attın diye..."

“Dansların dördünü ben yarattım!” diye patlayıverdim, yüzüm alev alev yanıyordu. Çocuk gibi konuştuğumu bilsem de kendime engel olamamıştım.

Jackson masasından kalkıp yanıma geldi ve kolunu omzuma doladı. Beni rahatlatmaya çalıştığını sanıyordum ama sonra beni kapıya doğru yönlendirdiğini fark ettim.

“Mesele şu, Nessa,” dedi. “Biraz çalışmışsın. Ama çalışman o kadar da orijinal değil. Çok basit. Performansı canlandıran, şarkı söyleten kısımlar bana ait. Yani hak etmediğin bir övgüyü almaya çalışarak sadece kendini utandırmış olursun.”

Boğazım utançtan o kadar şişti ki konuşamıyordum. Umut-suzca gözlerimden akan yaşları tutmaya çalıştım.

“Uğradığın için teşekkürler,” dedi Jackson kapıya ulaştığımızda. “İstersen program sende kalsın.”

Programı hâlâ elimde tuttuğumun farkında bile değildim. Elimdeki kâğıt sıkıca tutmaktan buruşmuştu.

Jackson beni ofisinden dışarı itti. Kapısını nazik bir *kıkırtıyla* kapattı ve beni koridorda yalnız bıraktı.

Orada afallamış bir şekilde dururken yüzümden sessiz göz yaşları akıyordu. Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyordum.

Kimsenin beni görmesini istemediğim için tökezleyerek koridordan geri dönüp ön kapıya yöneldim.

Kapıya ulaşmadan Serena Breglio tarafından durduruldum. O da benim gibi bir *bale topluluğu* üyesiydi. Koridordaki çeşmeye gitmek için kondisyon dersinden yeni çıkmıştı.

Beni görünce durdu, sarı kaşları endişeyle birbirine yaklaştı.

“Nessa! Neyin var?”

“Yok bir şey,” dedim, başımı sallayarak. “Bir şey yok. Sadece... aptallık ettim.”

Kendimi toparlamaya çalışarak ellerimin tersiyle yanaklarımı sildim.

Serena, Jackson'ın kapalı kapısına şüpheli bir bakış attı.

“Bir şey mi yaptı?” diye sordu.

“Hayır,” diye yanıt verdim.

“Emin misin?”

“Hem de fazlasıyla.”

“En azından bir sarıl,” diyen Serena, bir kolunu omuzlarıma doladı. “Kusura bakma, terliyim.”

Bu beni hiç rahatsız etmedi. Ter, su toplaması, kırık ayak tırnakları... hepsi buralarda tel toka kadar yaygındı.

Serena klasik bir Kaliforniya sarışınıydı. Zayıf, atletik bir vücudu vardı ve bir şekilde Orta Batı'da bile bronzluğunu korumayı başarıyordu. Bu haliyle bale ayakkabısı değil, sörf tahtası üzerinde olması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Ama her an yarı solist pozisyonuna yükselebilecek kadar da iyiydi.

Stüdyoda olabildiğince rekabetçi, dışarıda ise çok tatlı biriydi. Beni böyle görmesine aldırmıyordum. Diğer kızlara dedikodu yapmayacağını biliyordum.

“Bu gece bizimle geliyor musun?” dedi.

“Nereye gidiyorsunuz?”

“Yeni açılan bir kulüp var. Adı Jungle.”

Tereddüt ettim.

Öyle yerlere gitmemem gerekiyordu. Özellikle de aileme ya da kardeşime söylemeden. Ama onlara söylersem gitmemi istemeyeceklerdi. Ya da beni izlemesi için korumalarından birini gönderirlerdi; Jack Du Pont gibi biri, köşede oturup bana dik dik bakar ve dans etmemi isteyebilecek herkesi korkutup kaçırırdı. Bu utanç vericiydi ve arkadaşlarımin tuhaf hissetmesine neden oluyordu.

“Bilmiyorum...” dedim.

“Ah, hadi ama,” diyen Serena, omuzlarımı sıktı. “Marnie de geliyor. Bizimle gel, bir şeyler iç ve saat on birde evde ol.”

“Tamam,” dedim, kabul ettiğim için bile kendimi asi hissediyordum. “Hadi, yapalım şunu.”

“Evet!” dedi Serena, yumruğunu sıkarak. “Tamam, Madam Brodeur başımın etini yemeden içeri dönsem iyi olacak. Burada bekler misin?”

“Hayır,” diyerek başımı iki yana salladım. “Yandaki kafede olacağım.”

“Mükemmel,” dedi Serena. “Bana da bir çörek söyle.”

3

MIKO

CHICAGO

KULÜBÜN ARKA TARAFINDAKİ OFİSİMDE oturmuş, defterime rakamları not alıyordum.

Şu anda iki gece kulübü ile üç striptiz kulübü işletiyordum. Hepsi kendi çapında kârlıydı, hatta birkaç hafta önce açtığım bu kulüp bile. Ama asıl amaçları bu değildi. Bunlar para aklamanın bir yoluydu.

Bol miktarda nakit ödemesi olan her sektör iyi bir hazineydi. Çamaşırhaneler, kullanılmış araba galerileri, taksi hizmetleri, restoranlar... Hepsi yasal kârların yanı sıra uyuşturucu, silah, hırsızlık ve kadınlar yoluyla kazanılan yasadışı paranın boşaltılacağı bir sepet görevi görürdü.

Eskiden herhangi bir boş vitrini, ekipmanla doldurma zahmetine bile girmeden açabilirdiniz. Al Capone'un Chicago'da böyle bir mağazası vardı. Kartvizitinde "İkinci El Mobilya Satıcısı" yazıyordu. Şimdi, adli muhasebe çok daha sofistike hale gelmişti. Gelişen gerçek bir işletmeye ihtiyacınız vardı.

Nihai amaç kirli paranızı bankaya yatırmaktı. Bunu yavaş ve istikrarlı bir şekilde, kirli ve temiz parayı karıştırarak günlük mevduatlarla yapardınız. En iyisi yasadışı paranızın toplamın sadece yüzde on ya da on beşini oluşturmasıdır.

Dikkatli olmalıydınız çünkü bankalar sıçan gibiydi. Küçük pizza salonunuzun birden bire bir milyon dolarlık iş yaptığını fark ederlerse veya kârınızın distribütörlere yazdığınız çeklerden çok daha fazla olduğunu görürlerse, sizi Vergi Dairesi'ne bildirirlerdi.

Ancak para bir kez sisteme girdikten sonra onu istediğiniz yere gönderebilirdiniz. Dış kaynak vergi cennetleri, büyük ölçekli gayrimenkuller, aracı kurum hesapları...

Hepsini topladığınızda mal varlığım sekiz haneli rakamlara ulaşıyordu. Ama bana baktığınızda bunu asla bilemezsiniz. Dikkat çekmemeye çalışırdım ve adamlarımı da aynı şeyi yapmaya zorlardım. Tembel, özensiz ve gösterişli olursanız yanlış türden dikkat çekerdiniz.

Artık Chicago *Braterstwo*'yu kardeşim Jonas'la birlikte yönetiyordum. O benim kan değil, anlaşma kardeşimdi. Biz Tymon Zajac'ın evlatlığıydık. On yıl boyunca Tymon için çalışmıştım. Bana öğretmiş, eğitim vermiş ve akıl hocalığı yapmıştı.

Biyolojik babam Varşova'da ölmüştü. Mezar taşının nerede olduğunu bilmiyordum. Umurumda da değildi. Bir daha Polonya'ya ayak basmamıştım. Bunun hakkında düşünmeye bile tahammülüm yoktu.

Tymon beni buraya, Amerika'ya getirdi. Bana anavatanımızın tüm zenginliğinden daha büyük bir imparatorluk kuracağımızı söyledi. Ona inandım. Onun hayali benim hayalim oldu. Bana uğruna yaşayacağım bir şey verdi.

Bir süre için başarılı olduk. Bu şehri blok blok ele geçirmeye başladık.

Ancak Chicago'daki tek gangsterler biz değildik.

Kendimizi Kolombiyalılar, Ruslar, İtalyanlar ve İrlandalılarla çatışma içinde bulmuştuk.

Kolombiyalıları ezip uyuşturucu kaçakçılığı hattını ele geçirdik. İşte o zaman para gerçekten akmaya başlayıp diğer operasyonlarımızı finanse etti.

Sonra Adalet Bakanlığı bize bir iyilik yaparak Rus *Bratva* tarafından yürütülen silah kaçakçılığını çökertti.

Bu da bizim İtalyanlara, özellikle de Gallo Ailesi'ne saldırımızın önünü açtı. Ama Enzo Gallo beklediğimiz kadar yaşlı ve kayıtsız değildi. Oğulları üç adamımızı Oak Street Tower'ın yüksek binalarının temelleri altında toprağa gömdü.

Biz karşılık veremedik. Gallolar, Chicago'da suçun zirvesinde yer alan İrlanda mafyası Griffinlerle beklenmedik bir ittifak kurdular. Gallolar tek kızlarını Griffinlerin tek oğlu Callum'la evlendirdiler.

Bu son derece beklenmedik bir hareketti. İsrail ve Filistin ya da kediler ve köpekler arasındaki bir ittifak gibi.

Belki de Tymon o zaman bir hata yapmıştı. Hata yapmaya eğilimli bir adam değildi. Ancak o anda düşüncesizce hareket etti.

Aida Gallo ve Callum Griffin kulüplerimizden birinin etrafında dolanmaya başladıklarında onları uyuşturduk ve şehrin batı yakasındaki eski bir mezbahaya getirdik.

Ani bir karardı, planlanmamıştı. Tymon'm emriyle yapılmıştı. Yine de olanlar için kendimi suçluyordum.

İkisine de silah doğrultmuştum. Onları hiç tereddüt etmeden oracıkta vurmalıydım.

Onun yerine bir drenaj borusundan kaçmışlardı.

Utanç verici bir hataydı. Tymon'ın önünde ceza vermesini bekleyerek diz çöktüm. On yıl boyunca onu hiç bu kadar başarısızlığa uğratmamıştım.

Diğer adamlara odadan çıkmalarını emretti.

Elindeki palayı enseme indireceğini düşünerek gözlerimi kapattım. Bizim dünyamızda adalet buydu.

Onun yerine elini omzumda hissettim; ağır ama öfkesizdi.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım.

Tymon'ı tanıdığım onca zaman boyunca tereddüt ya da zayıflık gösterdiğini hiç görmemiştim. Birden yorgun göründü. Sadece elli sekiz yaşındaydı ama bir düzine kan, emek ve mücadeleyle dolu bir yaşam geçirmişti.

“Mikolaj,” dedi. “Sen benim oğlum ve vârisimsin. Beni bir daha asla yüzüstü bırakmayacağımı biliyorum.”

Sevgi benzeri bir şey hissetme yeteneğimi çoktan kaybetmiştim. Ama sevgiden daha güçlü bir sadakatin ateşini hissettim. Tymon hayatımı iki kez bağışlamıştı. Bunu üçüncü kez yapmasına asla gerek kalmayacaktı.

Kendimi yeniden canlanmış hissettim. İtalyanları ve İrlandalıları ezmek için babamla birlikte çalışmayı planladım. Şehrin yöneticileri olarak yerimizi sonsuza dek almayı...

Bunun yerine bir hafta sonra Dante Gallo, Tymon'ı öldürdü. Onu vurup kan kaybindan ölmeye terk etmişti.

Henüz intikamımı almamak, geçen her gün beni utandırıyordu.

Dikkate almam gereken iki faktör vardı: birincisi, adamlarımdı. Griffinler ve Gallolar birleşince güçlü bir kuvvet oluyorlardı. Düzinelerce İrlandalı ve İtalyan ailenin sadakatine hükmediyorlardı. Onlara doğrudan saldırırsam başarılı olmayı ummazdım. En azından şimdilik.

İkincisi, acı çekmelerini istiyordum. Callum ya da Dante'yi öldürebilirdim. Ama bununla ne elde edebilirdim ki? Tüm imparatorluğu yıkmak istiyordum. İki aileyi birbirinden ayırmak istiyordum. Sonra da üyelerini teker teker seçecektim.

Bunu yapmak için zayıf noktalarını bulmalıydım. Zaaflarını.

Bu yüzden izliyor ve bekliyordum. *Braterstwo*'nun yenildiğini, Tymon'ı öldürdüklerinde yılanın başını kestiklerini düşünmelerini sağlıyordum.

Bu arada ben de işimi yürütüyordum. Bölgeyi güvende tutuyordum. Böylece her geçen gün daha fazla para ve güç biriktiriyordum.

Kapım çalındı. Gelen Jonas'tı. Elinde bir sandık Żubrówka, yani Polonya votkasıyla beklemeden içeri girdi. Şişelerden birini çıkarıp bana parlak yeşil etiketini ve soluk kehribar rengi likörün içinde yüzen tek bir bizon otu yaprağını gösterdi.

“Tam zamanında,” diyerek sırıttı. “Tam da bitmek üzereydik.”

Jonas'ın kaslı bir vücudu ve alnından geriye doğru taradığı gür siyah saçları vardı. Gözleri o kadar koyuydu ki gözbebeği ile irisi ayırt edilemezken kaşları Bay Spock'inki gibi dış kenarlardan yukarı doğru çıkan düz çizgilerden oluşuyordu. Ancak kişiliği Vulkan'ın tam tersiydi. Jonas mantıklı biri değildi. İçgüdüleriyle hareket ederdi, çabuk güler ve çabuk kavga ederdi. Her şeyi enine boyuna düşünmezdi. Bu yüzden onun yerine ben patrondum.

Tymon'ın istediği buydu. Önemi yoktu, üvey babam öldüğüne göre bir daha asla ikinci adam olmayacaktım.

“Bu hafta toplam içki satışı ne kadar?” diye sordum Jonas'a.

“Elli yedi bin,” diye yanıtladı gururla.

Bir önceki haftaya göre yüzde on iki artış vardı.

“Güzel,” diyerek başımı olumlu anlamda salladım.

“Ama bir şey var,” dedi Jonas, kaşlarını çatarak.

“Bekle,” dedim.

Şu anda bacaklarımın arasına diz çökmüş, aletimi emen kızın omzuna dokundum. Adı Petra'ydı. Barmenlerimizden biriydi, aslında en iyilerimizden biriydi. Elleriyle olduğu kadar ağızıyla

da yetenekliydi. Defterleri dengelemek gibi sıkıcı bir göreve hoş bir eşlikti. Ama ben genelde rahatlayamazdım. O ne kadar sıkı çalışırsa çalışsın aletim geri kalan her şeyim gibi yarı canlı görünüyordu.

“Gidebilirsin,” dedim ona.

Petra masanın arkasından ayağa kalkarak dar siyah pantolonunun dizlerini silkeledi. Cömert göğüs dekoltesini göstermek için yarısı açık bir korse giymişti. Ruju ağzının etrafına bulaşmıştı.

Jonas odada yalnız olmadığımızı fark ederek sırtıttı. Petra’nın önce göğüslerine, sonra da ofisten çıkarken kıcına baktı. Sanki hepsini daha önce görmemiş gibi davranıyordu.

“O nasıl?” diye sordu. “Henüz o zevki tatmadım.”

“İyi,” dedim kısaca. “Bana ne diyecektin?”

Jonas tekrar ciddileşerek işine geri döndü. “Sanırım barmenlerden biri bizden çalışıyor.”

“Nereden biliyorsun?”

“Şişeleri tartıyordum. Bin yüz yirmi litre eksikimiz var.”

“Çok mu koyuyorlar?”

“Hayır. Püskürtme uçlarına regülatör taktım.”

“O zaman ya arkadaşlarına içki veriyorlar ya da parayı cebe indiriyorlar.”

“Birileri öyle yapıyor,” diye onayladı Jonas.

“Bu gece onları izlerim,” dedim ona.

“Mükemmel,” diyen Jonas, bir kez daha sırtıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Ne?” diye sordum öfkeyle.

“Aletini pantolonuna geri sokacak mısın?”

Hâlâ Petra’nın rujunun bulaşık olduğu aletime baktım. Yarıda kalan oral seks olayını çoktan unutmuştum. Kaşlarımı çatarak aletimi pantolonuma geri soktum.

“Şimdi mutlu musun?” diye sordum Jonas’a.

“Elbette,” diye onayladı.

Ardından birlikte kulübe girdik.

Gece yeni yeni hareketlenmeye başlıyordu. Konuklar barda sıraya girmiş, dans pisti kalabalıklaşmış, her loca dolmuştu.

Etrafımdaki kalabalık, hareketli mekâna baktığımda gördüğüm tek şey para, para ve paraydı. Garsonlar önlüklerine para dolduruyor, müşterilere yüzde dört yüz zamlı içkiler uzatıyordu. Barmenler kredi kartlarını tekrar tekrar okutuyor, her okutuşta *Braterstwo*’nun servetine bir yenisi daha ekleniyordu.

Duvarlar çimen kâğıdıyla kaplıyken localar zengin zümrüt kadife döşemeliydi. Işıklar loş, açık yeşil renkteydi ve desenli gölgeler, müşterilerin uzun otların arasında yürüyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

Bu kulüp gerçekten bir ormandı ve ben de kralyıldım. Cüzdanlarını içki içerek boşaltan müşteriler farkında bile olmadan bana saygılarını sunuyorlardı.

Dans pistinin köşesinde pozisyon alıp müşterileri izliyormuş gibi yapmaya başladım. Aslında gözlerim kendi çalışanlarımdaydı. Özellikle de barmenlerdeydi.

Ana bar tezgâhının arkasında dört kişi vardı: Petra, Monique, Bronson ve Chaz. Hepsi de hızlı ve gösterişli çalışanlardı, yetenekleri ve seksapelleri için işe alınmışlardı. Kadınları göz ardı etmesem de erkeklerden zaten şüpheleniyordum. Petra ve Monique bölgedeki yalnız iş adamlarından şaşırtıcı sayıda bahşiş alıyorlardı. Bronson ve Chaz da kendileri için oldukça iyi iş çıkarıyorlardı fakat benim tecrübelerime göre bir erkeğin gecede üç yüz dolarla tatmin olmasına izin vermeyen erkeksi bir açgözlülük vardı.

İyi bir barmen hokkabaz ve sihirbaz gibiydi. Müşteriyle sohbet ederken aynı anda bardakları çevirir, çalkalayıcıları karıştırır ve arka arkaya on iki shot doldururlardı. Paranın kaybolup alkolün yağmasını sağlardı. Her zaman aynı anda on şey yaparlardı.

Gerçekte neyin peşinde olduklarını görmek için pratik bir göz gerekirdi.

Yirmi sekiz dakika içinde hırsızlığı tespit etmiştim.

Şişkin kasları ve erkek öğrenci cazibesiyle Bronson değildi. Kıkırdayan bir sarışına bedava içki verse de kendi bahşişlerini kullanarak hesabı kapatıyordu.

Hayır, kurnaz olan Chaz'dı. Gümüş yüzüklü, hippie sakallı ve erkek topuzlu Chaz.

O egoist küçük pislik aynı anda iki ayrı dolandırıcılık yapıyordu. Birincisi, aynı anda üç ya da dört müşteriden ödeme alıyor, parayı kasaya taşıyor ve hepsini koyuyormuş gibi yapıyordu. Ama parmakları ekranın üzerinde gezinirken on içkiden sadece dokuzunun hesabını yaptığını görebiliyordum, ne yaptığını izleyen herkesten gizlemek için işlem hacmine güveniyordu.

Sonra Jonas'ın bile fark etmediği bir şey oldu: Chaz'ın elinde binaya gizlice soktuğu bir şişe Crown Royal vardı. Üst sınıf bir likördü ve tanesi on sekiz dolardı. Ne zaman bir müşteri sipariş verse Chaz benim likörümün yerine rafa koyduğu kendi şişesinden dolduruyordu. Sonra da ödemenin tamamını alıp doğrudan bahşiş kavanozuna bırakıyordu.

İzlediğim süre içinde yaklaşık yetmiş altı dolar çalmıştı. Kabaca hesaplarıma göre bu, gecede dokuz yüz doların üzerinde para çaldığı anlamına geliyordu.

Jonas'a işaret verip yanıma çağırdım.

“Yapan Chaz,” dedim ona.

Jonas, Chaz'a ve dört şişe Heineken'in kapağını açıp barın öbür ucundaki kabadayı üniversiteli kızlara uzatırken yüzüne yerleşen boktan sırtışına baktı. Ardından yüzü karardı. Sanki Chaz'ı gömleğinden tutup hemen o anda barın üzerine çekecekmiş gibi öne atıldı.

“Henüz değil,” dedim elimi Jonas'ın göğsüne koyarak. “Bırak da vardiyasını bitirsin. Bu gece eleman sıkıntısı çekmek istemeyiz. Şu an yerine onu çıkarken yakala.”

Jonas homurdanarak başını salladı. Tuvaletlerin orada bir itiş kakış patlak verdiğinde Jonas fedailerin kavgayı ayırdığından emin olmak için o yöne doğru gitti.

Dans pistinin köşesindeki sütuna yaslanıp kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. Hırsızı yakalamamanın verdiği tatmin duygusu çoktan kaybolmaya başlamıştı. Zihnim her zaman olduğu gibi Griffinler ve Gallolarla ilgili can sıkıcı soruna geri dönmüştü.

Tam o anda kulübe bir kız girdi.

Her gece dar elbiseleri ve topuklu ayakkabılarıyla yüzleri boyalı, saçları yeni taranmış, tenleri parıltılarla tozlanmış yüzlerce muhteşem kız görüyordum.

Bu kız dikkatimi çekmişti çünkü bunların tam tersiydi. Genç, taze yüzlüydü. O kadar temizdi ki neredeyse parlıyordu. Açık kahverengi saçları basit bir at kuyruğuyla arkadan toplanmıştı. İri gözlerine masum bir ifade hâkimdi. Burnunun üzerindeki çilleri kapatmaya çalışmamıştı.

Üzerinde ince bir süveter, içine de teniyle neredeyse aynı renkte, soluk pembe bir bluz giymişti. Bir gece kulübü için tuhaf bir kıyafetti. Arkadaşları her zamanki gibi göbek üstü bluz ile mini etek giymişti.

Onu görür görmez adrenalin patlaması yaşadım. Kaslarım sarmal yaylar gibi gerilirken gözbebeklerimin büyüdüğünü hissediyordum. Duman, alkol ve ter kokusunun üzerinden onun hafif ve tatlı parfümünün kokusunu alabildiğimi hayal ettim.

Bu, avını gören bir yırtıcının tepkisiydi.

Çünkü bu kızı tanıyordum.

Bu, Nessa Griffin'di. İrlanda mafyasının gözbebeği. Onların küçük aşkı.

Kulübümde masum bir ceylan gibi dolaşıyordu. Şaşkın. Kaybolmuş. Avlanılanacak kadar olgunlaşmış.

Cennetten bir işaret gibiydi ki ben cennete inanmazdım. O zaman buna şeytandan bir işaret diyebilirdim.

Arkadaşlarıyla birlikte kulüpte dolaşırken onu izlemeye başladım. Kardeşlik çocuğu Bronson'dan içki sipariş ettiler. Bronson martinilerini hazırlarken olabildiğince flörtöz davranıyordu. Dikkati daha çok Nessa'nın sarışın arkadaşına yönelmiş olsa da Nessa yine de kızarıp onunla göz göze gelmedi.

Nessa kavunlu martinisini alıp garip bir şekilde yudumlar-ken çoğu meyve suyu olmasına rağmen yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. Barın üzerine geri koymadan önce sadece dörtte birini içmişti.

Sarışın arkadaşı hâlâ Bronson'a kıkırdamaya devam ediyordu. Diğer arkadaşı sıska, inek görünümlü bir adamla sohbete dalmıştı. Nessa utangaç ve meraklı gözlerle etrafa bakıyordu.

Bakışlarımı sakınmadan ona bakmaya devam ettim. Göz göze geldiğimizde gözlerimi ondan kaçırmadım. Kim olduğumu bilip bilmediğini anlamak için yüz ifadesini inceledim.

Nessa'nın yanakları üstündeki bluzdan daha pembe bir renge büründü. Başka tarafa baktıktan sonra hâlâ ona bakıp bakmadığımı görmek için gizlice bana doğru bir bakış attı. Baktığımı görünce arkasını bana dönerek içkisinden aceleyle bir yudum daha aldı.

Fazlasıyla toy bir kızdı. Benim kim olduğumu bilmiyordu. Bu, kendinden daha emin arkadaşlarının arasında saklanmayı tercih eden beceriksiz bir kızın davranışiydı.

Ofisime doğru yürümeye başladığımda kapıya varmadan hemen önce Jonas beni durdurdu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu acelemi fark ederek.

“Bu gece söz sende,” dedim ona. “İlgilenmem gereken başka bir şey var.”

“Peki, ya Chaz?”

Duraksadım. Yakalandığını anladığında o küçük sümüklü piçin yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum. Kendini beğenmiş gülümsemesi kayboluyor, yerini önce korku, sonra da dehşet alıyordu. Onu yalvartıp sızlatacak ve parasını almadan önce altına işetecektim.

Ama şimdi kızartacak daha büyük bir balığım vardı.

“Gecenin sonunda onu bodruma götür,” dedim Jonas’a. “Ellerini kır. Sonra da onu dairesine geri at.”

“Peki, ya para?” diye sordu Jonas.

“Eminim çoktan burnundan girmiştir.”

O küçük pisliğin parayı bir tasarruf hesabına yatırmak için benden çalmaya cüret etmesine imkân yoktu. Bağımlıydı.

Jonas başını sallayıp kulübe geri döndü.

Ofisime girdim ve masamın üst çekmecesini karıştırdım. Bir GPS takip cihazı çıkardım; yaklaşık bir kuruş büyüklüğünde, şeklinde ve rengindeydi. Cebime koyduktan sonra içeriye geri döndüm.

Nessa Griffin’i görmem sadece bir anımı aldı. Arkadaşlarıyla dans ediyor, “Roses”ın remiksiyle sallanıyordu. Şu anda onu izleyen tek kişi ben değildim. Hem erkeklerin hem de kadınların dikkatini çekiyordu, dans ederken şaşırtıcı derecede şehvetliydi. Utangaçlığını unutmuş, müziğin içinde kaybolmuş gibi görünüyordu.

Arkasından gizlice yaklaşıp takip cihazını çantasına atmak çok kolaydı. O kadar umursamazdı ki parmaklarımı sırtından

aşağı sarkan at kuyruğunda bile gezdirdim. Saçları inceydi ve ipeksi bir dokunuşu vardı. Şimdi gerçekten hafif ve temiz olan parfümünün kokusunu alabiliyordum. Zambak, orkide ve erik kokusundan oluşuyordu.

Genç kızın dikkatini çekmeden yanından uzaklaştım.

Artık o nereye giderse bilecektim.

Onu takip edecek, gözetleyecek ve uygun anda da alacaktım.

4

NESSA

DAHA ÖNCE NEREDEYSE HİÇ gece kulübüne gitmemiştim. Aslında içeri girecek yaşta bile değildim. Serena bana kız kardeşinin son kullanma tarihi geçmiş kimliğini verdi, ikimizin de kahverengi saçlı olması dışında kardeşi bana hiç benzermiyordu. Neyse ki fedai bizi içeri almadan önce kimliğe üstünkörü bir bakış attı.

Kapıdan içeri girer girmez sanki başka bir dünyaya adım atmış gibiydik. Işık loş ve titrekti, müzik hissedilir bir güçle tenime çarpıyordu. Buranın yeni açıldığını biliyordum ama Hindistan'a ihraç edilen İngiliz sömürgeciler için yapılmış gibi eski usul emperyalist bir görünümü vardı. Koyu renkli ahşap, yıpranmış gümüş aplikler ve koyu yeşil kadife sanki eski bir kütüphaneden çıkmış gibi görünüyordu.

Burayı çok sevmiştim. Keşke ben de diğer kızlar gibi yanıma yedek kıyafet alsaydım diye düşündüm; çünkü onlar buradaki herkes kadar seksi ve havalı görünüyordu, bense öyle görünmüyordum.

Bara gittiğimizde ne sipariş edeceğimi bile bilmiyordum. Serena'yla aynı içkiyi aldım; bardağın içinde yüzen bir tutam misket limonu kabuğu olan kavun martiniydi.

Barmen bile fazlasıyla ateşliydi. Çalışanların hepsi mankenlik yapıyor olmalı diye düşünmeden edemedim. Her biri pistlerde bir aşağı bir yukarı yürüyerek egzersiz yapıyormuş gibi görünüyordu.

Serena içkiyi beğenmişti. Dirseklerini bara dayamış, barmene sırtarak her gece kaç kızın numarasını aldığını soruyordu.

“Çok değil,” diyerek göz kırptı barmen. “Telefonumda kesinlikle bir kişilik daha yer var.”

Ben de o sırada içkimden bir yudum aldım. Mide bulandırıcı derecede tatlı olsa da altındaki alkolün tadını alabiliyordum. Öğürmemeye engel olamadım. Ağabeyimin viskiyi nasıl sek içtiğini bilmiyordum, tadı bana tiner gibi geliyordu.

Fazla çakırkeyif olmak istemediğimden içkimi tekrar barın üzerine bırakıp kulüpte etrafa bakındım.

İnsanları izlemeyi severdim.

Eğer bir köşede oturup tamamen görünmez olabilseydim ve gece boyunca gelip geçen insanları izleyebilseydim buna hiç alıdırılmazdım. Kimin çift olup olmadığını, kimin sınavlarının son gününü kutladığını ve kimin buraya iş arkadaşlarıyla geldiğini tahmin etmeye çalışmayı seviyordum. İnsanların jestlerini ve ifadelerini, dans etme, konuşma ve gülme şekillerini izlemek hoşuma giderdi.

Dikkat çekmekten hoşlanmazdım. Bu yüzden dans pistinin yanındaki sütuna yaslanıp beni izleyen adamı fark ettiğimde bakışları âdeta bir tokat gibi çarptı. Muhtemelen dikkatini başka bir yere verdiğini düşünene kadar kendi tırnaklarımla ilgileniyormuş gibi yaparak gözlerimi indirdim.

Tekrar kafamı kaldırdığımda adam hâlâ bana bakıyordu. Uzun boylu, ince yapılı, saçları neredeyse beyaz denecek kadar sarıydı. Keskin hatlara sahip yüzü solgundu. Uzun zamandır yemek yememiş ya da uyumamış gibi görünüyordu. Yanakları çukurlaşmıştı ve gözlerinin altında koyu lekeler vardı. Oldukça yakışıklıydı, açlıktan ölmek üzere olan bir meleği andırıyordu. Ama yüzünde ne nezaket ne de dostluk vardı.

Bara doğru dönüp içkimi bir kez daha yudumladım. Marnie'yle sohbet etmeye koyulurken garip adama daha fazla bakmamaya kararlıydım.

Hepimiz içkilerimizi bitirdikten sonra dans etme zamanı gelmişti. Yaptığımız onca pratikten sonra bıcağımızı düşünebilirdiniz ama kulüpte dans etmek tamamen farklıydı. Tekniği yoktu. Düşünmek zorunda kalmadan etrafta öylece salınabildiğiniz tek zamandı.

Ne kadar çok dans edersek o kadar saçmalardık. Humpty Dance, Cabbage Patch, sonra Renegade ve Triangle şarkılarında danslarımıza devam ettik. Marnie, DJ'i Lizzo'yu çalması için ikna etmeye çalıştıysa da DJ buna izin olmadığını, şarkı listesine sadık kalması gerektiğini söyledi.

Serena artık dans edemeyecek halde sersemleyene kadar yakışıklı barmenle flört etmeye devam etmek için birkaç içki daha içmeye gitti. Marnie ile birlikte ona su getirmeye gittikten sonra hepimiz bir dakikalığına dinlenmek için bir locaya doluştuk.

"Peki, bana daha önce neden bu kadar üzgün olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu Serena, locanın köşesine uzanarak.

"Ah," diyerek başımı iki yana salladım. "Çok aptalca. *Bliss* için koreografisini yaptığım danslarla takdir edileceğimi sanıyordum."

"Neden takdir edilmiyormuşsun?" diye sordu Marnie. Uzun boylu, sıska, esmerdi ve ön dişlerinde küçük bir boşluk vardı. Harika bir sanatçıydı ve bazen setlerde çalışıyor, bazen de ekipte dans ediyordu.

“Bilmiyorum. Muhtemelen Jackson yaptığım şeylerin çoğunu değiştirmiştir,” dedim.

“Hayır, değiştirmede,” diyen Marnie, başını iki yana salladı. “Dün geceki düeti daha yeni izledim. Senin yaptığınla aynı.”

“Aa...”

Şimdi kendimi her zamankinden daha kötü hissediyordum. Çalışmalarım gerçekten de Jackson’ın övgüyü hak etmediğimi düşünmesine neden olacak kadar kötü müydü? Ama durum buysa neden gösteride kullanmıştı ki?

“O adam senden alıyor,” dedi Serena, tiksintiyle başını sallayarak. “Tam bir pislik.”

“Bu konuda ne yapacaksın?” diye sordu Marnie.

“Ne yapabilirim ki? O dans dünyasında bir tanrı,” diyerek yüzümü buruşturdum. “Ben hiç kimseyim.”

Marnie sempatik bir yüz ifadesi takındı. Bunun doğru olduğunu biliyordu.

Serena daha öfkeliydi.

“Bu saçmalık! Bunu onun yanına bırakamazsın.”

“Ne yapacağım?” dedim. “Onu Yüksek Bale Mahkemesi’ne mi şikâyet edeyim? Burada daha yüksek bir güç yok.”

“Ee, buzdolabında sakladığı o iğrenç yeşil smoothie’leri biliyor musun?” diye sordu Serena. “Oraya en azından birkaç müshil atabilirsin.”

Ardından kıkırdayarak kendini yere attı, kesinlikle sarhoşluktan öte bir yerdeydi.

Onun çaresiz kahkahaları beni ve Marnie’yi de güldürdü. Çok geçmeden hepimiz gözlerimizden yaş gelene kadar kıkırdayıp kahkaha atıyorduk.

“Kesin şunu!” dedi Marnie. “Hepimizi dışarı attıracaksınız.”

“Hayatta olmaz,” dedi Serena. “O barmen ve ben şimdi böyleyiz.”

Birinci ve ikinci parmağını iç içe geçirmeye çalıştıysa da barış işaretinden başka bir şey yapamayacak kadar dengesizdi. Bu da Marnie ve beni daha çok güldürdü.

“Eve gitsek iyi olacak, seni aptal,” dedi Marnie.

Marnie ve Serena, Magnolia Bulvarı’nda bir daireyi paylaşıyorlardı. Sadece beş dakikalık bir Uber yolculuğu mesafesindeydi.

“Bizimle gelmek ister misin?” diye sordu Marnie.

“Diğer yoldan gitmem gerekiyor,” diye yanıt verdim. “Cipimi stüdyoda bıraktım.”

“Tek başına yürüyemezsin,” dedi Serena, bir an için kendini toparlamaya ve ciddi olmaya çalışarak.

“Sadece birkaç blok ötede,” diye onu temin ettim.

Sadece bir içki içmiştim, o yüzden Lake City Balesi’ne kadar yürüyebileceğimi düşünüyordum.

Kapıda yollarımızı ayırdık. Marnie, onları alacak aracı beklerken Serena’ya destek oluyordu, ben de Roscoe Caddesi’ne doğru ilerliyordum.

Geç bir saat olmasına rağmen Chicago, sokakların gerçekten boş olamayacağı kadar yoğun bir şehirdi. Çok sayıda araba geçiyordu ve yollar yüksek binalar ile eski moda sokak lambaları tarafından aydınlatılıyordu. Yolumda yürürken kaykaylı birkaç genç yanımdan hızla geçip ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler bağırdı.

Ancak Greenview’den aşağı döndüğümde kaldırımlar daha ıssızlaştı. Hava serindi. Kollarımı kendime dolayıp hızla yürümeye koyuldum. Ben yürüdükçe çantam kalçama vuruyordu. Kimse kapmaya çalışmasın diye askısını vücuduma geçirmiştim. Anahtarlarımı çıkarsam mı diye düşündüm çünkü her ihtimale karşı anahtarlığıma takılı küçük bir biber gazı kutusu vardı. Gerçi altı yıllıktı, yani işe yarar mıydı emin değildim.

Neden birdenbire paranoyak olduğumu bilmiyordum. Gerildiğimi hissediyordum ve kalp atışlarım tempolu yürüyüşün hak ettiğinden daha fazla hızlı atıyordu.

Belki de sadece benim hayal gücümdü ama sanırım arkamdan ayak seslerinin geldiğini duyuyordum. Biraz fazla hızlı gibiydi, sanki biri bana yetişmeye çalışıyordu.

Greenview ve Henderson'ın köşesinde durup omzumun üzerinden gizlice arkama baktım.

Yaklaşık yüz metre geride bir adam olduğu kesindi. Üzerinde bir sweatshirt vardı, ellerini ceplerine sokmuştu ve kapüşonunu başına çekmişti. Başı aşağıda olduğu için yüzünü göremiyordum.

Muhtemelen o da benim gibi evine gidiyordu. Yine de yolun karşısına geçip daha da hızlı yürümeye başladım. Bana yetişip yetişmediğini görmek için sürekli arkama bakmak niyetinde değildim. İçimden koşmak geliyordu.

İleride Lake City Balesi'ni görebiliyordum, beyaz cipim hâlâ önündeydi. Alanın geri kalanı terk edilmişti. Herkes çoktan evine gitmişti.

Elimi çantama attım, yürürken bir yandan anahtarlarımı aramaya koyuldum. Arabanın kapısını açmak için anahtarım elimde olsun istiyordum. Telefonumu, dudak nemlendiricimi, bozuk paramı hissettim... ama anahtar yoktu. Bu da neydi şimdi? Büyük bir çanta bile değildi.

Dans stüdyosu kilitli ve karanlıktı.

Kapı kodunu biliyordum. Tüm dansçılar bilirdi çünkü istediğimiz zaman antrenmana gelmemize izin veriliyordu.

Yarım blok ötedeyken koşmaya başladım. Stüdyoya doğru koştururken duyduğum ayak seslerinin bana mı, yoksa beni takip eden birine mi ait olduğundan emin değildim.

Kapıya ulaştığımda çılgınca şifreyi girmeye çalıştım: 1905. Anna Pavlova'nın "Ölen Kuğu"yu ilk kez sahnelediği yıl. Jackson biraz takıntılı biriydi.

Parmaklarım tuş takımını karıştırdıncaya rakamları arka arka-ya iki kez yanlış girdim, sonunda kilit tıkladığında kapıyı çekip açabildim.

Kapıyı arkamdan iterek kapatıp mandalı çevirdim ve alnımı cama dayayıp karanlığa baktım. Kalbim hızla çarparken kapı kolundaki ellerim ter içindeydi. Bir manyağın bıçak sallayarak bana doğru geldiğini görmeyi bekliyordum.

Ancak hiçbir şey görmedim.

Kaldırımda kimse yoktu. Beni takip eden biri yoktu. Kapüşonlu adam muhtemelen ben farkına bile varmadan başka bir sokağa sapmıştı.

Tam bir aptaldım. İyi ya da kötü, her zaman vahşi bir hayal gücüm olmuştu. Küçükken en çılgın kâbusları görürdüm ve kız kardeşimin bir kaplana dönüşmesi ya da buzdolabımızda bir düzine kesik kafa bulunması ne kadar imkânsız olursa olsun bunların gerçek olduğundan her zaman emindim.

Yere çöküp bir kez daha anahtarlarımı aramak için çantamı karıştırdım. İşte oradaydı, her zaman bulundukları küçük yan cepte. Sadece onları hissedemeyecek kadar paniklemiştim.

Telefonumu da kontrol ettim. Saat gece yarısını geçmesine rağmen ailemden ne bir çağrı ne de bir mesaj vardı.

Bu çok tuhaftı. Normalde fazla korumacıydılar. Ama aynı zamanda o kadar meşgullerdi ki yokluğumu bile fark etmemişlerdi.

Ah, neyse. Stüdyodaydım ve damarlarımda dolaşan on bin volt adrenalinden sonra yorgunluktan fazlasıyla uzaktım. Biraz pratik yapsam iyi olacaktı.

Bu yüzden üst kattaki en sevdiğim odaya çıktım. En küçük stüdyoydu. Zemin o kadar esnekti ki neredeyse trampolin üzerinde dans ediyormuş gibiydim.

Kot pantolonumla kazağımı çıkarıp altımda sadece leotardla kaldım. Sonra telefonumu yuvaya yerleştirip en sevdiğim çalma listesini buldum. Lewis Capaldi'den "Someone You Loved" ile başlıyordu. Hafif piyano introsu başlarken bale barı üzerinde ısınmaya koyuldum.

5

MIKO

PARK YERİNİN KENARINDA, GÖZDEN uzakta durup kendi kendime hafifçe güldüm.

Küçük Nessa Griffin'i korkutmak çok kolaydı.

Onun stüdyoya doğru koşuşunu izlemek bana öyle tatlı bir heyecan vermişti ki neredeyse tadını alabiliyordum. İsteseydim onu yakalayabilirdim. Gelgelelim bu gece onu yakalamak gibi bir niyetim yoktu.

Kulübümden daha yeni ayrıldıktan sonra izimi sürmek çok kolay olurdu.

Nessa'yı ortadan kaldırdığımda bu okyanusa bir taş atmak gibi olacaktı. Nereye gittiğini gösteren tek bir dalgalanma bile olmayacaktı.

Geri dönüp arabasına binip binmeyeceğini görmek için bekledim ama onun yerine stüdyoda kalmıştı. Bir dakika sonra ikinci katın ışığı yandı ve küçük bir çalışma odasına girdi.

Onu mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Nessa farkında değildi ama ışıklandırılmış oda sokağın üzerinde asılı duran bir

ışık kutusu gibiydi. Her ayrıntıyı görebiliyordum, sanki elimde bir diyorama vardı.

Nessa'nın kazağıyla kot pantolonunu çıkarışını izlerken altında sadece dar leotardıya kaldığını gördüm. Açık pembe, o kadar şeffaf ve dardı ki göğüsleri ile kaburgalarının dış hatlarını, göbeğini ve döndüğünde kıcının kıvrımlarını görebiliyordum.

Dansçı olduğunu bilmiyordum. Bunu tahmin etmeliydim; o ve arkadaşlarının hepsinde bu görünüm vardı. Nessa zayıftı. Çok zayıftı, uzun bacakları ve kolları vardı. Baldırlarının üst kısımlarında, omuzlarında ve sırtında da biraz kas vardı. Boynu bir çiçeğin sapı gibi uzun ve inceydi.

Saçlarını lastiğinden kurtararak omuzlarından aşağı dökülmesine izin verdi. Sonra başının tam tepesinde topuz yaparak bir kez daha sabitledi. Ayakkabı giyme zahmetine girmeden aynanın boydan boya uzanan ahşap çubuğunda yalınayak pozisyonunu aldı. Yüzü aynadaki yansımasına dönükken sırtı bana bakıyordu. Onu hâlâ çift olarak görebiliyordum; gerçek Nessa ve yansıması.

Nessa'nın ısınmak için eğilip gerinmesini izledim. Çok esnetti. Eklemleri gevşek ve lastik gibi görünüyordu.

Keşke çaldığı müziği duyabilseydim. Klasik mi, modern mi? Hızlı mı yavaş mı?

Isındıktan sonra pistte dönmeye başladı. Belki *pirouette* dışında hiçbir dans hareketinin adını bilmiyordum. İyi olup olmadığını bile bilmiyordum.

Tek bildiğim çok güzel olduğuydu. Nessa zahmetsiz, ağırlıksız, rüzgârdaki bir yaprak gibi görünüyordu.

Onu hayranlıkla izledim. Bir avcının açıklığa gelen bir dişi geyiği izlemesi gibi. Geyik Nessa. Çok sevimliydi. Masumdu. Doğal ortamında mükemmel bir şekilde yerindeydi.

Okumu doğrudan kalbine gönderecektim.

Avcı olarak bu benim hakkımdı.

Yorulmadan dans ederken onu bir saatten fazla izledim.

Kulübüme döndüğümde Nessa hâlâ dans ediyordu. Belki bütün gece orada kalırdı. Kalırsa anlardım çünkü takip cihazı hâlâ çantasındaydı.

Bütün hafta boyunca Nessa Griffin'i takip ettim. Bazen arabayla. Bazen yürürken. Bazen aynı restoranda bir masada otururken.

Beni hiç fark etmedi ve o ilk geceden sonra takip edildiğini hiç hissetmedi.

Okula gittiği yeri ve alışveriş yaptığı yeri görmüştüm.

Nerede yaşadığını görmüştüm, gerçi Griffin'in göldeki malikânesine zaten aşinaydım.

Hatta birkaç kez yeni gelinlerini ziyaret ettiğini bile gördüm. Yakın olduklarını bilmek beni memnun etti. Griffinleri ve Galloları cezalandırmak istiyordum. Onları birbirlerine düşürmek istiyordum. Hepsi Nessa Griffin'in kaybını hissetmedikçe işe yaramayacaktı.

Bir hafta sonra Nessa'nın amaçlarıma uyacağından oldukça emindim.

Yani hamlemi yapma zamanı gelmişti.

6

NESSA

AĞABEYİMİ ÖZLÜYORDUM. AIDA İLE çok mutlu olduğu için sevinçliydim. Kendi evine çıkma zamanının geldiğini de biliyordum. Ama kahvaltı masasında o yokken evimiz çok daha kötüydü.

Bir kere Riona'yı hizada tutardı.

Aşağı indiğimde klasörleri ve kâğıtları o kadar geniş bir alana yayılmış oluyordu ki yemek için tabağımı masanın en köşesine götürmek zorunda kalıyordum.

“Ne üzerinde çalışıyorsun?” diye sordum, bir dilim çıtır domuz pastırması alıp ısıırken.

Her öğünü portakal suyu, süt, meyve, kızarmış ekmek, krep, domuz pastırması ve sosislerin mükemmel bir şekilde düzenlendiği TV reklamlarına benzeten bir şefimiz vardı; sanki normal insanlar bunların hepsini bir oturuşta yiyebilirmiş gibi.

Şımartıldık. Bunun farkındaydım. Ancak bundan şikâyetçi değildim. Yemeklerimin benim için hazırlanmasını seviyordum. Ayrıca yemyeşil bir arazide, mükemmel bir göl manzarasına sahip büyük, aydınlık, modern bir evde yaşamayı seviyordum.

Sevmediğim tek şey, kız kardeşimin sabahları ilk iş olarak huysuzlanmasıydı.

Çoktan iş kıyafetlerini giymiş, kızıl saçlarını düzgün bir şekilde toplamıştı ve önünde bir fincan sade kahve vardı. Bir dosyayı incelerken renk kodlu kalemle notlar alıyordu. Onunla konuştuğumda kırmızı kalemi bırakıp sinirli bir bakışla beni süzdü.

“Ne?” dedi sertçe.

“Sadece ne üzerinde çalıştığını soruyordum.”

“Şu anda hiçbir şey üzerinde çalışmıyorum. Çünkü işimi böldün,” dedi.

“Özür dilerim,” diyerek irkildim. “Ne oldu?”

Riona iç geçirip bana söyleyeceklerini anlamayacağımı düşündüğünü açıkça belli eden bir bakışla baktı. Karşılığında son derece zeki görünmeye çalışıyordum.

Kız kardeşim gülümseyebilseydi çok güzel olurdu. Mermer gibi bir cildi, muhteşem yeşil gözleri ve saçları kadar kırmızı dudakları vardı. Ne yazık ki bir pitbull mizacına sahipti. Ayrıca iyi bir pitbull değil; her karşılaşmada boğazına saldırmak üzere eğitilmiş bir pitbull.

“Bir yatırım şirketimiz olduğunun farkında mısın?” diye sordu.

“Evet.”

Hayır.

“Halka arz edilen şirketlerdeki eğilimleri tahmin etme yollarımızdan biri, akıllı telefon uygulamalarından alınan coğrafi konum verileridir. Verileri toplu olarak satın alıyor ve ardından algoritmalar kullanarak analiz ediyoruz. Ancak yeni gizlilik ve güvenlik yasaları kapsamında, geçmişteki bazı veri alımlarımız inceleniyor. Bu yüzden Sermaye Piyasası Kurulu ile irtibat kurarak emin olmak için...”

Kız kardeşim yüzümdeki anlamazlık ifadesini görünce sözünü kesti.

“Boş ver,” dedi ve kalemini tekrar eline aldı.

“Hayır, bu kulağa gerçekten... Yani, bu çok önemli, bu yüzden iyi ki...”

Aptal gibi kekeliyordum.

“Sorun değil,” diyerek sözümü kesti Riona. “Anlamak zorunda değilsin. Bu benim işim, senin değil.”

Dile getirmemişti ama Griffin İmparatorluğu’nda bir işim olmadığını da eklemeyi ihmal etmemişti.

“Ee, seninle konuşmak güzeldi,” dedim.

Riona cevap vermedi. Yine kendini tamamen işine kaptırmıştı. Yolda yemek için bir pastırma şeridi daha aldım.

Sırt çantamı toplarken annem mutfağa girdi. Sarı saçları o kadar düzgün taranmıştı ki neredeyse peruk gibi görünüyordu ama öyle olmadığını biliyordum. Üzerinde Chanel marka bir takım elbise, büyükannemin elmas yüzüğü ve babamın son doğum gününde aldığı Patek Philippe marka saat vardı. Bu da muhtemelen bir hayır kurumu toplantısına gideceği ya da babama bir iş yemeğinde eşlik edeceği anlamına geliyordu.

Hemen annemin arkasından gelen babam, mükemmel bir şekilde dikilmiş üç parçalı bir takım elbise giymişti ve kemik çerçeveli gözlüğü ona profesör havası vermişti. Kırışık saçları hâlâ gür ve dalgalıydı. Yakışıklı bir adamdı. Annemle babam genç yaşta evlenmişlerdi; elli yaşında göstermiyorlardı, gerçi annemin saatini kazandıran doğum günü de buydu.

Annem rujunu bulaştırmamaya dikkat ederek yanağımın yanındaki havayı öptü.

“Okula mı gidiyorsun?” diye sordu.

“Evet. İstatistik, sonra Rus Edebiyatı.”

“Bu akşam Fosterlarla yemeğe gideceğimizi unutma.”

Homurdanmamak için kendimi zor tutmuştum. Fosterların benim yaşımda ikiz kızları vardı ve ikisi de aynı derecede berbattı.

“Gelmek zorunda mıyım?” diye sordum.

“Elbette,” diye yanıt verdim babam. “Emma ve Olivia’yı görmek istiyorsun, değil mi?”

“Evet.”

Hayır.

“O zaman altıya kadar evde ol,” dedi annem.

Bugün neşelenecek bir şeyler bulmaya çalışarak arabama doğru yürüdüm. İstatistik mi? Hayır. Akşam yemeği? Kesinlikle hayır. Aida ile okula gitmeyi özlüyordum. O son derslerini yazın bitirmişti, benimse hâlâ üç yılım vardı. Hangi bölümde okuduğumu bile bilmiyordum. Biraz işletme, biraz psikoloji dersi alıyordum. Hepsi yeterince ilginçti ama hiçbirisi kalbimi heyecanlandırmıyordu.

Aslında sanatla ilgili bir şeyler yapmak istiyordum. O dansların koreografisini yapmayı çok, çok, çok sevmiştim. İyi olduklarını düşünmüştüm! Sonra Jackson tüm umutlarımı almış ve onları bir günlük gazete gibi buruşturmuştu.

Belki de haklıydı. Neredeyse hiç deneyimim yokken nasıl harika sanat yapabilirdim? Hayatım boyunca korunmuş, bebek gibi bakılmışım. Sanat acı çekerek ya da en azından macera yaşayarak ortaya çıkardı. Jack London, *Vahşetin Çağrısı*’nı yazmadan önce Klondike’a gitmek ve ön dişlerini iskorbüt hastalığından kaybetmek zorunda kalmıştı.

Klondike’a gitmek yerine suyun hemen üzerinde kırmızı tuğlalı sevimli bir kampüs olan Loyola’ya gidiyordum. Cipimi park edip sınıfa yürüdüm. Riona’nın hukuk çalışması kadar ilginç olan istatistik dersine ve ardından biraz daha iyi olan Rus

Edebiyatı dersine girdim çünkü şu anda *Doktor Jivago*'yu okuyorduk. Film annemle birlikte dokuz kez izlemiştik. İkimiz de Ömer Şerif'e âşıktık.

Babalar ve Oğullar'a kıyasla çok daha iyi takip etmeme yardımcı oluyordu. A bile alabilirdim, gerçi bu dönem ilk A aldığım ders olacaktı.

Öğle yemeği molasından sonra Davranışsal Psikoloji adındaki bir derse daha girdim, sonra serbesttim. En azından akşam yemeğine kadar.

Cipimi alıp kampüsten çıktım ve eve gidip duş almadan önce Lake City Balesi'nde hızlı bir kondisyon dersine girmeye vaktim olup olmadığını merak ettim. Geç kalmayı tercih ederdim. Fosterlarla akşam yemeğine daha az zaman ayırmak için ne gerekiyorsa yapardım...

Direksiyonum titremeye ve sarsılmaya başlamadan önce ancak anayola çıkabildim. Motordan korkunç bir gıcırdama sesi gelmesiyle birlikte kaputun altından dumanlar çıkmaya başladı.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kaldırıma yanaşıp arabayı park ettim.

Her şeyin alev almamasını umarak motoru kapattım. Bu araba sadece üç yıldır bendeydi ve aldığım da yepyenyidi. Daha önce lastiği bile patlamamıştı.

Kardeşimi, ev çalışanlarından birini ya da acili arasam iyi olur diye düşünerek telefonumu elime aldım.

Daha kimseyi aramadan siyah bir Land Rover arkamdan yanaştı. Sürücü tarafından bir adam aşağıya indi. Siyah saçlı, kirli sakallı ve iri yapılı biriydi. Korkutucu görünse de "Motorda bir sorun mu var?" derken ses tonu dostça geliyordu.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdim, arımdan arabamın kapısını açıp dışarı çıktım. "Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben de tam birini aramak üzereydim."

“Bir bakayım,” dedi adam. “Eğer kolay bir tamirse seni çekiciden kurtarabilirim.”

Ona hiç zahmet etmemesini söylemek üzereydim. Duman ve koku o kadar kötüydü ki bundan kurtulabileceğimi hayal bile edemiyordum. Ellerini boşu boşuna yağlamasının bir anlamı yoktu. Ama o çoktan kaputu açmıştı ve parmaklarını aşırı ısınmış metalden yakmamaya dikkat ediyordu.

Duman yüzüne doğru çarpmasın diye arkasına yaslandı, sonra duman dağılınca motora baktı.

“Ah, işte, sorun bu,” dedi adam. “Motorun tutukluk yapmış. İşte, bir bak.”

Neye baktığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat itaatkâr bir şekilde yanına gidip motora baktım, sanki aniden araba mekanizmasını anlayacakmışım gibi.

“Gördün mü?” Bana göstermek için yağ çubuğunu çıkardı. En azından bunu fark ettim çünkü Jack Du Pont’u garajımızdaki tüm arabaların yağını değiştirirken görmüştüm.

“Nasıl yağı bitmiş olabilir?” diye sordum.

Tüm bakımları Jack yapıyordu. Çok fazla araba kullanırsan yağ biter miydi?

“Birisi boşaltmış olmalı,” dedi adam. “Kupkuru.”

“Şaka mı?” dedim şaşkınlıkla.

“Daha çok bir komplo gibi,” diye yanıtladı adam.

Bu garip bir cevaptı.

Arabam bozulduğu anda ortaya çıkan bu yabancıya oldukça yakın durduğumu fark ettim. Sanki tam arkamdan geliyordu ve bunun olmasını bekliyordu.

O an kolumda keskin bir darbe hissettim.

Aşağıya baktığımda etime gömülmüş bir şırınga gördüm, pistonu sonuna kadar itilmişti. Sonra adamın gözlerine baktım, o kadar koyuydu ki neredeyse kapkara görünüyordu, gözbebeği ve iris arasında hiçbir ayrım yoktu. Adam beklentiyle bana bakıyordu.

“Bunu neden yaptın?” dediğimi duydum.

Hızla geçen arabaların sesi donuklaşıp yavaşlıyordu. Adamın gözleri şeftali rengi bir bulanıklık içinde koyu lekelere dönüştü. Vücudumdaki tüm kemiklerin eridiğini hissediyordum. Bir balık gibi sallanırken yana doğru yuvarlanıyordum. Adam kollarıyla beni sımsıkı sarmıyor olsa yola düşecektim.

7

MIKO

ALTI AY ÖNCE, İSİM vermeden ve gizli bir komisyoncu aracılığıyla, Chicago'daki en büyük Yıldızlı Çağ malikânelerinden birini satın aldım. Şehrin kuzey ucunda, sık ağaçlıklı bir arazide yer alıyordu. Chicago'da olduğunuzu neredeyse hiç anlayamazdınız. Ağaçlar o kadar sık ve arazinin etrafındaki taş duvarlar o kadar yüksekti ki pencerelerden içeri neredeyse hiç güneş ışığı girmiyordu. Duvarlarla çevrili bahçe bile loş ışığa ve sessizliğe dayanabilen gölge seven bitkilerle doluydu.

Buraya Baron'un Evi deniyordu çünkü bira baronu Karl Schulte için Alman Barok tarzında inşa edilmişti. Yıpranmış gri taş, siyah demir korkuluklar ve parşömenler, madalyonlar ve omuzlarında revakı tutan iki iri erkek figürü şeklinde süslü heykel kabartmalarından oluşuyordu.

Burayı bir sığınak olacağını düşünerek satın almıştım. Yalnız kalmak istediğimde gidebileceğim bir yer.

Aslında mükemmel bir hapisane olduğunu yeni idrak etmiştim.

Demir kapılardan geçtiğinizde ortadan kaybolmuş gibi oluyordunuz.

Nessa Griffin'i ortadan kaldırıacaktım. Jonas onu bana getirdiği andan itibaren başka hiç kimse onun yüzünü görmeyecekti. Ne casuslar ne de tanıklar. Ailesi şehri tuğla tuğla yıksa bile ondan bir iz bulamayacaktı.

Yaşadıkları paniği düşünmek uzun zamandır ilk kez beni gülümsetiyordu. Griffinlerin ve Gallolarm o kadar çok düşmanı vardı ki kızı kimin kaçırdığını bilmeyeceklerdi. *Braterstwo* onların en kötü ve en son düşmanlarıydı ama kibirlerinden Tymon'ı öldürerek bizi yok ettiklerini sanıyorlardı. O kadar körlerdi ki adımı bildiklerinden bile şüpheliydim.

Bu da tam istediğim şeydi. Ben onların sistemlerini görünmeden ve fark edilmeden istila edecek bir virüstüm. Kan kusana kadar ne olduğunun farkına bile varmayacaklardı.

Bahçeye giren bir arabanın sesini duyduğumda beklentiyle dolup taşıdığımı hissettim. Aslında bunu dört gözle bekliyordum.

Kapıya doğru acele ederken ayak seslerim lobinin çıplak taşında çınılıyordu. Jonas daha arabadan inmeden ben merdivenlerden inip Land Rover'm yanma vardım.

İri cüssesiyle ön koltuktan kalkarken halinden memnun görünüyordu.

"Her şey mükemmel gitti," dedi. "Andrei'ye Jeep'i doğrama atölyesine götürmesini söyledim. Önce GPS'e kısa devre yaptırdı, böylece bozulduğu yerden sonrasını takip edemeyecekler. Sonra da her şeyi söktürüp parçalattı. Bir far bile bulamayacaklar."

"Çantasını aldın mı?" diye sordum ona.

"Evet, burada."

Ön koltuğa uzanıp genç kızın çantasını çekip çıkardı. Basit, deri bir çantaydı ve kulüpte taktığının aynısıydı. Neyse ki kullan-

dığı tek çanta buydu çünkü tüm hafta boyunca onu bu şekilde takip etmiştim. Eğer bir düzine tasarımcı çantasına sahip tipik bir şımarık sosyetik olsaydı, bu benim için çok rahatsız edici olurdu. Ama bu beni durdurmazdı.

“Telefonunu Norwood’da bir çöplüğe attım,” dedi Jonas.

“Güzel,” diyerek başımı olumlu anlamda salladım. “Hadi, onu yukarı çıkaralım.”

Jonas arka kapıyı açtığımda Nessa Griffin arka koltukta baygın bir halde yatıyordu. Kolu gevşekçe sarkıyor ve gözleri kapalı kapakların ardında seğiriyordu. Rüya görüyor olmalıydı.

Jonas kızı ayaklarından tutarken ben de başından tutup onu eve taşımaya başladık. Vücudu aramızda garip bir şekilde asılı duruyordu. Bir süre sonra, “Ben yaparım,” diyerek onu kollarıma aldım.

Nessa Griffin ağır olmasına rağmen taşınması zor bir yük değildi. Onu merdivenlerden yukarı rahatlıkla taşıyabiliyordum. Aslında bu kadar kırılgan olması endişe vericiydi. Çok zayıftı, köprücük kemikleri derisinden görünüyordu, içi boş bir kuş gibiydi. İlaçlar yüzünden solgun, cildi neredeyse yarı saydamdı.

Doğu kanadının tamamı ona ait olacaktı. Jonas’ın tıpkı Andrei ve Marcel gibi zemin katta bir odası vardı. Ben batı kanadındaydım.

Bu eve gelen tek kişi hizmetçimiz Klara Hetman’dı. Onun sağduyusu konusunda hiçbir endişem yoktu. Jonas’ın Boleslawiec’ten kuzeniydi. İngilizce konuşabilse bile benim gazabımı göze alamayacağını iyi bilirdi. Parmağımı şıklatmamla onu o bok çukuruna geri gönderebilirdim. Ya da yerin iki metre altına tıkabilirdim.

Nessa’yı yeni odasına taşımaya başladım. Bu evi dayalı döşeli almıştım. Yatak eski tip dört direkli, koyu ahşap, tozlu kırmızı tenteli karyolaydı. Kızı başı yastığın üzerinde olacak şekilde yorganın üzerine yatırdım.

Peşimden gelen Jonas, kapı aralığında durup gözlerini Nessa'nın gevşek, çaresiz bedeninde gezindirdi. Şehvetle sırtıyordu.

"Onu soymana yardım etmemi ister misin?"

"Hayır," diye itiraz ettim, "gidebilirsin."

"Tamam," diyen Jonas, arkasını dönüp koridora doğru ilerledi.

O gidene kadar bekledim, sonra tekrar Nessa'nın solgun yüzüne baktım.

Gözleri kapalı olsa da kasılmış olan kaşları ona ağlamaklı bir ifade veriyordu. Kaşları saçlarından çok daha koyu bir renkteydi. Sanki isle çizilmiş gibi görünüyordu.

Spor ayakkabılarını çıkarıp yatağın yanında yere bıraktım. Ayakkabısının üstünden görünmesin diye ayağının sadece yarısını kapatan küçük çoraplardan giymişti. Çorapları çıkardığımda hırpalanmış yara bere içindeki ince küçük ayakları gözler önündeydi. Çürükleri, kabarcıkları, nasırları ve birkaç parmağında yara bantları vardı. Yine de ayak tırnaklarını pembeye boyamıştı, o kadar anlamsız bir güzelleştirme çabasıydı ki neredeyse gülecektim.

Üzerinde hâlâ kot pantolonla kapüşonlu sweatshirt vardı.

Jonas'm verdiği ilaçlar sayesinde saatlerce baygın olacaktı. İstesem onu çıırılçıplak soyabilirdim. Hiçbir şey hissetmezdi. Sırf o şekilde uyansın ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmasın diye bunu yapmak eğlenceli olabilirdi.

Parmaklarım göğüs kemiğinin üzerinde, eşofmanının fermuarını sıyrarak oyalandı.

Sonra elimi yana düşürdüm.

Nessa yeterince korkmuş olacaktı. Onu isterik hale getirmeye gerek yoktu.

Onun yerine battaniyeyle üzerini örttüm.

Odasmda hava çoktan kararmaya başlamıştı. Pencereleer kurşungeçirmez camdandı, kırılması neredeyse imkânsızdı. Onları

açabilse bile oda üçüncü kattaydı ve aşağı inmesi mümkün değildi. Sonra taş duvarlar, kameralar, çevre sensörleri vardı.

Yine de ek bir önlem olarak, yatağının yanındaki komodinin üzerinde tuttuğum ayak bileği monitörünü aldım. Bileğinin etrafına sarıp kapattım. Kırılmaya karşı dayanıklıydı, su geçirmezdi ve sadece benim bildiğim bir kodla açılması gerekiyordu. İnce ve hafifti ama bir kelepçe kadar sağlamdı.

Odadan çıkıp kapısını dışarıdan kilitledim.

Sonra anahtarı cebime koydum.

Benim iznim olmadan kimse oraya giremezdi.

8

NESSA

KARANLIK BİR ODADA, YABANCI bir yatakta gözlerimi açtım.

İlk fark ettiğim şey tozlu, bayat bir kokuydu. Eski ahşap gibi kokuyordu. Kurumuş gül yaprakları. Kül. Küflü perdeler.

Başım şişmiş ve ağırlaşmış gibi hissediyordum. O kadar yorgundum ki hemen uyumak istiyordum. Ama beynimin içindeki dırdırcı bir ses bana kalkmam gerektiğini söylüyordu.

Battaniyeyi belime dolayarak doğruldum. Sadece bu hareket bile başımın dönmesine neden olmuştu. Öne eğildim ve ellerimi şakaklarıma bastırıp kendimi sabitlemeye çalıştım.

Görüşüm netleştğinde etrafıma bakarak gözlerimi kırptırdım ve odanın şeklini seçmeye çalıştım.

Pencereler açık olsa da içeri sızan ay ışığında bir şey görmek pek mümkün değildi. Büyük bir yatak odası gibi görünen bir yerde, sayvanlı bir yatakta oturuyordum. Duvarlara, her biri yarı yetişkin bir fil büyüklüğünde olan birkaç devasa mobilya yerleştirilmişti; gardırop, makyaj masası ve daha uzakta bir yazı masası olabilecek bir şey. Ayrıca şömine olduğunu düşündüğüm, içinde

ayakta durulabilecek kadar büyük bir delik vardı. Bir mağaraya benziyordu. İçinde her şey olabilecek bir mağara.

Beynimde kamp ateşinin etrafındaki kıvılcımlar gibi küçük anı titreşimleri uçuşuyordu. Ellerimin altında titreyen bir direksiyon simidi. Arabadan çıkarken bir güneş ışığı parlaması. Siyah saçlı bir adam, gözlerine ulaşmayan sempatik bir ifade.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Tanımadığım bir evdeydim ve tanımadığım bir adam tarafından buraya getirilmiştim.

Lanet olsun, kaçırıldım!

Bu farkındalık bana normal bir kıza olduğu kadar yabancı gelmiyordu. Ben bir mafya kızıydım. Güneşli denizlerde yelken açsam da suyun hemen altında yüzen köpekbalıklarının farkındaydım. Her zaman bir tehlike akıntısı vardı. Babamın ofisinin önünden geçerken konuşmalara kulak misafiri olurdum. Annemle babamın yüzlerindeki gerginlik çizgilerinden anlaşılırdı.

Sanırım her zaman başıma çılgınca bir şey gelebileceğini biliyordum. Ne kadar korunaklı görünürsem görüneyim, kendimi hiçbir zaman tamamen güvende hissetmemiştim.

Yine de teori ve gerçeklik iki farklı şeydi. Artık ailemin kollarında değildim. Bir düşmanın evindeydim. Kim olduğunu bilmiyordum. Ama ne olduğunu biliyordum. Bu adamlar acımasız, vahşi ve merhametsizdi. Bana ne yaparlarsa yapsınlar sonuç kötü olacaktı.

İşte, bu yüzden buradan çıkmak zorundaydım.

Hem de hemen.

Koşmak niyetiyle battaniyenin altından çıktım.

Ayaklarım yere değer değmez ayakkabılarımla çoraplarımın olmadığını fark ettim. Biri onları ayağımdan çekip çıkarmıştı.

Önemli değildi. Zemin kırık camdan yapılmadığı sürece çıplak ayakla kaçabilirdim.

Ancak ilk adımımı atmaya çalıştığımda bacaklarım altımdan çekilircesine avuçlarımın üzerine düştüm. Başım omuzlarıma zar zor bağlanmış bir balon gibiydi. Midem dönüp duruyordu.

Boğazımda kusmuğun yükseldiğini hissettim ve gözlerim yaşlarla dolup taşarken onu geri yutmak zorunda kaldım. Kusacak ya da ağlayacak zamanım yoktu. Sadece gitmem gerekiyordu.

Odanın içinde kapıya doğru süründüm. Sanki bir futbol sahası kadar yol alıyordum. Antika bir halının üzerinde süründükten sonra bir süre çıplak parkenin üzerinde ilerledim.

Sonunda kapıya ulaştım. Muhtemelen içeride kilitli olduğum ancak o zaman aklıma geldi. Ama sürpriz bir şekilde kapı kolu elimin altında kolayca döndü.

Kapının kolunu kullanarak kendimi yukarı çektim ve odanın dönmesi kesilsin diye bir süre öyle kaldım. Yavaş ve derin derin nefes alıp verdim. Bu sefer dizlerim sabit kaldığından yürüyebiliyordum. Uzun, karanlık bir koridora çıktım.

Ev tamamen sessizdi. Ne ışık ne de başka insanlardan bir iz vardı. Burası o kadar eski ve ürkütücüydü ki her an duvarlardan bir hayalet çıkabilirdi. Kendimi bir korku filminde, kızın aptal gibi etrafta dolaştığı ve tüm seyircilerin korkunç bir şey olacağını bilerek gözlerini kapattığı bölümdeymişim gibi hissediyordum.

Gerçekten yalnız olamazdım.

Birinin beni kaçırmak için onca zahmete katlanıp beni tamamen sahipsiz bıraktığını düşünecek kadar aptal değildim. Etrafımda saklanıyor olabilirlerdi. Şu anda beni kameradan izliyor olabilirlerdi.

Bu oyunu ya da bundan ne istediklerini anlamıyordum.

Beni kaçıran, yemeden önce yemeğiyle oynayan bir kedi miydi?

Fark etmezdi. Diğer tek seçeneğim odamda kalmaktı. Ben de bunu yapmayacaktım.

Bu yüzden koridorda ilerlemeye devam edip bu yerden en olası çıkış yolunu aramaya başladım.

Bu kadar çok boş kapının önünden geçmek sinir bozucuydu.

Burası çok büyüktü, ailemin evinden açık ara daha büyüktü. Ama o kadar da bakımlı değildi. Koridordaki halı yıpranmış ve yer yer topaklanmıştı; takılıp düşmemek için ayaklarımı sürüyerek ilerlemek zorunda kaldım. Pencereleer toz içindeydi ve duvarlardaki resimler yamuk duruyordu. Karanlıkta konuları seçmek zor olsa da bazılarının mitolojik olduğunu düşündüm. Ortasında bir minotorun* gizlendiği kıvrımlı labirentin uzun bir yağlıboya resmini net şekilde seçebilmişim.

Sonunda alt kata inen geniş, kıvrımlı bir merdivene ulaştım. Aşağıya baktım ama o yönde hiç ışık göremedim. Tanrım, karanlıkta yabancı bir yerde yürümek kafa karıştırıcıydı. Zaman ve yön duygumu kaybediyordum. Her ses güçlendirilmiş gibi görünüyordu ama bu sadece kafamı daha çok karışmasına neden oluyordu. Duyduğum gıcırta ve iniltilerin bir insana mı ait olduğunu, yoksa sadece evin yerleşmesinden mi kaynaklandığını anlayamıyordum.

Parmak uçlarımı tırabzanlarda gezdirerek merdivenlerden aceleyle indim. Kafam her geçen dakika daha da netleşiyordu. Bu kadar kolay kaçmam pek mümkün görünmüyordu ama belki de mümkündü. Belki de bana verdikleri berbat ilacı yanlış hesaplamışlardı ve bütün gece uyumamı bekliyorlardı. Belki de sadece beceriksizlerdi. Amatörler ya da her şeyi enine boyuna düşünmeyen çılgın insanlar tarafından kaçırılmış olabilirdim.

İyimserliğime tutunmak zorundaydım. Aksi takdirde korku tüm bedenimi ele geçirecekti.

* Yunan mitolojisinde yarı insan-yarı boğa yaratık. Yunanca "Minos'un Boğası" anlamına gelir. (ç.n.)

Merdivenlerden indiğimde ön kapıyı arasam da odalardan oluşan bir tavşan ininde kaybolmuş gibiydim. Eski mimarlar açık kat planlarını pek önemsemezdi. Kütüphaneler, oturma odaları, bilardo odaları ve kim bilir daha neler arasında dolaşıyordum. Birkaç kez bir sehpa ya da bir kanepenin arkasına çarptım ve neredeyse ayaklı bir lambayı devirecekken yere çarpmadan önce direğini zar zor yakaladım.

Geçen her dakika sinirlerim daha da yıpranıyordu. Burası da neyin nesiydi ve ben neden buradaydım?

Sonunda pencereden gördüğüm aynı serin, soluk dış mekân ışığına bir göz attım. Ay ya da yıldızlar. Aceleyle o yöne, tropik bitkilerle dolu büyük bir camla kaplı kış bahçesine doğru ilerledim. Kalın yapraklar tavandan aşağı sarkıyordu. Saksılar o kadar sıkı kümelenmişti ki kendimi çoktan dışarıdaymışım gibi hissederek yapraklar arasında ilerlemek zorunda kaldım.

Neredeyse arka kapıya varmıştım ki bir ses, “Sonunda uyan-dın,” dedi.

Olduğum yerde kalakaldım.

Önümdeki cam kapıyı görebiliyordum. Eğer koşarsam muhtemelen bu kişi beni yakalamadan oraya varabilirdim.

Ancak evin arka tarafındaydım. Sadece bir avluya doğru koşuyor olurdum, tabii, kapı kilitli değilse.

Onun yerine yavaşça arkamı dönüp beni yakalayanla yüzleştim.

O kadar sersemlemiş ve dehşete düşmüştüm ki neredeyse dişleriyle pençelerini görmeyi bekliyordum. Gerçek bir canavar.

Ancak gördüğüm bankta oturan bir adamdı. Zayıf, solgun ve rahat giyimli. Uzun ve geriye doğru taranmış saçları neredeyse beyaz denecek kadar sarıydı. Keskin yüz hatları bu ışıktaki daha da belirgindi; çıkuk elmacık kemikleri, jilet gibi ince çenesi, gözlerinin altında koyu gölgeler. Siyah tişörtünün altında her iki kolunu

kaplayan, ellerinin arkasına kadar inen ve sonra boynunun bir kısmına kadar yükselen dövmeler dikkatimi çekti. Parlayan gözleri iki kırık cam parçasına benziyordu.

Onu hemen tanıdım.

Gece kulübündeki adamdı. Bana bakan adam.

“Kimsin sen?” diye sordum.

“Kim olduğumu sanıyorsun?” diye yanıt verdi.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim.

Adam iç çekerek banktan ayağa kalktı. İstemsizce geriye doğru bir adım attım.

Beklediğimden daha uzun boyluydu. Zayıf olabilirdi ama omuzları genişti ve tanıdığım bir rahatlıkla hareket ediyordu. Bu vücudunun bilincinde olduğunu gösteriyordu. Hızlı ve tereddüt etmeden hareket edebilen biri.

“Beni hayal kırıklığına uğrattın, Nessa,” dedi. Sesi alçaktı, sözleri net ve dikkatlice telaffuz etmişti. Tam olarak çıkaramadığım bir aksanı vardı. “Korunaklı olduğunu biliyordum. Ama aptal olduğunu düşünmemiştim.”

Hakareti beni bir kırbaç gibi kesti. Belki de yüzündeki ifadeden, tiksintiyle kıvrılmış dudağından. Ya da zaten dehşet içinde olduğum gerçeği yüzünden.

Genelde sinirli biri değildim. Aslında biraz kolay lokma olabilirdim.

Beynim şu anın nihayet hırçınlaşmak için uygun bir an olduğuna karar verdi. Tam da beni öldürebilecekken.

“Özür dilerim,” dedim öfkeyle. “Bir rehine olarak beklentilerini karşılayamıyor muyum? Biri sana ilaç verip seni ürkütücü, perili bir malikânenin ortasına bıraksa ne kadar anlayışlı olurdu, beni aydınlatır mısın lütfen?”

Bunu söylediğim anda pişman oldum. Çünkü bana doğru bir adım daha atarken gözleri vahşi ve soğuk bir ifadeye büründü, omuzları öfkeyle kaskatı kesildi.

“Ee,” diye tısladı adam usulca, “muhtemelen beni esir alan kişiyi kışkırtmayacak kadar akıllı olurdum.”

Bacaklarımın altımda titrediğini hissedebiliyordum. Soğuk cam kapıyı arkamda hissedene kadar bir adım daha geriledim. Ellerimle körlemesine kapı kolunu yokladım.

“Hadi ama Nessa,” dedi adam, yaklaşırken gözlerini benimkilere dikmişti. “Ailende olup bitenlerden tamamen habersiz olmazsın, değil mi?”

Adımı biliyordu. Siyah saçlı adamı beni kaçırmayı için göndermişti. Bu da o adamın onun için bir asker olarak çalıştığı anlamına geliyordu. Konuşmasında bir aksan vardı. İnce ve alışılmadık. Fransız ya da Alman aksanı gibi tanıdık bir şey değildi. Doğu Avrupalı olabilirdi. O görünüşe sahipti; çıkık elmacık kemikleri, açık ten ve saç. Rus mu? Hayır.

Dört ay önce ailem Polonyalı bir gangsterle karşılaşmıştı. Kasap diye biriydi. Kimse bana bundan bahsetmemişti, elbette. Aida öyle ayaküstü anlatıp geçiştirmişti. En büyük ağabeyi o adamı öldürmüştü. Ve bu her şeyin sonu olmuştu.

Ya da ben öyle sanıyordum.

“Kasap için çalışıyorsun,” dedim, sesim ciyaklar gibi çıkmıştı.

Adam şu an tam önümde duruyordu. Teninden yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebiliyordum. Öfkeli gözlerle bana bakarken nefret dalgaları içinden akıyordu.

Bu adam benden nefret ediyordu. Benden hayatımda hiç nefret etmediğim kadar nefret ediyordu. Sanırım sadece tırnaklarını kullanarak kemiklerimdeki eti neşeyle sıyrabilirdi.

“Adı Tymon Zajac’tı,” diye söyleyiverdi adam, her kelime makasla kesilmiş gibiydi. “O benim babamdı. Ve sen onu öldürdün.”

Onu ailemin öldürdüğünü demek istemişti.

Ama bizim dünyamızda ailenin günahları aynı kanı paylaşan herkesin üzerine kalırdı.

Sonunda kapı kolunu buldum. Arkamdan çevirmek için çabaladım.

Ama sert bir metal yığını gibi yerinde sabitlenmişti.

Bu canavarla birlikte içeride kilitliydim.

9

MIKO

KIZ ÇOK KORKMUŞTU. O kadar çok titriyordu ki dişleri birbirine çarpıyordu. Nessa kapı kolunu bulmak için arkasından çılgınca çırpınıyordu. Sonunda bulduğunda arka bahçeye kaçmak için kapıyı açmaya çalıştı. Ama kapı kilitliydi. Gidecek hiçbir yeri yoktu, tabii kendini camdan aşağı atmak istemiyorsa.

Nabzının boğazında, ince, narin derisinin altında attığını görebiliyordum. Nefesindeki adrenalini neredeyse tadabiliyordum. Korkusu yemeğin üzerindeki tuz gibi, sadece bu anı daha lezzetli kılıyordu.

Ağlamaya başlamasını bekledim. Belli ki bu kızın güçlü bir yapısı olmadığı belliydi. Bir bebek gibi zayıftı. Amerikan kraliyet ailesinin şımarık prensesi. Ona zarar vermemem için bana yalvaracaktı. Ben de her bir yalvarışını öldüğünde ailesine iletebileyim diye zihnime kazıyacaktım.

Bunun yerine Nessa derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. Bir an için gözlerini kapattı ve uzun bir iç çekerken dudakları aralandı. Sonra o iri yeşil gözlerini tekrar açıp yüzüme baktığında ürkek ama kararlı bir ifade hâkimdi.

“Babanı ben öldürmedim,” dedi Nessa. “Ama senin gibi insanların nasıl düşündüğünü biliyorum. Seninle mantık yürütmek mümkün değil. Sinip yalvaracak değilim, muhtemelen bundan zevk alırsın. O yüzden ne yapman gerekiyorsa yap.”

Çenesini kaldırırken yanakları pembe pembe kızarmıştı.

Cesur olduğunu sanıyordu.

Ona işkence etmek istesem bile güçlü kalabileceğini sanıyordu. Kemiklerini teker teker kırmak isteseydim.

Yetişkin adamlara bile anneleri için çılgık attırırdım. Yeterince zaman veririm ona neler yaptırabileceğimi hayal edebiliyordum.

Elbette, sağ elimi kaldırır kaldırmaz, yüzüne gelecek bir darbeden korkup kaçındı.

Ama ona vurmaya niyetim yoktu. Henüz yoktu.

Bunun yerine parmak uçlarımı hafifçe çillerle bezenmiş o yumuşak pembe yanağına dayadım. Parmaklarımı etinin derinliklerine sokmamak için kendimi zor zapt ediyordum.

Başparmağımla dudaklarını okşarken titrediklerini hissedebiliyordum.

“Keşke bu kadar kolay olsaydı, benim küçük balerinim,” dedim ona.

Nessa gözlerini iri iri açarken ince bedeninden aşağıya doğru bir ürperti yayılıyordu. Hakkında bu kadar çok şey bilmem onu korkutmuştu. Ne yaptığını ve neyi sevdiğini biliyordum.

Bu kızın ne kadar kolay okunduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendini korumak için duvarlar örmeyi hiç öğrenmemişti. Bir lale yatağı kadar savunmasızdı. Bahçesinde tepinmeye, çiçekleri tek tek koparmaya niyetliydim.

“Seni buraya çabucak öldürmek için getirmedim,” dedim ona. “Acın uzun ve yavaş olacak. Aileni tekrar tekrar kesmek için kullandığım bıçak olacaksın. Ancak zayıf, çaresiz ve sefaletle

dolu olduklarında ölmelerine izin vereceğim. Ve sen hepsini izleyebilirsin, küçük balerin. Çünkü bu bir trajedi ve kuğu prenses sadece son perdede yok oluyor.”

Gözleri yaşlarla dolarken o yaşlar sessizce yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Dudakları tiksintiyle titriyordu.

Nessa bana bakarken kâbustan fırlamış bir canavar görüyordu. Kesinlikle haklıydı.

Zajac için çalıştığım süre boyunca ağza alınmayacak şeyler yapmıştım. İnsanlara şantaj yaptım, çaldım, dövdüm, işkence ettim ve öldürdüm. Hepsini vicdan azabı duymadan yaptım.

İçimdeki iyi olan her şey on yıl önce öldü. Eskiden olduğum çocuktan kalan son parça Zajac’a bağlıydı; o sahip olduğum tek aileydi. Şimdi o da gitti ve içimde insanlığa dair hiçbir şey kalmadı. Artık ihtiyaç dışında hiçbir şey hissetmiyordum. Paraya ihtiyacım vardı. Güce. Ve hepsinden öte, intikama.

İyi ya da kötü, doğru ya da yanlış yoktu. Sadece hedeflerim ve bu hedeflerin önünde duran şeyler vardı.

Nessa başını yavaşça iki yana sallarken gözyaşları daha da hızlı aktı.

“Sevdiğim insanlara zarar vermene yardım etmeyeceğim,” dedi bana. “Bana ne yaparsan yap.”

“Başka seçeneğin olmayacak,” dedim, hafifçe gülümseyerek. “Sana söyledim. Bu bir trajedi... Kaderin çoktan belirlendi.”

Vücudu kaskatı kesildi ve bir an için o iri gözlerindeki isyan kıvılcımının alevlendiğini gördüm. Cesaretini toplayıp bana vurmaya çalışabileceğini düşündüm.

Ama o kadar da aptal değildi.

“Bu kader değil,” dedi Nessa. “Sen sadece tanrıyı oynamaya çalışan kötü bir adamsın.”

Kapı kolunu bıraktı ve birbirimize daha da yakın durmamıza rağmen doğruldu.

“Ne tür bir hikâyenin içinde olduğumuzu sen de en az benim kadar bilmiyorsun,” dedi Nessa.

Şu anda onu boğabilirdim. Bu onun gözlerindeki meydan okumayı söndürürdü. Bu ona, bu nasıl bir hikâye olursa olsun, mutlu sonla biten bir hikâye olmadığını gösterirdi.

Ama o zaman kendimi aylardır beklediğim acı zevklerden mahrum bırakmış olurdum.

Onun yerine, “Madem hikâyeyi yazmakta bu kadar kararlısın, neden bana önce kimi öldürmem gerektiğini söylemiyorsun?” dedim. “Anneni mi? Babanı mı? Peki, ya Aida Gallo? Ne de olsa Tymon’ı vuran onun ağabeyi...”

Her aile üyesinin adını söylediğimde vücudu sanki ona vurmuşum gibi sarsıldı. Sanırım onu en çok incitecek olanı biliyordum.

“Peki, ya yeni meclis üyesi?” diye sordum. “Çatışma orada başladı, ağabeyin Callum’la. Bizimle çalışmak için fazla iyi olduğunu düşünüyordu. Şimdi belediye binasında güzel bir ofisi var. Onu orada bulmak çok kolay. Ya da Erie Sokağı’ndaki dairesine gidebilirim...”

“Hayır!” diyerek ağladı Nessa, kendini durduramıyordu.

Tanrım, bu çok kolaydı. Neredeyse hiç eğlenceli değildi.

“İşte kurallar, şimdilik,” dedim ona. “Eğer kaçmaya çalışırsan seni cezalandırırım. Eğer kendine zarar vermeye çalışırsan seni cezalandırırım. Eğer emirlerimden herhangi birini reddedersen... eh, anladın sen onu. Şimdi sızlanmayı bırak ve odana dön.”

Nessa solgun ve hasta görünüyordu.

Söz konusu olanın sadece kendi hayatı olduğunu düşündüğünde meydan okuyordu. Ama kardeşinin ve yengesinin adını verdiğimde bu onun için gerçeğe dönüştü. Direncini bir anda yok etti.

Bu küçük oyun için onu seçtiğime pişman olmaya başlamıştım. Fazla karşı koyacağını sanmıyordum.

Elbette, yanımdan geçsin diye geri adım atar atmaz, uysalca odasına doğru koşmaya başladı. Saygınlığını kurtarmak için son bir karşılık bile vermemişti.

Evin her köşesine yerleştirilmiş kameralara erişebilmek için telefonumu çıkardım.

Merdivenleri tırmanışını, sonra uzun koridordan doğu kanadının sonundaki misafir süitine doğru koşuşunu izledim. Kapıyı itip kapattıktan sonra eski sayvanlı yatağın üzerine yığıldı ve yastığına sarılıp hıçkıra hıçkıra ağladı.

Onu ağlarken izleyebilmek için tekrar banka oturdum. Sonunda tekrar uykuya dalmadan önce bir saat boyunca ağlamıştı.

Onu izlerken suçluluk ya da zevk hissetmedim.

Hiçbir şey hissetmedim.

10

NESSA

SONRAKİ DÖRT GÜNÜ O odada kilitli olarak geçirdim.

İlk başta büyük bir alan gibi görünen yer, kısa süre sonra korkunç derecede klostrofobik hissettirmeye başladı.

Kapım sadece hizmetçinin günde üç kez bana bir tepsi yemek getirdiği zaman açılmıştı. Otuz yaşlarında, siyah saçlı, badem gözlü ve Eros'un yayı gibi bir ağzı olan kadındı. Kalın, koyu renk çorap, uzun etek ve önlükten oluşan eski moda bir hizmetçi üniforması giyiyordu. Yeni tepsiyi bırakıp eskisini alırken bana kibarca başıyla selam vermekle yetiniyordu.

Onunla konuşmaya çalıştım ama İngilizce bildiğini sanmıyordum. Belki de bana cevap vermemesi için talimat almıştı. Bir ya da iki kez bana şefkatle baktı, özellikle de ben daha öfkeli hale geldiğimde ama bana yardım edeceğine dair hiçbir yanılsamaya kapılmadım. Neden bir yabancı için işini riske atsındı ki?

Zamanımın çoğunu pencereden dışarıya bakarak geçiriyordum. İki metre yüksekliğinde olan pencereler, uzun ve dikdörtgendi, üstleri kemerliydi. Eğimli camlar kurşun şeritlerle kaplıydı ve açılmıyordu. Açılışlar bile yere kadar üç uzun kat vardı.

Pencereler bir ayaktan daha kalın taş duvarların içine yerleştirilmişti. Bir kalenin kulesinde kilitli kalmak gibiydi.

En azından kendi banyom vardı, böylece işeyebiliyor, duş alabiliyor ve dişlerimi fırçalayabiliyordum.

İçeri ilk girdiğimde lavabonun yanında yepyeni ve hiç dokunulmamış bir diş fırçası, diş ipi, saç fırçası ve tarak gördüğümde içimi bir korku kapladı. Kaçırılmam önceden planlanmıştı. Beni kaçıran kişinin dengesiz zihninde başka hangi entrikaların döndüğünü ancak hayal edebilirdim.

Hâlâ o adamın adını bile bilmiyordum. Karşılaştığımızda o kadar dehşete düşmüştüm ki ona sormamıştım bile.

Zihnimde ona Canavar diyordum. Çünkü o benim için öyle biriydi, sahibini kaybetmiş kuduz bir köpekten farksızdı. Şimdi ulaşabildiği herkesi ısırmaya çalışıyordu.

Tepsilerdeki yemeklerin hiçbirini yemiyordum.

İlk başta midem streten çalkalansa da iştahım yoktu.

İkinci gün, bu bir protesto şekline dönüştü.

Canavar'ın psikopatça planına uymaya hiç niyetim yoktu. Onun bu odaya kapatılmış küçük hayvanı olmayacaktım. Eğer beni haftalarca ya da aylarca burada tutup sonunda öldüreceğini düşünüyorsa planlarını bozmak için şu anda açlıktan ölmeyi tercih ederdim.

Hâlâ banyo lavabosundan su içiyordum, susuzluk işkencesiyle yüzleşecek kadar cesaretim yoktu. Ama yemek yemeden uzun süre dayanabileceğimden oldukça emindim. Kalori kısıtlaması ve bale el eleydi. Açlık hissinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve bunu görmezden gelmeye alışkındım.

Bu beni yoruyordu ama sorun değildi. Zaten bu lanet odada yapacak bir şeyim yoktu. Hiç kitap yoktu. Yazı masasında kâğıt yoktu. Zamanımı geçirmenin tek yolu pencereden bakmaktı.

Egzersiz için barm yoktu ama yine de *pliés, tendus, dégagés, rond de jambe a terre, frappés, adages* ve hatta *grand battement* hareketlerini çalışabiliyordum. Yerdeki eski kilimler nedeniyle ciddi sıçramalar veya çapraz zemin egzersizleri yapmaya cesaret edemiyordum. Ayağım takılıp bileğimi burkmak niyetinde değildim.

Geri kalan zamanda pencere kenarındaki koltukta oturup duvarlarla çevrili bahçeye bakıyordum. Aşağıda fıskiyelerle heykelleri görebiliyordum. Çardaklar ile güzel bankları. Tüm bitkiler aşırı büyü müştü, Canavar'ın bahçıvana para vermediği ortadaydı. Ama yıldız çiçekleri, aslanağızları ve Rus adaçayı çiçek açıyordu. Mor çiçekler kırmızı yapraklara karşı ısı ısıldı. İçeride mahsur kaldığım süre uzadıkça bu loş ve tozlu odada kilitli kalmak yerine orada oturup çiçekleri ve çimenleri koklamak için daha da umutsuzluğa kapılıyordum.

Dördüncü gün, hizmetçi beni yemek yemeye teşvik etmeye çalıştı. Domates çorbası ve pastırmalı sandviç tepsisini işaret ederek Lehçe bir şeyler söyledi.

Başımı iki yana salladım.

“Hayır, teşekkürler,” dedim. “Aç değilim.”

Ondan kitap istemek niyetindeydim ama inatçı yanım beni esir alanlardan hiçbir şey istemiyordu. Bunun yerine en sevdiğim romanların, özellikle de küçükken sevdiklerimin en iyi bölümlerini hatırlamaya çalıştım. Duvarlarla çevrili bahçe bana *Saklı Bahçe*'deki bahçeyi hatırlatmıştı. Mary Lennox'u düşündüm. O daha çocuktı ve çoktan demir gibi bir iradesi vardı. Ne kadar güzel kokarsa koksun bir kâse çorba için boyun eğmezdi. Onu duvara fırlatırdı.

Beşinci gün, hizmetçi bana kahvaltı ya da öğle yemeği getirmedi. Onun yerine öğleden sonra elinde bir torba içinde yeşil ipek bir elbiseyle geldi. Kocaman ayaklı küveti sıcak suyla doldurmaya başladı ve bana soyunmamı işaret etti.

“Kesinlikle olmaz,” diyerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Her duştan sonra aynı kirli kıyafetlerimi giyiyor, gardıroptan bir şey giymeyi reddediyordum.

Hizmetçi iç çekip odadan çıktı ve birkaç dakika sonra yanında iriyarı, siyah saçlı bir adamla geri döndü.

O adamı tanıdım. Arabamı tamir edecekmiş gibi davranan, sonra da bunun yerine koluma şırınga batıran pislikti. Ben baygınken o iri, etli, kullu ellerini üzerime koyduğu düşüncesi tüylerimi diken diken etti.

Beni tekrar gördüğünde gülümsemesi hoşuma gitti. Dişleri fazlasıyla kare ve beyaz duruyordu. Bir vantrilok kuklasına benziyordu.

“Soyun,” diye emretti adam.

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü patron öyle diyor,” diye homurdandı.

Biri bana bir şey yapmamı söylediğinde itaat etme dürtüsü hissederdim. Evde ve dans stüdyosunda yapmaya alışık olduğum şey buydu. Emirlerle uyardım.

Ama burada değil. Bu insanlarla değil.

Kollarımı bedenime dolayıp başımı iki yana salladım.

“Senin aksine ben patronuna hesap vermiyorum,” dedim.

Hizmetçi bana uyarıcı bir bakış fırlattı. Siyah saçlı adamla arasına koyduğu mesafeden bu adamdan hoşlanmadığını anlayabiliyordum. Bana onunla uğraşmamamı, nezaketin ancak bu kadar derinlere işlediğini söylemeye çalışıyordu.

Bunu kendim de tahmin edebilirdim. Canavar’dan ne kadar hoşlanmasam da en azından zeki görünüyordu. Bu adam mağara adamı kaşları ve kötü huylu kaş çatmasıyla baştan aşağı bir serseriye benziyordu. Aptal insanlar yaratıcı değildi. Her zaman şiddete başvururlardı.

“Mesele şu,” dedi serseri, kaşlarını çatarak bana bakıyordu. “Klara’nın banyo yapmana ve giyinmene yardım etmesi gerekiyor. Eğer bunu yapmasına izin vermezsen o zaman seni çınlıçiplak soyup çıplak ellerimle sabunlamak bana düşecek. Bu konuda Klara kadar nazik olmayacağım. Bu yüzden işbirliği yapman senin yararına olacaktır.”

Bu aşırı büyümüş maymunun bana bir kalıp sabunla saldırması fikri dayanabileceğimden çok daha fazlaydı.

“Peki!” diye söylendim. “Banyo yapacağım. Ama sadece sen gidersen.”

“Şartları sen belirleyemezsin,” diyerek güldü maymun, kocaman kafasını bana doğru sallayarak. “Benim denetlemem gerekiyor.”

Tanrım, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden dolayı kusmak istiyordum. Beni o küvete girerken en azından gönüllü olarak izlemiyordu. Mary Lennox olsa ne yapardı?

“Eğer bana o elbiseyi giydirmeye çalışırsan onu parçalara ayırırım,” dedim ona sakince.

“Bir sürü elbisemiz var,” diye yanıt verdi maymun, sanki umursamıyormuş gibi.

Yine de yüzündeki kızgınlık titreşimini fark etmiştim. Canavar ona o elbiseyi giymem için talimat vermişti, herhangi bir elbiseyi değil.

“Git buradan, Klara hazırlanmama yardım etsin,” diye ısrar ettim.

Adamın yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme kayboldu. Bu haliyle maymun yerine somurtkan bir çocuğa benziyordu.

“Peki,” dedi kısaca. “Yine de acele etsen iyi olur.”

Saygınlığını kurtarmak için yaptığı bu girişimle koridora geri döndü.

Klara yüzleşmenin bu kadar kolay bitmesinden dolayı rahatlamış görünüyordu. Bir an sonra artık neredeyse ağzına kadar buharlı suyla dolu olan küvete doğru eliyle işaret etti. Sıcak sudan badem ya da hindistancevizi yağı gibi bir koku yükseliyordu.

En azından artık adını biliyordum.

“Klara?” dedim.

Hizmetçi başıyla beni onayladı.

“Nessa,” diyerek göğsüme dokundum.

Klara tekrar başını salladı. Bunu zaten biliyordu.

“Onun adı ne?” diye sorarken az önce maymunun kaybolduğu kapıyı işaret ettim.

Klara bir an tereddüt ettikten sonra, “Jonas,” diye yanıt verdi.

“Jonas tam bir pislik,” diye mırıldandım.

Klara cevap vermese de sanırım dudaklarında küçük bir gülümseme gördüm. Eğer beni anlıyorsa o zaman kesinlikle aynı fikirdeydi.

“Peki, ya patronun?” diye sordum. “Onun adı ne?”

Cevap vermeyeceğini düşündüğüm daha da uzun bir duraklama. Sonunda Klara, “Mikolaj,” diye fısıldadı.

Bunu şeytanın ismini dile getirmiş gibi söylemişti. Sanki sonrasında haç çıkarmak istiyormuş gibi.

Belli ki ondan Jonas’tan korktuğundan çok daha fazla korkuyordu.

Klara tekrar banyoyu işaret ederek, “*Wejdz prosze*,” dedi. Tek kelime Lehçe bilmiyordum ama bunun “İçeri girin lütfen” ya da “Acele edin lütfen” anlamına geldiğini varsaydım.

“Pekâlâ,” dedim.

Korkunç bir hal almaya başlayan eşofman üstümü ve kot pantolonumu çıkardım, ardından sutyenimin kopçasını açıp külotumu da yere attım.

Klara çıplak vücuduma bakarken çoğu Avrupalı gibi o da çıplaklıktan utanmıyordu.

“*Piğkna figura*,” dedi.

“*Figura*”nın “figür, beden” anlamına geldiğini varsaydım. “*Piğkna*” kelimesinin “güzel” anlamına gelmesini umut ederken “berbat” ya da “korkunç” olmadığını düşünüyordum.

Dilleri her zaman sevmişimdir. Ailem bana çocukken İrlandaca öğretmişti, ben de okulda Fransızca ve Latince öğrenmiştim. Ne yazık ki Lehçe bir Slav diliydi, bu yüzden çok fazla ortak kelime yoktu. Klara’nın benimle konuşmasını sağlayıp işin özünü anlayabilecek miydim diye merak ediyordum.

Benimle konuşmaması gerektiğini biliyordum. Ama beni giydirmesi gerekiyordu. Onu ne kadar rahatsız edersem banyo ve saç yıkama konusunda işbirliği yapmam için o kadar yumuşuyordu. Kısa süre içinde “sabun” (*mydło*), “şampuan” (*szampon*), “lif” (*myjka*), “küvet” (*wanna*), “elbise” (*suknia*) ve “pencere” (*okno*) kelimelerini öğrendim.

Kendine rağmen Klara hepsini hatırlayabilmemden etkilenmiş görünüyordu. Bu en az benim kadar onun da keyif aldığı bir oyuna dönüştü. Sonunda Klara bir sıra güzel beyaz dişini göstererek gülümsedi ve hatta kelimeleri ona tekrar etmeye çalıştığım da kötü telaffuzuma kahkaha attı.

Jonas ve diğerleriyle pek hoş bir etkileşimi olduğundan şüpheliydim. Burada gördüğüm insanlar iriyarı, asık suratlı, dövme adamlardı. Elbette, bir de adı Mikolaj olan Canavar vardı, gerçi ona gerçek bir insan ismi verecek gerçek bir anne ve babası olduğunu hayal etmekte zorlanıyordum.

Kasap’ın, babası olduğunu iddia ediyordu.

Sanırım bu mümkündü. Ne de olsa benim babam da bir gangsterdi. Ama Mikolaj’ın söylediği hiçbir şeye güvenmiyorum. Yalan söylemek onun gibi adamlara nefes almaktan daha kolay gelirdi.

Klara beni yıkamakla kalmayıp kaşlarımın altındaki her santimi almakla ısrar etti. Bu konuda tartışmayı düşünsem de sonunda benimle konuştuğu ve bunun sona ermesini istemediğim için kabul ettim. Beni kurularken “tırış bıçağı” ve “tırış kremi” ile “havlu” kelimelerini ona söyledim.

Havluyu vücuduma sıkıca sardıktan sonra beni bir sandalyeye oturtup saçlarımı taramaya başladı.

Saçlarım son zamanlarda çok uzamıştı. Her gün topuz ya da at kuyruğu yaptığım için pek fark etmemiştim. Neredeyse sırtımın alt kısmına kadar uzanan saçlarım, kalın ve dalgalıydı. Klara yorulmak bilmeden fön makinesini ve fırçayı kullanırken saçlarımın kuruması sonsuza kadar sürdü sanki.

Her şeyde olduğu gibi bunda da çok iyiydi.

“Eskiden bir kuaförde mi çalışıyordun?” diye sordum ona.

Klara soruyu anlamamış gibi kaşlarını çatı.

“Salon mu? Spa mı?” dedim, onunla fön makinesinin arasını işaret ederek.

Bir an sonra güzel yüzü anlayışla aydınlansa da başını iki yana salladı.

“Nie,” diye yanıt verdi. *Hayır.*

Saçımla işi bittiğinde Klara makyajımı yaptı, ardından yeşil elbisemi ve bir çift altın sarısı sandaleti giymeme yardım etti. Elbisenin malzemesi o kadar ince ve hafifti ki fermuarını çektikten sonra bile kendimi çıplak hissettim. Gerçekten de içimde hiçbir şey yoktu, yapışan kumaş yüzünden tanga bile giyememişim.

Klara kulaklarıma altın küpeler taktıktan sonra geri çekilip ortaya çıkardığı işi hayranlıkla izlemeye koyuldu.

Ancak o zaman durup tam olarak ne için giyindiğimi merak ettim. Kendimi bu tuhaf sürece o kadar kaptırmıştım ki tüm bunların amacını merak etmeyi unutmuştum.

“Ben nereye gidiyorum?” diye sordum.

Klara ya anlamadığı ya da söylemesine izin verilmediği için başını iki yana salladı.

Sonunda, neredeyse bir haftadır ilk kez odamdan dışarı adım atmaya hazırdım.

Heyecanıma engel olamıyordum. Özgürlük anlayışım bu kadar acması bir şekilde kısıtlanmıştı. Evin geri kalanına adım atmak Çin’e seyahat etmek gibiydi.

Beni banyo yaparken izleyemediği için surat asan Jonas’ın bana eşlik etmesinden hoşlanmamıştım. Kolumu tutmaya çalıştığında onu, “Kendi başıma gayet iyi yürüyebilirim!” diye tersledim.

Bana hırlayınca büyük bir köpeğe saldırdıktan sonra hemen pişman olan bir kedi yavrusu gibi geri çekildim.

Yine de işe yaradı. Koridorda tek başıma yürümeme izin verdi, o kadar hızlı ilerliyordu ki cılız sandaletlerle zar zor yetişebiliyordum.

Beni neden böyle giydirmişlerdi? Nereye gidiyordum?

Tüm bu zahmete benden güzel bir ceset yapmak için girmediklerini umabilirdim.

Yine akşam olmuştu. Ev elektrik ışıklarıyla aydınlanıyordu ama hepsi o kadar soluk ve sararmıştı ki mum ışığı da olabilirdi.

Malikânenin içini henüz gün ışığında görmemiştim. Şu an olduğundan çok daha parlak olmayabilirdi. Dar pencereler ve kalm taş duvarlar, özellikle de ev küçük bir ormanın ortasına kurulmuş gibi görünürken güneş ışığının içeri girmesine pek izin vermiyordu.

Hâlâ şehirde olup olmadığımızı bile bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla bambaşka bir ülkede de olabilirdik. Ben öyle düşünmüyordum. İrlanda Mafyası, İtalyan Mafyası, Polonyalı *Braterstwo*, Rus *Bratva*; hepsi de nesillerdir olduğu gibi Chicago’nun kontro-

l  için savaşıyordu. Yerli ya da yabancı, servetleri  o alıp azalan, güç dengeleri e ilip bükülen yüzlerce başka çete ve yandaşı da için içine katın.

Kimse gitmiyordu. Kimse mücadeleden vazgeçmiyordu.

Canavar hem intikamını hem de  ehri istiyordu. Beni çok uzağa g t remezdi. Çünkü o zaman kendisi de Chicago'dan çok uzakla mı  olurdu.

Bahse girerim  ehre bir saat uzaklıktayızdır. Belki Chicago'nun içindeyizdir. Bir sürü eski malik ne vardı, herhangi birinde olabilirdim.

Eğer hâlâ Chicago'daysam... ailem beni bulacaktı. Bundan emindim. Avlanmaktan asla vazge mezlerdi. Beni eve geri götüreceklerdi.

Bu d   nce g  s m n içinde  ırpman bir kelebek gibiydi.

Jonas beni sessizce büyük bir yemek odasının çift kapısına y nlendirdi inde ister istemez heyecanlandım.

Bir krala ve tüm maiyetine ziyafet çekebilecek türden uzun bir masa alanı dolduruyordu. İki yandaki düzinelerce sandalyede kimse yoktu. Masanın başında sadece bir adam oturuyordu: Canavar.

Tüm yemek tabakları o uçta k melenmi ti. Limonla doldurulmuş kızarmış tavuk, beyaz bir dil balığı filetosu, kızarmış sebzeler, pancar salatası, eritilmiş tereyağı damlayan bol patates püresi yığını. İnce dilimlenmiş esmer ekmek ve bir tencere kremalı mantar  orbası. Koyu kırmızı şarap kadehleri.

İki yer hazırlanmıştı; biri onun, diğeri benim için.

Yemeklere dokunulmamı tı. Mikolaj beni beklemi ti.

Kömür grisi uzun kollu bir gömlek giymişti ve man etlerini dövmeli kollarını gösterecek şekilde dirseklerine kadar kıvrırmı tı. Dövmeleri yüksek bir yaka gibi karmaşık ve koyu renkte boy-

nuna doğru yükseliyordu. Yüzünün ve ellerinin pürüzsüz derisi bunun aksine hayalet gibi solgun görünüyordu.

Yüz ifadesinden kurt gibi aç olduğu ve kötü niyeti okunuyordu. Gözleri âdeta kurdunki gibi maviydi ve kışı andırıyordu.

O gözler isteğim dışında beni kendine çekiyordu. Bir an bak-sam da gözlerimi ondan kaçırdım, sonra tekrar bakmak zorunda kaldım. Odada sadece ikimiz vardık. Jonas bizi yalnız bırakmıştı.

“Otur,” dedi Mikolaj sertçe.

Hemen yanındaki koltuğu işaret etmişti.

Masanın çok daha gerisinde olmayı tercih ederdim.

Yine de tartışmak anlamsızdı; bir parmak şıklatmasıyla korumasını geri çağırabilirdi. Jonas beni Canavar’ın istediği sandalyeye oturtur, hatta beni ona bağlayabilirdi. Ayrıca onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yastıklı sandalyeye gömülür gömülmez burun deliklerim yemeğin sıcak ve kışkırtıcı kokusuyla doldu. Ağzım sulandı. Neredeyse acıkma hissinin üstesinden gelmiştim. Şimdi halsizdim ve başım dönüyordu, yemek için yanıp tutuşuyordum.

Mikolaj bunu fark ederek, “Hadi, başla,” dedi.

Dilimle dudağımı ıslattım.

“Aç değilim,” diye yalan söyledim zayıf bir sesle.

Mikolaj sinirli bir ifadeyle homurdanarak, “Saçmalama,” diye tersledi. “Günlerdir bir şey yemediğini biliyorum.”

Güçlkle yutkundum. “Ve yemeyeceğim de,” dedim. “Senin yemeğini istemiyorum. Eve gitmek istiyorum.”

Mikolaj bir kahkaha atarak, “Eve gitmiyorsun,” dedi. “Hiçbir zaman.”

Aman Tanrım.

Hayır, buna inanmıyordum. İnanamıyordum.

Burada kalmayacak ve onun yemeğini yemeyecektim.

Ellerimi kucağımda kavuşturdum.

“O zaman sanırım açlıktan öleceğim,” dedim usulca.

Canavar sivri uçlu bir maşayla bir parça bifteği aldı. Et dilimini tabağına koyup bıçağıyla çatalını aldı ve bir lokma kopardı. Sonra kopardığı lokmayı ağzına attı ve yavaşça çiğneyip yutar-ken bana baktı.

“Açlıktan ölmek umurumda mı sanıyorsun?” diye sordu Mikolaj sohbet edercesine. “Acı çekmeni istiyorum, küçük balem. Benim şartlarımla, senin değil. Eğer yemek yemeyi reddetmeye devam edersen seni yatağına bağlayıp boğazına bir beslenme tüpü sokarım. Ben izin verene kadar ölmeyeceksin. Ölümün mükemmel bir anda, benim tarafımdan yönetilecek.”

Gerçekten ürkmüştüm. Planım her geçen dakika daha da aptalca görünüyordu. Yatağa bağlı olmanın bana ne faydası vardı? Açlıktan ölmek ne faydası vardı? Bu beni daha da zayıf düşürüyordu. Kaçmak için bir fırsatım olsa bile bundan yararlanamayacak kadar bitkin düşecektim.

Ellerimi kucağımda sıkıp durdum.

Ona teslim olmak istemiyordum. Ama başka ne yapabilirim bilmiyordum. Beni bir tuzağa düşürmüştü. Yaptığım her hareket ilmiği daha da sıkıyordu.

“Tamam,” dedim sonunda. “Yemek yiyeceğim.”

“Güzel,” diyen Mikolaj, başını olumlu anlamda salladı. “Biraz et suyuyla başla, böylece hepsini kusmazsın.”

“Bir şartla,” dedim.

Mikolaj küçümser bir ifade takındı. “Kuralları sen koymuyorsun.”

“Zor bir şey değil.”

Mikolaj belki de sadece meraklan ne diyeceğimi duymak için duraksadı.

“Odamda sıkıldım. Kütüphaneye ve bahçeye gitmek istiyorum. Bileğimde bu şey var. Kameralar ve gardiyanlar da var. Kaçmaya çalışmayacağım.”

Kabul etmesini gerçekten beklemiyordum. Zaten neden kabul etsindi ki? Bana acı çekmemi istediğini söylemişti. Neden beni eğlendirsindi ki?

Şaşırtıcı bir şekilde teklifi değerlendirdi.

“Yemek yiyeceksin, duş alacaksın ve her gün temiz kıyafetler giyeceksin,” dedi Mikolaj.

“Tamam.” Çok hevesli bir şekilde başımı salladım.

“Sonra evi ve bahçeyi dolaşabilirsin. Batı kanadı hariç her yeri.”

Batı kanadında ne olduğunu sormadım. Muhtemelen kendi odalarının bulunduğu yerdi. Ya da kurbanlarının kesik başlarını av ganimeti gibi duvara monte ettiği yer. Ondan her şeyi beklerdim.

Mikolaj et suyunu kâseme doldururken dikkatsizce bir kısmı servis tabağına sıçradı.

“İşte,” dedi. “Ye.”

Et suyunu kaşıklamaya başladım. Hiç şüphesiz, hayatımda tattığım en lezzetli şeydi. Zengin, tereyağlı, sıcak, ustalıkla terbiye edilmiş. Kâseyi kaldırıp hepsini içmek istiyordum.

“Yavaş ol,” diye uyardı Mikolaj beni. “Miden bulanacak.”

Çorbanın yarısını içtikten sonra şaraptan bir yudum aldım. O da ekşi ve hoş kokusuyla lezzetliydi. Sadece bir yudum aldım çünkü neredeyse hiç içki içmezdim ve Canavar’ın yanında kesinlikle aklımı kaybetmek istemiyordum. Beni buraya sadece beslemek için getirdiğini düşünecek kadar aptal değildim.

Mikolaj, ikimiz de yemeğimizi bitirene kadar sessiz kaldı. Masadaki neredeyse hiçbir yiyeceğe hâlâ dokunulmamıştı. Ben

sadece çorba ve biraz ekmek yiyebildim. O bifteği kk bir por-siyon sebzeyle yedi. Bu kadar zayıf olmasına şaşmamalıydı. Belki de insan yemeğini sevmiyordu. Belki de sıcak kan içmeyi tercih ediyordu.

Yemeğini bitirdiğinde tabağını kenara itti ve avucunu çenesi-ne dayayarak buz gibi bakışlarını bana dikti.

“Ailenin işi hakkında ne biliyorsun?” diye sordu.

Yemeğin etkisiyle kendimi sıcak ve mutlu hissediyordum fa-kat soğuk su çarpmış bir midye gibi hemen yeniden içime ka-pandım.

“Hiçbir şey,” dedim ona, kaşığımı masaya bırakarak. “Hiçbir şey bilmiyorum. Bilseydim bile sana söylemezdim.”

“Neden?” diye sordu Mikolaj. Gözleri keyifle parlıyordu. Anlaşılmaz bir nedenden ötürü bunu komik bulmuştu.

“nk bunu onlara zarar vermek için kullanmaya çalışır-dın,” dedim.

Sahte bir endişeyle dudaklarını bzd.

“Seni dahil etmemelerinden rahatsız olmuyor musun?” diye sordu.

Bunu bir yanıtla onurlandırmak istemediğimden dudakları-mı birbirine bastırdım. Ama kendimi, “Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun,” derken buldum.

“Ağabeyinin babanın pozisyonunu miras alacağını biliyorum. Kız kardeşin herkesi hapisten uzak tutmak için elinden geleni yapacaktır. Peki ya sen, Nessa? Sen bütün bunların neresindesin? Sanırım senin için de bir evlilik ayarladılar, tıpkı kardeşin için yaptıkları gibi. Belki Gallolardan biriyle.  oğulları var, değil mi? Sen ve Aida ikinci kez kardeş olabilirdiniz.”

Sözleri bedenimi bakışlarından daha çok ürpertti. Hakkımız-da nasıl bu kadar çok şey biliyordu?

“Bilmiyorum. Ben... Evlilik anlaşması falan yok,” diyerek parmaklarıma baktım. O kadar sıkıştım ki kucagımda bir solucan yığını gibi solgun ve kansız duruyordu.

Bunu söylememeliydim. Zaten sahip olduğundan daha fazla bilgiye ihtiyacı yoktu.

Mikolaj kıkırdayarak, “Bu çok kötü,” dedi. “Çok güzelsin.”

Yanaklarımın alev aldığını hissedebiliyorum ve bundan nefret ediyorum. Utangaç ve kolay utanan biri olmaktan nefret ediyorum. Aida ya da Riona burada olsalardı, bu şarabı onun yüzüne fırlatırlardı. Korkmuş ve şaşkın hissetmezlerdi, ağlamamak için mücadele ederlerdi.

Dudağımı sertçe ısırduğımda ağızımda şarabın kalıntılarıyla karışmış kan tadı aldım.

Daha önce gördüğüm hiçbir yüze benzemeyen yüzüne baktım; yakışıklı, kırılgan, korkunç, zalim. İnce dudakları mürekkeple çizilmiş gibi görünüyordu. Gözleri içimi yakıyordu.

Sesimi bulmakta güçlük çektim.

“Peki ya sen?” diye sorarken yutkundum. “Mikolaj, değil mi? Sanırım Polonya’dan Amerikan Rüyası’nı aramak için geldin? Gerçi kasvetli eski malikânene getirecek bir karın yok. Kadınlar yılanlarla yatmayı sevmez.”

Onu gücendirmek istemiştım ama bana sadece soğuk bir ifadeyle gülümsedi.

“Merak etme,” dedi Mikolaj, yumuşak bir sesle. “Kadın arkadaşlardan asla yoksun kalmam.”

Yüzümü buruşturdum. Yakışıklı olduğunu inkâr edemezdım, sade ve ürkütücü bir güzelliği vardı. Ama bu kadar gaddar birine bir metreden fazla yaklaşmak isteyeceğimi hayal bile edemiyordum.

Ne yazık ki o yarıçapın içindeydim ve çok geçmeden daha da yaklaşacaktım.

Çünkü artık yemek yediğimize göre Mikolaj daha fazla eğlence bekliyordu.

Beni yemek odasından çıkarıp bitişikteki alana götürdü. Burası cilalı parke zemini ve tavanın ortasından sarkan büyük bir avizesi olan gerçek bir balo salonuydu. Tavan koyu laciverte boyanmıştı ve yıldız görüntüsü vermek için altın renginde beneklerle bezenmişti. Duvarlar altın rengiydi ve perdeler koyu mavi kadifeydi.

Şimdiye kadar gördüğüm ve gerçekten güzel diyebileceğim tek oda burasıydı; evin geri kalanı fazla gotik ve iç karartıcıydı. Yine de tadını çıkaramıyordum çünkü müzik çalıyordu. Mikolaj görünüşe göre dans etmemi bekliyordu.

Mikolaj ben daha uzaklaşmadan sağ elimi tutup sol eliyle de belimden yakaladı. Çelikten daha güçlü kollarıyla beni kendine doğru çekti. Gerçekten hızlıydı ve rahatsız edici derecede iyi bir dansçıydı.

Beni boş balo salonunun etrafında döndürürken uzun ve yumuşak adımlarla hareket ediyordu.

Ne ona bakmak ne de onunla konuşmak istiyordum. Ama, “Dans etmeyi nereden biliyorsun?” diye sormaktan kendimi alamadım.

“Bu bir vals,” diye yanıt verdi Mikolaj. “İki yüz yıldır pek değişmedi.”

“Onlar icat ettiğinde sen buralarda mıydın?” diye sordum kaba bir tavırla.

Mikolaj sadece gülümseyerek beni kendi etrafımda dönmeye zorladı.

Çalan şarkı dikkatimi çekmişti:

♪ *Abel Korzeniowski — Satin Birds*

Melankolik ve unutulmaz olsa da aslında oldukça güzel bir şarkıydı. Bu andan önce en sevdiklerimden biriydi.

Böyle bir hayvanın iyi bir müzik zevki olduğunu düşünmek hoşuma gitmemişti.

Bedenlerimizin birlikte bu kadar kolay hareket etmesinden nefret ettim. Dans etmek benim doğamda vardı. Onun liderliğini hızlı ve kesintisiz bir şekilde takip etmekten kendimi alamadım. İçimde kabaran zevk dalgasına da engel olamadım. Beş günlük çaresiz esaretten sonra hareket etmek için bu kadar çok alana sahip olmak harika bir duyguydu.

O an kimin elinin çıplak sırtımdan aşağı kaydığını, kimin parmaklarının benimkilere dolandığını unutup gitmiştim. En büyük düşmanımın kollarında hapsedildiğümü, onun bedeninden benimkine yayılan sıcaklığı hissedebildiğimi unuttum.

Bunun yerine gözlerimi kapattım ve elinin hareketiyle dönüp sert kalçasından destek alarak âdeta havada uçmaya başladım. Dans etmeyi o kadar çok istiyordum ki nerede olduğum ya da kiminle olduğum umurumda değildi. Şu anda kaçmanın tek yolu buydu; kendimi bu anın içinde, umursamazca ve geri dönülmez bir şekilde kaybederek.

Yıldızlı tavan başımın üzerinde dönüyordu. Bir haftalık uyuşukluğun ardından dayanıklılığını yitiren kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başladı. Yeşil ipek elbise vücudumu sarıyor, tenime neredeyse hiç dokunmuyordu.

Ancak parmakları boğazımdan aşağı inip göğüslerimin arasındaki çıplak ete doğru ilerlediğinde gözlerimi açtım ve irkilererek olduğum yerde kaldım.

Nefes nefese kalmıştım ve ter içindeydim. Kalçası benimkine dayalıydı. Elbisenin ne kadar ince olduğunu, aramızda hiçbir engel olmadığını acı bir şekilde fark ettim.

Kendimi onun kollarından kurtarıırken elbisenin eteklerine takıldım. İnce ipek, kurşun gibi bir sesle yırtıldı.

“Bırak beni!” diye bağırdım.

“Dans etmeyi sevdiğini sanıyordum,” dedi Mikolaj, alaycı bir tavırla. “Eğleniyor gibi görünüyordun.”

“Dokunma bana!” dedim, hissettiğim öfkeyi dışa vurmaya çabalıyordum. Sesim doğal olarak yumuşaktı. En kızgın olduğum anlarda bile hep fazla yumuşak çıkardı. Bu da kendimi huysuz bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu.

Mikolaj da bana böyle davrandı ve aniden değişen ruh halim karşısında gözlerini devirdi. Benimle oynuyordu. Oynamayı bıraktığım anda artık bana ihtiyacı kalmayacaktı.

“İyi,” dedi. “Gecemiz sona erdi. Odana geri dön.”

Tanrım, bu adam çok sinir bozucu!

Burada onunla kalmak istemiyordum ama yatağa da gönderilmek istemiyordum. Yine orada kilitli kalmak, sıkılmak ve yalnız kalmak istemiyordum. Canavar’dan ne kadar nefret etsem de bu bütün hafta boyunca yaptığım en uzun konuşmaydı.

“Bekle!” dedim. “Peki, ya ailem?”

“Onlara ne olmuş?” diyor sordu bezgin bir tavırla.

“Benim için endişeleniyorlar mı?”

Mikolaj en ufak bir mutluluk belirtisi olmadan gülümsedi. Saf kötülük dolu bir gülümsemeydi bu.

“Akıllarını kaybediyorlar,” dedi.

Sadece hayal edebiliyordum.

Eve gelmediğim ilk gece fark etmiş olmalıydılar. Eminim yüzlerce kez telefonumu aramaya çalışmışlardı. Arkadaşlarımı da ararlardı. Adamlarını Loyola ve Lake City Balesi’ne gönderip

izimi takip etmeye çalışmışlardır. Muhtemelen sokaklarda cipi-mi aramışlardır. Acaba yolun kenarında bulmuşlar mıydı?

Polisi de aradılar mı? Mümkün olduğunca polisi aramazdık. Partilerde polislerle iyi geçinirdik ama polisleri Mikolaj'ın yapacağından daha fazla işimize karıştırmazdık.

Bu onu gülümserken gördüğüm tek andı, bu yüzden ailemin ne kadar korkmuş ve endişeli olduğunu düşünüyordum. İçimden koşup buz gibi gözlerini kafasından kazımak geliyordu.

Benimle dans etmesine izin verdiğime inanamıyordum. Bana dokunduğu her yerde tenimin tiksintiyle yandığını hissediyordum.

Yine de yalvarmaktan kendimi alamadım.

“En azından onlara güvende olduğumu söyleyebilir misin?” diye sordum ona. “Lütfen.”

Ona gözlerimle, yüzümle, hatta önümde kenetlenmiş ellerimle yalvardım.

Eğer biraz olsun ruhu varsa yüzüme yansıyan acıyı görürdü.

Ama bu adamın içinde hiçbir şey yoktu.

Mikolaj sadece gülerek başını iki yana salladı.

“Hiç şansın yok,” dedi. “Bu bütün eğlenceyi bozar.”

11

MIKO

BEŞ GÜN BOYUNCA GRIFFINLERİN Nessa'yı aramak için şehrin altını üstüne getirmelerini izledim. Adamlarım bana Griffinlerin nasıl tehdit ettiklerini, rüşvet verdiklerini ve en ufak bir kanıt bulamadan arama yaptıklarını rapor edip durdu.

Nessa'nın nerede saklandığını sadece beş kişi biliyordu: Jonas, Andrei, Marcel, Klara ve ben. Düzinelerce askerim arasında sadece en güvendiklerimin neyin peşinde olduğum hakkında bir fikri vardı. Her birini tek bir kelime bile fısıldarlarsa, tek bir arkadaşlarına ya da sevgililerine bile ima ederlerse, kafalarının arkasına bir kurşun sıkacağım konusunda uyarmıştım.

Galloların da Nessa'yı bulmak için aynı derecede delirmiş olduklarını görmek beni heyecanlandırmıştı. Dante, Nero ve Sebastian Gallo onu arıyordu, en çok da Aida Gallo. Daha birkaç ay öncesine kadar can düşmanı olan iki ailenin şimdi aralarından en genç olanı bulmak için çaresizlik içinde birleşmeleri neredeyse dokunaklıydı.

Ya da onların ittifakı tam da benim çözmeye kararlı olduğum şey olmasaydı dokunaklı olurdu.

Hepsini hazmetmeye çalıştım. Kızın hayatta mı, yoksa ölmü olduğu ya da nerede kaybolmuş olabileceği hakkında hiçbir fikirleri olmamasından keyif alıyordum. Bilmemek işkence gibiydi. Ölüm kabul edilebilirdi. Ama bu onları kemirecekti. Onları kaosa sürükleyecekti.

Bu arada Nessa Griffin sıkıntıdan deliriyordu. Odasındaki kameralar aracılığıyla onu izliyordum. Hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi kafesinde volta attığını görüyordum.

Açlık bir sorundu. Zaten bir deri bir kemikti, haftalarca açlığa dayanacak yağ deposu yoktu. Huysuz itirazlarıyla planlarımı mahvetmesine izin veremezdim.

Bu yüzden Klara'ya Nessa'yı akşam yemeği için giydirmesini emretmiştim. Onu yemekle baştan çıkarmaya ve eğer bu başarısız olursa, zorla boğazına tıkmaya niyetliydim.

Zaten onunla tekrar yüzleşmek istiyordum. Telefon ekranımdaki bir figür olarak beni eğlendiriyordu ama bu, ete kemiğe büründüğünde sağlayabileceği enfes korku ve öfke buketiyle kıyaslanamazdı.

Jonas onu resmi yemek odasına sürüklediğinde Klara'nın işini biraz fazla iyi yaptığını gördüm. Nessa'yı sadece dans kıyafetleri ya da okul kıyafetleri içinde, saçları arkadan toplanmış ve yüzü makyajsız olarak görmüştüm. Etkilemek için giyindiğinde Nessa Griffin büyüleyici oluyordu.

Yemek yemeden geçirdiği birkaç gün onu her zamankinden daha sade yapmıştı. Yeşil ipek elbisesi vücuduna yapışıyor, onu beklediğimi fark ettiğinde aniden aldığı nefese kadar her nefesini gösteriyordu.

Açık kahverengi saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu, beklediğimden daha uzun ve yoğun. Tıpkı ipek elbisesi ve parlayan teniyle iri yeşil gözleri gibi ışığı yansıtıyordu. Her parçası ısl ıslıdı.

Ama inanılmaz derecede kırılıyordu. Boynunun, kollarının ve parmaklarının inceliği korkutucuydu. O kuşa benzeyen kemikleri hiç güç kullanmadan kırabilirdim. Köprücük kemiklerini ve döndüğünde kürek kemiklerini görebiliyordum. Kıvrımları olan tek yeri o büyük, yumuşak, titreyen dudaklarıydı.

Klara'nın Nessa'nın yüzünü boyarken dudaklarını çıplak bıraktığını görmekten memnundum. Bale ayakkabısı gibi soluk pembeydi. Ham ve masum bir renk. Acaba elbisenin altındaki meme uçları da aynı tonda mıydı?

Yanaklarına ve burun kemiğine dağılmış soluk kahverengi çilleri hâlâ görebiliyordum. Yüzünü noktalama işaretleri gibi canlandıran şaşırtıcı derecede koyu kaşlarının aksine tatlı ve çocuksu duruyordu. Kaşları şaşırdığında kuş kanatları gibi havaya kalkıyor, üzülüşünde ise ağlamaklı bir şekilde büzülüyordu.

Böyle giyinmişken en olgun ve göz alıcı haliyle bile Nessa inanılmaz derecede genç görünüyordu. Her şeyin eski ve tozlu olduğu bu evin aksine o taze ve gençti.

Onun masumiyetini çekici bulmuyordum. Aslında bu çileden çıkarıcıydı.

Hayatın içinde kırılmak için yalvaran bir cam heykel gibi yürümeye nasıl cüret ederdi? Etrafındaki herkese yük oluyordu; korunması imkânsız, bozulmadan kalması imkânsız.

Onu parçalama işlemine ne kadar erken başlarsam herkes için o kadar iyi olacaktı.

Bu yüzden onu masama oturtup yemeğe teşvik etmiştim.

Benimle saçma bir pazarlık yapmaya çalıştığında ben de buna izin verdim. Evin içinde dolaşması umurumda değildi. Gerçekten kaçamazdı, ayak bileğindeki monitörle kaçması imkânsızdı. Onu her zaman, gittiği her yerde izliyordu. Eğer onu kırmaya çalışırsa, derisinden nabzını okumayı bir an için bile durdurursa, alarma geçerdim.

Nereye gideceğini, ne yapacağını merak ediyordum. Onu odasında izlemekten sıkılmışım.

Onu bu küçük zaferle desteklemek sadece daha fazla düşmesine neden olacaktı. Eğer bana gerçekten biraz güvenmeye başlarsa, eğer ikna edilebileceğimi düşünürse... daha da iyiydi.

Birinin kafasına girmenin yolu sürekli zalimlik yapmak değildir. İyi ve kötünün, vermenin ve almanın karışımıdır onları mahveden. Tahmin edilemezlik onları memnun etmek için çaresiz kılar.

Yemeğimizi yedikten sonra Nessa'yı balo salonuna götürdüm. Onu Jungle'da, Lake City Balesi'nde ve odasında, sayvanlı yatağın yanındaki boşlukta sıkışıp kalmış bir şekilde dans ederken defalarca izlemiştim.

Dans onu değiştiriyordu. Yüzü kızaran ve göz göze gelemediğim kız, müziğin etkisiyle kendini bırakan kızla aynı kişi değildi.

Bu bir ele geçirilmeyi izlemek gibiydi. Onu kollarıma alırmaz, sert ve kırılğan vücudu elbisesinin malzemesi gibi âdetta gevşeyip sıvıya dönüştü. Müzik onun içinde dalgalanıyordu, ta ki küçücük bir beden için çok fazla enerjiyle dolana kadar. Ellerimin altında titreşiyordu. Gözleri donuklaşıyor ve artık beni fark etmiyor gibi görünüyordu. Onun için odanın diğer ucuna taşıyacak bir araçtan farksızdım.

Bu yüzden neredeyse kıskanç bir hale bürünecektim. Ona ulaşamayacağım bir yerde kayboldu. Benim hissedemediğim bir şey hissediyordu.

Onu giderek daha hızlı döndürdüm. Her şeyde iyi olduğum gibi dansda da iyiydim; hızlı ve koordineli. Böyle çalışıyordum ve böyle dövüşüyordum. Hatta sevişirken bile.

Ama bundan Nessa gibi zevk almıyordum. Gözleri kapanıyor ve dudakları aralanıyordu. Yüzünde genellikle cinsel dorukta oluşan o zevk ifadesi vardı. Sıcak ve terden nemlenen vücudu

benimkine baskı yapıyordu. İnce ipekten kalp atışlarını, göğüs uçlarının göğsümde sertleştiğini hissediyordum.

Onu geriye doğru yatırıp boğazının narin sütununu ortaya çıkardım. Onu öpmek mi, ısırarak mı, yoksa ellerimi boynuna dolayıp sıkmak mı istediğimi bilemedim. Onu gittiği yerden geri çekecek bir şey yapmak istiyordum. Dikkatini tekrar bana çekmek istiyordum.

Bu çok garipti. Genelde kadınların ilgisinden rahatsız olurdum. Acizliklerinden, yapışan ellerinden nefret ederdim. Onları rahatlamak için kullanıyordum ama sohbet, şefkat ve kesinlikle aşk olmayacağını açıkça belirtiyordum.

Yıllardır bir kadını öpmemiştim.

Yine de buradaydım, Nessa'nın kapalı gözlerine ve ayırık dudaklarına bakarken o narin ağzı ne kadar kolaylıkla altımda ezilebileceğini ve dilimi o dudakların arasına sokabileceğini, tatlılığını bir çiçeğin nektarı gibi tadabileceğini düşünüyordum.

Onun yerine boğazının fildişi sütununa dokundum. Parmak uçlarımı göğüs kemiğinde gezdirdiğimde daha dün doğmuş olabilecek kadar yumuşak bir ten hissettim.

O anda Nessa'nın gözleri birden açıldı ve yüzünde dehşet ifadesiyle kendini benden uzaklaştırdı.

Şimdi bana bakıyordu. Şimdi beni görüyordu, tam bir tiksintiyle...

"Dokunma bana!" diye bağırdı Nessa.

Onun aniden geri çekildiğini görmekten acı bir memnuniyet duydum. İsteddiği zaman cennete gidebileceğini mi sanıyordu? Ben de onu benimle birlikte cehenneme kadar sürükleyecektim.

"Odana geri dön," dedim ona, onu kendi isteğimle kovmaktan zevk alarak. O benim tutsağımdı, bunu unutmasa iyi olurdu. Ona evin idaresini verebilirdim ama bu aramızdaki dinamiği de-

giştirmezdi. Ben ne zaman dersem o zaman yiyecekti. Ben ne dersem onu giyecekti. Ben söylediğimde gelecekti. Ve ben söylediğimde gidecekti.

Ancak Nessa gitmekten oldukça memnundu. Koşarak uzaklaşırken yeşil ipek elbisesinin etekleri bir pelerin gibi arkasından uçuşuyordu.

O gittikten sonra, her zamanki ilgisiz halime dönmeyi bekledim. Nessa radarımda sadece bir anlık bir sarsıntıydı ve aynı hızla tekrar kayboldu.

Ama bu gece durum farklıydı. Kokusu burnumun direğini sızlatıyordu; tatlı badem ve kırmızı şarap. Parmak uçlarımda hâlâ teninin yumuşaklığını hissedebiliyordum.

Kendime bir içki doldurup yudumladıktan sonra bile hâlâ tedirgin ve tahrik olmuş hissediyordum. Aramızda sadece pantolonum ve çok az miktarda ipek varken, Nessa'nın ince kalçasının ona bastırđıđı hissini hatırlayarak, aletim bacağıma karşı rahatsız edici bir şekilde sertleşti.

Evden ıktım ve gece trafiğinde yol alarak Jungle'a gittim. Tesla kullanıyordum çünkü mükemmel bir gizli servet arabasıydı. Sıradan bir siyah sedan gibi görünüyordu ve bana tam donanımlı haliyle 168.000 dolara mal olmasına rağmen polislerin dikkatini çekmiyordu. Hız treninden düşmek gibiydi. Tamamen sessiz bir şekilde köşeyi dönerken midem bulandı.

Aracı kulübün arkasına park ettim ve fedaiye başımla selam vererek arka kapıdan içeri girdim.

Doğrudan ana bara yönelip sarhoş müşterilerin arasından geçtim. Petra içki siparişleriyle dolup taşıyordu. Başımı ofisime doğru sallayıp beni takip etmesini söylediğimde onları bıraktı.

Göğüslerini zar zor kapatan bikini tarzı bir stle kcının alt yarısını ortaya çıkaran kısa bir şort giymişti. Kulaklarında, kaşlarında ve göbek deliğindeki hızmaların yanı sıra burnunda hiç

hoşlanmadığım bir hızma da vardı. Bunların hiçbiri umurumda değildi. Goril kostümü bile giyse umurumda olmazdı, ihtiyacım olan kısmına erişim sağlamam yeterdi.

“Bu akşam geleceğini düşünmemiştim,” diye mırıldanarak beni ofise kadar takip etti.

“Gelmeyecektim,” dedim kısaca.

Kapıyı arkamızdan kapattım ve bluzunun önünü çekerek göğüslerinin ortaya çıkmasını sağladım. Genelde onu becerirken zıplamalarını izlemek hoşuma giderdi ama bu gece tüm o etin görüntüsü... aşırı görünüyordu.

Bunun yerine onu ters çevirip masanın üzerine yatırdım. Arka tarafı da daha iyi değildi. Büyük, yuvarlak poposu beni daha önce olmadığı kadar baydı, aynı şekilde terinin keskin kokusu ve sigara içtiği gerçeğini örtmeyen ağır parfümü de. Bunların hiçbiri beni rahatsız etmiyordu. Şimdi birdenbire etmeye başlamıştı.

Yine de aletim beynime yetişemedi. Hâlâ az önceki gibi öfkeliydi, pantolonumdan fırlayıp Petra'nın kalçalarının arasına girdi.

“Sürmeye hazırsın,” dedi Petra, memnun bir ses tonuyla.

Bazen beni “sürmeye hazır” hale getirmesi biraz zaman alıyordu. Bazen otuz dakika boyunca aletimi emdikten sonra bile hiç hazır olmuyordum ve onu bitirmeden gönderiyordum.

Bu gece, Dallas Cowboys Amigo Kızları'nın tüm kadrosunu becerecek kadar tahrik olmuş haldeydim. Hiç ön sevişme yapmadan prezervatifi taktım ve Petra'yı arkadan masaya dayayarak becermeye başladım. Her itiş masanın yere çarpmasına neden oluyordu. Petra'nın koca kıcını dalgalandırıyordu.

Petra inlerken bir porno yıldızı kadar sesli bir şekilde beni tahrik ediyordu. Bir porno yıldızı kadar da yaratıcıydı. “Oh! Oh! İşte bu! Daha sert!” çığlıkları senaryo gibi geliyordu. Ayrıca her geçen dakika daha da yükseliyordu.

“Kapa çeneni,” diye homurdandım, kalçalarını kavrayıp odaklanmaya çalışıyordum.

Bunun üzerine Petra somurtkan bir sessizliğe gömüldü.

Gözlerimi kapatırken beni buraya getiren o endişeli uyarılma hissini, o umutsuz serbest bırakılma ihtiyacını yeniden yakalamaya çalıştım.

Onun yerine, ellerimin Nessa’nın çıplak sırtında, sıcak teni ile serin, ipeksi saçları arasında sıkışmış hissini hatırladım. Sanki ayakları yere değmiyormuşçasına dans edişini hatırladım. Gözleri kapalı ve dudakları aralanmış yüzündeki zevki hayal ettim...

Petra’nın içinde patlayarak prezervatifi aşırı miktarda meniyle doldurdum. Tek bir damlasını bile içine dökme riskini almak istemeyerek prezervatifin tabanını kavrayıp geri çekildim. Petra’nın erkekleri soyup soğana çevirdiğini görmüştüm; kürtaj için talep edeceği bedeli bilmek bile istemiyordum.

Petra ayağa kalkarken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle şortunu yukarı çekti. Bu beni şimdiye kadar en hızlı boşalttığı andı, yani kendisiyle gurur duyuyordu.

“Beni özlemiş olmalısın,” dedi, parmaklarını şakacı bir şekilde göğsüme vurarak.

Prezervatifi çöpe atarak onun ulaşamayacağı bir yere çekildim.

“Alakası yok,” diye yanıt verdim.

Gülümsemesi yüzünde solarken bana kaşlarını çatarak bakıyordu, o sırada bir memesi hâlâ dışarıdaydı. Bu orantısız duruşu ve memesi midemi bulandırmıştı.

“Biliyor musun, bana karşı daha nazik olmalısın,” dedi Petra öfkeyle. “Başka erkeklerden bir sürü teklif alıyorum. Ve diğer barlardan da.”

Bu kadını asla bir kereden fazla becermemeliydim. Kadınlara yanlış fikir veriyordu. Onlara rahatlamadan başka bir şey için geri döndüğünüzü düşündürüyordu.

“Bu iş bitti,” dedim ona. “Burada çalışmaya devam edebilirsin ya da etmeyebilirsin.”

Petra ağzı şaşkınlıktan beş karış açılmış halde bana bakakaldı. “Ne!”

“Beni duydun. Kalmak istiyorsan barın arkasına geç. Ve üstünü düzelt.”

Kapıyı onun için açtım, bunu centilmenlikten değil, daha hızlı gitmesini sağlamak için yapıyordum.

Bana bağırarak istediğini söyleyebilirdim ama bunu yapacak kadar aptal değildi. Onun yerine göğsünü ait olduğu yere koymadan fırtına gibi çıkıp gitti. Ah, iyi. Müşterilerin hoşuna gidecekti.

Karamsar ve hoşnutsuz bir tavırla sandalyeme gömüldüm.

Petra’yı becermek bana arzuladığım rahatlamayı sağlamamıştı. Aslında her zamankinden daha kötü hissediyordum; stresli ve tatminsiz.

Kulübe geri döndüğümde bir grup iğrenç finansçı tipini VIP localardan birinden kendim oturabileyim diye kovdum. Garsona bana soğutulmuş bir şişe Magnum Gray Goose getirmesini söyledim ve üçlü bir shot attım.

On dakika geçmeden harika bir şey oldu. Callum Griffin kapımdan içeri girdi. Her zamanki gibi koyu renk şık bir takım elbise giymişti. Ama o kadar da bakımlı görünmüyordu. Yüzü tıraşsızdı ve saçlarının kesilmeye ihtiyacı vardı. Gözlerinin altında koyu renkli halkalar oluşmuştu.

Onu en son yakından gördüğümde Zajac üzerinde çalışırken bir et kancasına asılmıştı. Bu gece de daha iyi görünmüyordu. Zihne yapılan işkence, bedene yapılan işkence kadar etkiliydi.

Kapıdaki metal detektörlerden geçtiği için üzerinde silah olmadığını bilincindeydim. Yine de bana saldıracak kadar aptal olmasını umuyordum. Mezbahadan kaçışının bir şans eseri olduğunu ona göstermeyi çok isterdim.

Gözleri odayı tarıyordu. Bakışları bana takılır takılmaz omuzlarıyla kendine yol açarak hızla ilerlemeye başladı.

Yumruklarını sıkmış bir halde tepeme dikildiğinde olduğum yerde kaldım, onunla yüz yüze görüşmek için ayağa kalkma nezaketini göstermedim.

“O nerede?” diye sordu.

İçkimi uzun uzun yudumladım.

“Kim nerede?” diye söyledim usulca.

Callum’un yüzü öfkeden kaskatı kesilirken omuzları taş gibiydi. Üzerime atlamak istediğini söyleyebilirdim. Simon’ın az önce yanımda belirmiş olması, yaklaşan yüzleşmenin açık işaretleri tarafından çekilmesi onu geri tutuyor olabilirdi. Simon bir kaşını kaldırarak araya girip girmemesi gerektiğini sordu. İşaret parmağımı bardağımdan kaldırarak ona beklemesini söyledim.

Callum her kelimeyi acı veriyormuş gibi tükürerek, “Nessa’nın sende olduğunu biliyorum,” dedi. “Onu geri istiyorum... ŞİMDİ.”

Bardağımdaki buz küplerini ağır ağır çevirdim. Müziğin sesi, birbirine çarparken çıkardıkları sesi duyamayacak kadar yüksekti.

Yüzümdeki bezgin ifadeyi sabit tutarak, “Neden bahsettiğin hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok,” dedim.

Kulüp karanlıktı ama Callum’un çenesinin köşesinde zıplayan nabzı göremeyecek kadar da karanlık değildi. Bana vurmayı hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar çok istediğini biliyordum. Bu dürtüyü reddetmek için verdiği mücadele görülmeye değerdi.

“Eğer onu incitirsen,” diye tısladı Callum, “eğer bir tırnağına bile zarar gelirse...”

“Sakin ol, meclis üyesi,” dedim. “Seçmenlerinden birini halka açık bir yerde tehdit etmek onaylanma oranın için iyi olmaz. Seçilmenden bu kadar kısa süre sonra bir skandal istemezsin.”

Öfkelenmek, tehdit etmek ve boynumu kırmaya çalışmak istediğini söyleyebilirdim. Ama bunların hiçbirisi ona yardımcı olmayacaktı.

Callum, Herkülvari bir çabayla kontrolünü yeniden kazandı. Hatta kendini alçaltmaya bile çalıştı. Elbette, Callum Griffin gibi kibirli bir hıyar için alçakgönüllülüğü sığ ve kısaydı.

“Ne istiyorsun?” diye homurdandı. “Kardeşimi geri almam için ne gerekiyor?”

Ona verebileceğim pek çok cevap vardı.

İmparatorluğun.

Paran.

Hayatın.

Hepsini ödeyecekti, yine de Nessa’yı geri alamayacaktı. O artık benimdi. Neden gitmesine izin verecektim ki?

“Keşke sana yardım edebilseydim,” dedim ona, içkimden son bir yudum alarak. Bardağı bırakıp ayağa kalktım, böylece Callum’la tam olarak göz göze geldik. O benden biraz daha yapılıydı ama ben daha hızlıydım. Şu anda gözümü kırpmadan boğazını kesebilirdim.

Ama bu çok kolaydı ve tatmin edici olmazdı.

“Bir zamanlar birbirimize yardım edebilirdik,” dedim ona. “Babam sana geldi, tıpkı senin şu anda bana geldiğin gibi. Ona ne söylediğini hatırlıyor musun?”

Callum dişlerini birbirine geçirirken çenesi yeniden kasıldı ve söylemek istediği her şeyi yuttu.

“Bir mülk için yaptığı teklifi geri çevirdim,” dedi.

“Tam olarak değil. ‘Bana ne teklif edebilirsin ki’ dedin. Korkarım şimdi madalyonun diğer tarafındayız. Bana ne teklif edebilirsin, Griffin? Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. O yüzden kulübümden defol git.”

Callum bana doğru hamle yaptığı anda en büyük iki fedaim Simon ve Olie tarafından geri püskürtüldü. Callum Griffin'in Jungle'dan sürüklenip sokağa atılmasını, onlarca kulüp müdaviminin aval aval bakıp tüm olanları telefonlarına kaydetmesini izlemek hayatımın en keyif verici anlarından biriydi.

Locaya geri otururken sonunda aradığım katarsis duygusunu hissediyordum.

12

NESSA

MIKOLAJ'LA KARŞILAŞMAK BENİ HASSASLAŞTIRIP yıprattı. Vahşi mavi gözleri derimi sıyırıp atarken her sinirimi açıkta bıraktı. Sonra artık dayanacak gücüm kalmayana kadar beni en hassas yerimden dürttü.

O adam beni korkutuyordu.

Yine de tamamen itici değildi, olması gerektiği gibi değil.

Gözlerim ona çekilirken başka tarafa bakamıyordum. Soluk sarı saçlarının sağ yanağına düşme şeklinden üst dudağının ortasındaki çukura ve omuzlarının gergin duruşuna kadar yüzünün her santimi zihnime kazınmıştı.

Elimi tuttuğunda, parmaklarının benimkileri sararken ne kadar sıcak hissettirdiğine şaşırdım. Sanırım nemli ya da pullarla kaplı olmalarını bekliyordum. Onun yerine güçlü, esnek, sanatsal eller görmüştüm. Temiz tırnakları kısa kesilmişti. Tuhaf olan tek şey, sol elinin serçe parmağının yarısı yoktu.

Parmağı eksik olan tek kişi Mikolaj değildi. Diğer gardiyanlardan birinde de aynı şey vardı; esmer, yakışıklı olanın adı Marcel olabilirdi. Adam penceremin altında sigara içerken bunu

fark etmiştim. Klara'ya hasarlı eliyle bir sigara uzatmıştı ama o başını sallayıp aceleyle eve geri dönmüştü.

Böyle şeylerin genellikle ceza olarak yapıldığını bilecek kadar gangsterle birlikte olmuşum. Yakuza bunu yapardı. Ruslar da. Ayrıca bir askerin rütbesi düşürüldüğünde dövmelelerini silerler ya da ona onursuzluk damgası vururlardı.

Mikolaj'a dövmelelerinin neyi temsil ettiğini görecektim kadar yaklaşmamıştım. Ortalama bir suçludan daha fazla dövmesi vardı. Onun için bir anlam ifade ediyor olmalıydı.

İstemesem de merak ediyordum. Beni içine çekmesinden nefret ediyordum. Hipnoz gibiydi. Onunla dans etmeyi bu kadar kolay kabul ettiğim için kendimi aşağılanmış hissettim. Beni elde etmek için en sevdiğim şeyi kullanmıştı ve gerçekliğe geri döndüğümde kendimi ne kadar kolay kaybettiğime inanamadım.

Bu adam benim düşmanımdı. Bunu bir an bile unutamazdım.

Benden nefret ediyordu. Bana her baktığında yüzünden alevler fışkırıyordu.

Bu kulağa inanılmaz derecede korunaklı gelse de daha önce hiç kimse benden nefret etmemişti, bu şekilde değil. Ben arkadaşlarla çevrili okuldaydım. Hiç zorbalığa maruz kalmamıştım, hatta hakarete bile uğramamıştım; en azından yüzüme karşı. Hiç kimse bana nefretle bir böcekmişim, yanan bir çöp yığınıymışım gibi bakmamıştı.

Her zaman neşeli ve nazik olmaya çalışırdım. Çatışmaya dayanamazdım. Bu neredeyse patolojik bir durumdu. Seilmeye ihtiyacım vardı.

Onun bakışları altında kıvrandığımı, onun aşağılamasını hak etmediğimi kanıtlamanın bir yolunu bulmaya çalıştığımı hissedebiliyordum. Bunun ne kadar imkânsız olduğunu bilsem bile kendimi onu ikna etmeye mecbur hissediyordum.

Acınası bir durumdu.

Keşke cesur ve kendinden emin olsaydım. Keşke kimsenin ne düşündüğünü umursamasaydım.

Etrafım her zaman beni seven insanlarla çevriliydi. Ailem, ağabeyim, hatta Riona, huysuz olabilirdi ama içten içe beni önemse-diğini bilirdim. Ev çalışanlarımız beni şımartır, çok severdi.

Şimdi hepsi elimden alınmışken ben onlarsız neydim? Derin bir yalnızlıkla boğuşan zayıf ve korkmuş kızın tekiydim. Öyle ki sırf konuşacak biri olsun diye beni kaçırın kişiyle tekrar yemeğe bile oturabilirdim.

Bu berbattı.

Burada hayatta kalmanın bir yolunu bulmalıyım. Dikkatimi dağıtacak bir yol.

Ertesi sabah uyanır uyanmaz evi keşfetmeye kararlıyım.

Klara kahvaltı tepsimi getirene kadar yatakta zar zor doğruldum. Yüzünde umutlu ve beklenti dolu bir ifade vardı. Birisi ona yemek yemeyi kabul ettiğimi söylemiş olmalıydı.

Sözüme sadık kalarak gelip pencerenin yanındaki küçük kahvaltı masasına oturdum. Klara yiyecekleri önüme koyup kucağıma keten bir peçete serdi.

Yemek olağanüstü kokuyordu. Dün geceden bile daha açtım. Pastırmayı ve kızarmış yumurtayı mideye indirmemin ardından kúp kúp doğranmış patatesleri kaşık kaşık yedim.

Midem kış uykusundan yeni çıkmış bir ayıninki gibiydi. Her şeyi silip süpürmek istiyordu.

Klara ağızıma patates tıktırdığımı görmekten o kadar memnundu ki Lehçe derslerine devam ederek tepsideki her şeyi isimlendiriyordu.

Ben de bazı temel kelimeleri öğrenmeye başlamıştım. Örneğin, kahveyi gösterip “*To siğ nazywa kawa*” dediğinde, bunun “Buna kahve denir” anlamına geldiğinden emindim.

Aslında Klara rahatladıkça söylediklerini anlamamı beklemeden sırf samimiyetinden bana cümleler kurmaya başladı.

Kıpkırmızı perdeleri açarken, “*Jaki Piękny dzień,*” dedi, sanırım bu “Güzel bir gün” gibi bir şeydi. Belki de “Bugün güneşli” olabilirdi. Daha fazlasını duydukça anlayacaktım.

Klara’nın parmaklarından herhangi bir parça eksik olmadığı ve Mikolaj’ın adamları gibi dövme yaptırmadığı gözünden kaçmadı, en azından görünürde yoktu. Onun *Braterstwo*’dan biri olduğunu sanmıyordum. Sadece onlar için çalışıyordu.

Bunun benim tarafımda olduğu anlamına geldiğini düşünecek kadar aptal değildim. Klara nazik biriydi ama hâlâ yabancıydık. Bana yardım etmesini bekleyemezdim.

Ancak bugün bu odadan çıkmayı umuyordum. Mikolaj yemeğe devam edersem evin geri kalanında dolaşabileceğime söz vermişti. Batı kanadı hariç her yeri.

Yemeğimi bitirdikten sonra Klara’ya, “Bugün dışarı çıkmak istiyorum,” dedim.

Klara başıyla onayladıysa da önce banyoyu işaret etti.

Doğru ya. Duş alıp kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyordu.

Yatak odasında Klara’nın dün gece beni yıkamak için kullandığı devasa ayaklı küvet duruyordu. Çok daha modern olan banyoda camdan duşa kabinle çift lavabosu vardı. Çabucak durulandıktan sonra çekmecedен temiz bir kıyafet seçtim.

Beden eğitimi dersinde giymemiz gerekenlere benzer beyaz bir tişört ve gri bir eşofman altı çıkardım. Daha şık kıyafetler de vardı ama dikkat çekmek istemiyordum, özellikle de Mikolaj’ın adamlarının dikkatini.

Klara burnunu kırıstırarak kirli kıyafetlerimi yerden aldı çünkü onları odadan dışarıda giymemiş olmama rağmen son birkaç gündür oldukça kirlenmişti.

"Umyję je," dedi.

Umarım bu "Bunları yıkamam gerek" anlamına geliyordu, "Bunları çöpe atıyorum" değil.

"Onları atma!" diye yalvardım ona. "O çıtçıtli badiye ihtiyacım var. Dans için."

Leotardı işaret ettim ve pratik yaparken giymek istediğimi göstermek için kollarımla hızlıca birinciden ikinciye geçişi gösteren bir bale hareketi yaptım.

Klara başını salladı.

"Rozumiem." Anladım.

Klara saçıma tekrar fön çekip şekil vermekte ısrar etti. Başımın tepesinde örgülerle yarı yukarı, yarı aşağı bir model yaptı. Güzel görünüyordu ama ben etrafı keşfetmeye başlamak için sabırsızlanırken bu iş çok uzun sürdü. Yüzümü tekrar boyamaya çalışsa da makyaj çantasını ittim. Her gün yüzüme makyaj yapılması konusunda anlaşılmamıştım.

Bu odadan çıkmaya kararlı bir halde sandalyeden hışımla ayağa kalktım. Çoraplı ayaklarımla kapıya doğru ilerlerken neredeyse tekrar kilitli olmasını bekliyordum. Ama kapı kolayca açıldı. Koridorda refakatçisiz yürüyebiliyordum.

Bu sefer geçerken her odaya baktım.

Çoğu eski malikânede olduğu gibi, her birinin kendine has tuhaf amaçları olan düzinelerce oda vardı. Ortasında dev bir Steinway piyano bulunan, kapağı kısmen kaldırılmış ve ayakları bitki örtüsü ile kakmacılıkla özenle oyulmuş bir müzik odası dikkatimi çekti. Bir sonraki odada birkaç eski şövale ve bir önceki sakin tarafından çizilmiş olabilecek çerçeveli manzara resimleriyle dolu duvar vardı. Ardından her biri farklı bir mücevher tonunda dekore edilmiş üç ya da dört yatak odası daha. Benimki "kırmızı oda", diğerleri ise zümrüt, safir ve altın sarısı tonlarında

yapılmıştı. Sonra birkaç oturma odası ve çalışma odası ile küçük bir kütüphane bulunuyordu.

Odaların çoğunda hâlâ bazısı soyulmuş, bazısında su lekesi olan duvar kâğıtları vardı. Mobilyaların çoğu da orijinaldi; özenli dolaplar, döşemeli koltuklar ve şezlonglar, sedefli sehpalara, yaldızlı aynalar ve Tiffany masa lambaları.

Annem burada dolaşmak için adam öldürürdü. Evimiz modern olsa da annem tarihi dekoru severdi. Eminim, bana mobilya tasarımcılarının ve muhtemelen duvarlardaki sanat eserlerinin ressamlarının isimlerini söyleyebilirdi.

Annemi düşünmek kalbimin sıkışmasına neden oldu. Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştıran parmaklarını neredeyse hissedebiliyordum. Acaba şu anda ne yapıyordu? O da beni düşünüyor muydu? Korkuyor muydu? Ağlıyor muydu? Hâlâ hayatta olduğumu biliyor muydu? Çünkü anneler her zaman bir şekilde bilirdi, değil mi?

Bu düşüncelerden sıyrılmak için başımı iki yana salladım.

Bunu yapamazdım. Kendime acıyıp duramazdım. Evi ve arazi keşfetmeliydim. Bir çeşit plan yapmalıyım.

Her odaya baktım. Stratejik olmak istiyordum ama kısa süre sonra yine estetiğin içinde kayboluyordum.

İtiraf etmekten hoşlanmasam da burası büyüleyiciydi. Odaların her birinde saatler geçirebilirdim. İç mekânlar çok karmaşıktı. Her yerde bir motif vardı; boyalı frizler, dokuma halılar, duvar resimleri ve kapı çevreleri. Bir şekilde oyulmamış ve süslenmemiş tek bir ayna veya dolap yoktu.

Neredeyse pencereden dışarı hiç bakmadım ama baktığımda çok ilginç bir şey fark ettim; yüksek meşelerin, akça ağaçların ve daha da uzun dişbudak ağaçlarının arasından bir binanın köşesini görüyordum. Bir gökdelen. Aşına olduğum bir gökdelen değildi; Tribune Kulesi ya da Willis Kulesi gibi ayırt edici bir özelliği yoktu. Ama hâlâ Chicagoda olduğumdan oldukça emindim.

Bu farkındalık beni ümitlendirdi. Çok fazla gün geçmeden ailemin beni bulacağını umuyordum.

Ya da kaçabilirdim.

Ayak bileğimde bu lanet bilekliğin olduğunu biliyordum. Ama yenilmez değildi, Canavar da öyle. Eğer araziden çıkabilirsem şehrin içinde olacaktım. Bir telefona ya da polis merkezine ulaşabilirdim.

Bu düşünceyle merdivenlerden bir kez daha ana kata indim. Etrafı keşfetmek istiyordum.

Resmi yemek salonuna ve balo salonuna giden yolu buldum. Dün gece yeterince gördüğüm için ikisine de girmedim. Balo salonunun diğer tarafında büyük lobi ve on iki ayak yüksekliğinde, açılması için vinç gerekiyormuş gibi görünen ön kapı vardı. Kilitli ve mandallıydı, o taraftan çıkış yoktu.

Jonas'm bilardo salonuna doğru yürüdüğünü fark edince beni görmesini istemediğim için en yakın boşluğa girdim. Diğer iki nöbetçinin yanından geçtim ama beni görmezden geldiler, belli ki evin içinde dolaşmama izin verilmişti.

Jonas'm bu kadar nazik olacağını sanmıyordum. Beni taciz etmekten en az patronu kadar zevk alıyor gibi görünüyordu.

O geçip gittikten sonra camlarla çevrili kış bahçesine geri döndüm. Gündüz geceden çok daha sıcaktı. Yine de Mikolaj'ın oturduğu bankın önünden geçerken tenim ürperdi. Şimdi orası boştu. Yalnızdım, tabii bu bitkilerin arasında başka bir yerde saklanmıyorsa.

O gecenin aksine arka kapı kilitli değildi. Kapı kulpunu çevirip bir haftadır ilk kez dışarı çıkabiliyordum.

Temiz hava yüzde yüz saf oksijen gibi hissettirdi. Taze ve hoş kokuyla dolu hava ciğerlerime dolarken anında başımın dönmesine neden oldu. Evin tozlu rutubetine alışmıştım. Şimdi yüzüm-

deki esinti ve ayaklarımın altındaki çimenler beni mest etmişti. Çoraplarımı çıkarıp çıplak ayakla dolaşırken parmaklarımda esnek toprağı hissedebiliyordum.

Duvarlarla çevrili bir bahçenin içindeydim. İngiltere ve Fransa'da ünlü bahçelerde bulunmuştum. Onlar bile buranın saf yoğunluğuyla boy ölçüşemezdi. Baktığım her yer yemyeşildi. Taş duvarlar sarmaşıkla akasmalarla bezeliyken tarhlar çiçeklerle doluydu. Çitler biçilmemiş gül ve akçağaç çalılarıyla kaplıyken taş döşeli yollarda yürümeye neredeyse hiç yer kalmamıştı. Fıskiyelerden akan suyun sesini duyabiliyordum. Pencereimden görünen manzaradan bu bahçede düzinelerce heykel ve havuz olduğunu biliyordum ama bunlar bitki labirentinin içinde saklıydı.

Günün geri kalanını burada geçirmek, çiçeklerin kokusunda ve arıların vızıltısında boğulmak istiyordum.

Ama önce dışarıda okuyabilmek için kütüphaneden bir kitap almak niyetindeydim.

Bu yüzden içeri geri döndüm ama çoraplarımı çimenlikte bıraktığım için hâlâ yalınayaktım.

Mutfak tarafından yanlış dönmüştüm; bu yüzden zemin kat-
taki büyük kütüphaneyi aramak için iki kez geri dönmek zorunda kaldım. Tam bilardo odasının önünden geçerken Canavar'ın kısık sesini duydum. Jonas'la Lehçe konuşuyordu. Bir cümleyi bir dilde söylemek diğerinde söylemekten daha kolay olduğunda insanların yapacağı gibi İngilizce kelimeler ve ifadeler serpiştiriyordu.

"Jak długo będzie czekać?" diye sordu Jonas.

"Tak długo, jak mi się podoba," diye yanıtladı Canavar uyuşuk bir tavırla.

"Mogą śledzić cię tutaj."

"Lanet olsun, yapacaklar!" diye bağırdı Mikolaj İngilizce. Ardından Jonas'ı azarladığı belli olan bir Lehçe selini serbest bıraktı.

Kapı aralığına doğru yaklaştım. Söylediklerinin çoğunu anlayamama rağmen Mikolaj'ın sesi o kadar öfkeli geliyordu ki ailemden bahsettiğine neredeyse emindim.

“*Dobrze szefie,*” dedi Jonas, sakinleşerek. “*Przykro mi.*”

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. *Tamam, patron. Özür dilerim.*

Sonra Jonas, “Peki ya Ruslar?” diye sordu. “*Oni chcą spotkania.*”

Canavar cevap vermeye başladı. Lehçe birkaç cümle söyledikten sonra aniden durakladı.

“İrlanda geleneklerine aşina değilim ama sanırım kapı aralığından laf dinlemek tüm dünyada kabalık olarak kabul ediliyor,” dedi İngilizce.

O an sıcaklık yirmi derece düşmüş gibi hissettim. Mikolaj ve Jonas bilardo odasında sessizce durdular. Cevap vermemi ya da kendimi göstermemi bekliyorlardı.

Bunun yerine duvar kâğıdının içinde kaybolmak isterdim. Ne yazık ki bu bir seçenek değildi.

Sertçe yutkundum ve beni görebilecekleri kapı aralığına doğru adım attım.

“Evde her zaman *tam olarak* nerede olduğunu söyleyebileceğimi biliyorsun,” dedi Canavar, kötü niyetli bakışlarıyla beni sabitleyerek.

Doğru ya. Şu lanet ayak bileği monitörü. Her zaman ayağımda takırdamasından, uyumaya çalıştığımda tenime batmasından nefret ediyordum.

Jonas bana sırtıma arzusu ile Mikolaj'dan az önce işittiği azardan duyduğu rahatsızlık arasında sıkışmış gibi görünüyordu. Kendini beğenmiş doğası galip geldi. Bir kaşını kaldırarak, “Odandan çıkalı daha birkaç saat oldu ve şimdiden başını belaya sokmaya başladın,” dedi. “Miko'ya seni dışarı çıkarmamız gerektiğini söyledim.”

Mikolaj, Jonas'a sert bir bakış fırlattı, hem astının ona her şeyi "söyleyebileceğini" ima etmesine sinirlenmiş hem de lakabının kullanılmasından rahatsız olmuştu.

Acaba benim ona taktığım ismi nasıl bulurdu?

Kimi kandırıyordum ki? Muhtemelen hoşuna giderdi.

"Ne duymayı umuyorsun?" diye sordu Canavar alaycı bir şekilde. "Banka hesaplarımın şifrelerini mi? Güvenlik sisteminin şifresini mi? Bildiğim tüm sırları sana anlatabilirim ve bu konuda hiçbir şey yapamazsın."

Yanaklarımın pembeleştiğini hissedebiliyordum.

Adam haklıydı. Tamamen güçsüzdüm. Bu yüzden evinin etrafında dolaşmama izin veriyordu.

Mikolaj bana yaklaşıp, "Ailenin seni eğitmemesine şaşır-dım," dedi. Bana bakarken yüzünde küçümseme ifadesi hâkim-di. "Bir kurt yetiştirmeliydiler, küçük bir kuzu değil. Neredeyse zalimce görünüyor."

Bunun kasıtlı olduğunu bilsem de ve buna karşı savaşsam da sözleri beynime diken gibi battı.

Kardeşim Callum nasıl dövüşüleceğini, nasıl ateş edileceğini bilirdi. Ona bir lider, bir planlayıcı, bir uygulayıcı olması öğretilmişti.

Ben ise dans kurslarına ve tenis derslerine gönderilmiştim.

Ailem, kollarının güvenliğinden ayrılırsam neler olabileceğini neden hiç düşünmemişti? Beni karanlık ve tehlikeli bir dünyaya getirmişlerdi, sonra kitaplarla, elbiselerle, bale ayakkabılarıyla silahlandırmışlardı.

Kasıtlı gibi görünüyordu. Ve ihmalkârca.

Elbette, intikam peşinde koşan bir sosyopat tarafından kaçırılacağımı hiç beklemiyorlardı.

Ama belki de beklemeliydiler.

“Keşke karşılık verebilseydin, *moja mała baletnica*.” Benim küçük balerinim. “Bu çok daha eğlenceli olurdu.”

Mikolaj korkmuş yüzüme bakıyordu.

Bir fareyi anlamaya çalışan bir kurt gibi başını yana yatırdı.

Bir kurdun kokacağı gibi kokuyordu. Gerçek bir kürkün üzerindeki misk gibi. Karda çıplak dallar gibi. Hasırotu ve bergamot gibi.

Bakışları altında küçülene kadar bana baktı. Sonra sıkılıp benden uzaklaştı.

“Babanın pek de örnek bir insan olduğunu sanmıyorum!” diye bağırdım. “Kendi oğlunun parmağını kesmiş!”

Mikolaj gözlerini kısarak benden yana döndü.

“Ne dedin sen?” diye tısladı.

Şimdi haklı olduğuma emindim.

“Kasap serçe parmağını kesmiş,” dedim. “Sana böyle davranırsa, onun adına intikam almaya neden bu kadar kararlısın anlamıyorum.”

Mikolaj üç adımda aramızdaki boşluğu kapattı. Yeterince hızlı geri çekilemedim. Sırtım duvara çarptı ve artık tam önümdeydi; beni ısırarak kadar yakınımıdayken yüzüme doğru nefes alıyordu.

“Sence beni pohpohlayıp şımartmalı mıydı?” dedi Mikolaj, öfkesiyle beni duvara yapıştırarak. “Bana bilmeye değer her dersi öğretti. Beni asla bağışlamadı.”

Elini kaldırdığında serçe parmağı hariç mükemmel olan uzun, esnek parmaklarını görebildim.

“Bu benim ilk dersimdi. Bana her zaman ödenecek bir bedel olduğunu öğretti. Ailenin bunu öğrenmesi gerekiyor. Senin de öyle, *baletnica*.”

Bir sihir numarası gibi göz açıp kapayıncaya kadar cebinden çıkardığı çelik bir bıçak elinde belirdi. Kendimi korumak için ellerimi bile kaldıramayacağım kadar hızlı bir şekilde yüzüme değdi.

Hiç acı hissetmedim.

Gözlerimi açtığımda Mikolaj eline dolanmış uzun bir saç buklesiyle uzaklaşıyordu. Saçımı hemen kesmişti.

Hangi kısmı kestiğini anlamaya çalışarak bir çığlık attım.

Saçma olduğunu biliyordum ama o tanıdık açık kahverengi telleri avucunda görmek beni derinden üzmüştü. Sanki saçımdan çok daha önemli bir parçamı çalmış gibi hissediyordum.

Dönüp koşarak üst kata çıkmaya başladım. Jonas ve Mikolaj'ın kahkahaları kulaklarımda çınlıyordu.

Odama koştum ve kapıyı çarparak arkamdan kapattım. Sanki Mikolaj beni takip etmek istiyormuş gibi. Sanki onu dışarıda tutabilirmişim gibi.

13

MIKO

HER NE KADAR GRIFFIN Ailesi'ni çileden çıkaran bir gerilim içinde bırakmayı sevmiş olsam da onlar için hazırladığım zihinsel lanetin ikinci aşamasına geçme zamanı gelmişti.

Planın bu kısmı iki amaca hizmet ediyordu: Birincisi, kasalarından biraz para sızdırmanın zevkine varıyordum. İkincisi, ortak bir düşmanla ittifak kurabiliyordum.

Kolya Kristoff, Chicago *Bratva*'nın başıydı. Rus mafyası Orta Batı'da batı yakasında olduğu kadar güçlü değildi. Aslında önceki patronları on iki yıl hapis cezasına çarptırılıp hapse atılınca mal varlıklarının önemli bir kısmını kaybetmişlerdi. Chicago polisi, su altında ateş edebilen kompakt SPP-1 tabancaları ve klasik Kalaşnikof'un en modern versiyonu olan Vityaz-SN'ler de dahil olmak üzere sekiz milyon dolarlık yüksek kaliteli Rus silahını kapmıştı.

Bunu biliyordum çünkü o güzelce yağlanmış silah sandıklarından biri bana aitti, Chicago'ya kaçırılmıştı ama henüz adamlarıma teslim edilmemişti.

Bratva silahsız ve patronsuzdu; peşinat ödemiş olan müşterilerine geri ödeme yapmak için çok az nakit paraya sahipti.

Bratva'nın bana borcu vardı. Tabii, başka bir sürü insanın da. Onların nakde ihtiyaçları vardı. Benim de adama ihtiyacım vardı.

Bu şekilde birbirimize yardımcı olabiliyorduk.

Muhteşem bir ironiyle, kendilerine karşı ittifakı güvence altına almak için ücreti ödeyecek olanlar Griffinler ve Gallolardı.

On dört milyon dolarlık bir fidye şeklinde ödeyeceklerdi.

Bu rakamı seçmiştim çünkü Griffinlerin ve Galloların sıkıcı gecikmeler olmadan bulabilecekleri miktar buydu. Acıacak ama onları iflas ettirmeyecekti. Bunu ödemeye istekli olacaktı ve Nessa için uygun bir bedel gibi görünüyordu.

Kestiğim saç tutamını fidye notunun içine eklemiştim.

Ailesinin o kendine özgü açık kahverengi tonu ve doğal, boyanmamış saçlarının yumuşaklığını tanıyacağından emindim. Sanırım ben de nerede karşılaştım tanıyabilirdim.

Saç tutamını zarfın içine atmadan önce parmaklarımla başparmağım arasında ovuşturdum. İpek bir püskül gibiydi, kaynağından koparılmış olsa da hâlâ canlı ve büyüyor gibi hissediyordum.

Nottaki talimatlar açıktı ve tehdit içeriyordu:

Nessa'nın elimizde olduğunu kanıtlamak için saçından bir parça kestik. Eğer fidyeyi ödemezseniz alacağınız bir sonraki pakette önce parmaklarından biri, sonra da elinin geri kalanı olacak. Son kutuda ise kafasını bulacaksınız.

Keşke bu ihtimali düşünürken yüzlerini görebilseydim.

Yazması eğlenceli, yapması daha az eğlenceliydi. Griffinlere ve Gallolara işkence etmek hoşuma gitse de Nessa'dan parçalar koparma fikri hoşuma gitmiyordu.

Bunu yapmak zorunda kalacağımın şüpheliydim.

İki aile şehrin her yerinde Nessa'nın peşindeydi. Muhbirlere binlerce dolar öderken bir o kadarını da dövüp tehdit etmişlerdi. İki güvenli evimi basmış, kulübümdeki fedailerle kavgaya tutuşmuşlardı.

Ama kesinlikle hiçbir şey bulamamışlardı.

Çünkü bir ispiyoncunun ya da düşük seviyeli askerin planlarını öğrenmesine izin verecek kadar aptal değildim.

Benden şüpheleniyorlardı ama Nessa'yı kaçıranın ben olduğumdan bile emin değillerdi. İşte, bu yüzden Rusları fidyeye dahil etmek suları daha da bulandıracaktı.

Griffinlere fidyeyi toplamaları için yirmi dört saat verdim.

Onlara son dakikada teslim noktasını bildirmek için fidye mektubuyla birlikte kullan at bir telefon da gönderdim. Yerlerini önceden bildirecek kadar aptal olsaydım Dante Gallo'nun keskin nişancı tüfeğiyle ya da pusu noktalarına yerleştirilmiş bir düzine adamıyla mücadele etmeye çalışmakla ilgilenmezdim.

Yine de kuralları çiğnemelerini bekliyordum. Ne de olsa onlar gangsterdi. Kültürlü yüzeylerini kaşırsam altlarındaki cevheri bulurdum. İstediklerini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya en az benim kadar isteklilerdi. Ya da en azından öyle olduklarını düşünüyorlardı.

Aksanı olmadığı için aramayı Jonas yaptı.

Cevap veren Fergus Griffin'in tiz yankısını duyabiliyordum. Politik halini koruyor, öfkesinin kızını tehlikeye atmasına izin vermiyordu. Ama yüzeyin altında kaynayan öfkeyi duyabiliyordum.

"Parayı nereye getirmemizi istiyorsun?" diye sordu sıkıntılı bir tavırla.

Jonas, "Graceland Mezarlığı," diye yanıtladı. "Arabayla on üç dakikalık mesafede. Cömertlik olsun diye on beş dakika veri-

yorum. Bir arabayla iki adam gönder. Telefonu da getir. Clark Caddesi kapısı açık olacak.”

Zaten mezarlıkta bekliyorduk. Altı adamımı gözetleme noktalarına yerleştirdim. Kolya Kristoff kendi adamlarından dördünü getirmişti.

İki dakika geçmeden Andrei bana mesaj atarak siyah bir Lincoln Town Car’ın göl kenarındaki malikânedan ayrıldığını, arabayı sadık fino köpeği Jack Du Pont’un kullandığını ve yolcu koltuğunda Callum Griffin’in oturduğunu söyledi. Beklediğim gibi Marcel de bir süre sonra bana mesaj atarak Dante ve Nero Gallo’nun eski şehir evlerinden ayrıldıklarını söyledi. Ayrı arabalar kullanıyorlardı, muhtemelen yanlarında birkaç adamları da vardı.

Çok tahmin edilebilirdi.

Önemli değildi. Tek bir mezarlık kapısının kilidini açarak geçidi daralttım. Sonbahar ve kış aylarında mezarlık saat 16.00’da kapanıyordu. Devriye gezen iki kiralık polisi yakalamak ve her tarafa kendi adamlarımızı yerleştirmek için bolca vaktimiz olmuştu.

Ruslar rehinemizi bile getirmişti. Elleri ve ayakları bağlı olan Nessa, onu kaçırdığımız gün giydiği kıyafetleri giymişti; kapüşonlu sweatshirt, kot pantolon ve hatta spor ayakkabılar. Siyah bir bez torba başını örterken kahverengi saçlarının uçları altından dışarı taşıyordu.

Pratik bir gözle ona baktım.

“Bu iyi,” dedim Kolya’ya.

Kolya sırtarak sivri beyaz dişlerini gösterdi. Düz kalın kaşlarının altında çekik kısık gözleriyle ortalama bir Rus’tan daha esmerdi. Muhtemelen Moğol kökenliydi. En acımasız *Bratva*’lardan bazıları Tatar’dı. Gençti ve kendine güveniyordu, Chicago *Bratva*’sının onun liderliğinde bocalamaya devam edeceğinden şüpheliydim. Bu da ikimizin yakında tekrar anlaşmazlığa düşebileceği anlamına geliyordu.

Ama şimdilik müttefiktik. Ortak düşmanlarımıza karşı güçlerimizi birleştirmekten mutluyduk.

“Kızı nerede istiyorsun?” diye sordu Kolya.

Gölün kenarındaki küçük tapınağı gösterdim. Minyatür bir Parthenon’a benziyordu. Taş sütunlardaki boşluklardan içerisi tamamen görülebiliyordu.

“Onu oraya koy,” dedim.

Mezarlığı stratejik nedenlerden dolayı seçmiştim. Etrafında yüksek duvarlar olan tek bir düzgün giriş noktası vardı. Sık ağaçlar ve taş anıtlar arasında dolambaçlı yollardan oluşan yüz on dokuz dönümlük bir alan, özel bir yönlendirme olmadan herhangi birinin bizi bulmasını zorlaştıracak kadar büyük ve kalabalıktı.

Tabii, bir de her yerde karşımıza çıkan ölüm hatırlatması vardı. Griffinlerin, en genç üyelerinin mezarlıkta kalıcı olmasını istemiyorlarsa işbirliği yapmaları gerektiğine dair söze dökülme-yen tehditti bu.

Fidyeyi teslim alan Kolya olacaktı. Bunu kabul etmişti çünkü parayı bir an bile elinden kaçırmak istemiyordu. Bu güçlerini benimkilerle birleştirmesi karşılığında onun ödemesiydi.

Bunu kabul etmiştim çünkü Griffinlerin dikkatini benim adamlarımdan Kolya’nınkilere kaydırmaktan çok mutluydum. Eğer biri vurulacaksa bunun bir Rus olmasını istiyordum.

Ağaçların arasında ayrı bir görüş noktasına geçtim. Hepimizin kulaklığı vardı. Değiş tokuşu buradan görebilir ve duyabilirdim.

Gecenin köründe gömülü cesetlerin üzerinden geçiyor olmam umurumda değildi. Cennete ya da cehenneme, hayaletlere ya da ruhlara inanmıyordum. Ölüler tehlike değildi çünkü artık yoklardı. Ben sadece yaşayanlarla ilgileniyordum. Sadece onlar yoluma engel koyabilirdi.

Yine de buranın ne kadar güzel bir yer olduğunu fark edemeyecek kadar cahil değildim. Devasa, eski meşeler. Chicago'nun en iyi heykeltıraşları tarafından yapılmış taş anıtlar.

Özellikle bir mezar dikkatimi çekti çünkü heykeli Pamuk Prenses'in tabutu gibi tamamen camla kaplanmıştı. Karanlıkta figürü seçebilmek için ona doğru yaklaştım.

Dik duran cam kutunun içinde gerçek boyutlarda taştan bir kız duruyordu. Üzerindeki elbisenin askuları şapkasının ipleriyle sırtından aşağı sarkıyordu. Çıplak ayaklıydı ve elinde bir şemsiye tutuyordu.

Yazıtta şöyle yazıyordu:

Inez Clark

1873-1880

Yağmur altında oynarken

Yıldırım çarpması sonucu öldü

Acaba cam kutunun amacı heykelini daha fazla fırtınadan korumak mı diye merak etmeden duramadım.

Duygusallığı anlıyordum. Anlamsız olması çok kötüydü. Sevdığınız birini kaybettiğinizde artık onu koruyamazdınız.

Gözcülerim mezarlığın her köşesinde nöbet tutuyordu. Callum Griffin ana kapıya vardığında ve Gallo kardeşler bir süre sonra arka duvardan gizlice geçmeye niyetlendikleri için Kenmore Caddesi'nden yukarı çıktıklarında bana haber verdiler.

Jonas'a kullan at telefonu aramasını işaret ettim. Callum'u mezarlığın kuzeydoğu ucundaki göle yönlendirecekti.

Jonas, "Parayı getir," diye emretti. "Kaçsan iyi olur. Sadece üç dakikan var."

Zamanı kısıtlı tutmak çok önemliydi. Gallolar içeri girmeden bu işin bitmesini istiyordum. Callum'un da sağlıklı düşünemeyecek kadar telaşlı ve yorgun olmasını istiyordum.

Göl, mezarlığın en açık kısmıydı. Yarım ay suyun üzerinde parlak bir şekilde parlıyor ve Kolya Kristoff'un tek figürünü aydınlatıyordu. Sigara içiyor, dumanını gökyüzüne doğru üflüyordu, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

Callum Griffin ve Jack Du Pont, her ikisi de ellerinde iki ağır spor çantası taşıyarak patikadan aşağı doğru koşarak gelirken başını kaldırıp bakmıyordu bile. Bir söğüt ağacının altında durduğum yerden bile yüzlerinden akan teri görebiliyordum.

Callum, Jack'e başıyla selam verdikten sonra çantaları ağır bir gümbürtüyle Kolya'nın ayaklarının önüne bıraktı. Kolya'nın beyaz dişleri sese sırtırken tekrar parladı.

Adamlarından birine başıyla işaret etti. Rus diz çöküp çantaların fermuarını açarak içindekileri kontrol etti.

"Banknotlar temiz, takip cihazı yok sanırım," dedi Kolya.

Callum küçümseyerek, "Ben lanet olası FBI değilim," diye yanıt verdi.

Kulaklığımdan onları net bir şekilde duyabiliyordum, Kolya Callum'dan biraz daha yüksek sesle konuşuyordu.

Kolya'nın adamı çantaları karıştırdı ve patronunun onayını almak için standart boyuttaki bir altın külçesini havaya kaldırdı.

Kolya kaşlarını kaldırarak, "Bu nakit değil," dedi.

"Bize sadece yirmi dört saat verdiniz," dedi Callum. "Elimde o kadar vardı. Ayrıca bir milyonluk banknotlar yedi kilo ağırlığında. Bizden doksan sekiz kilo taşımamızı mı bekliyorsunuz?"

"Eh, siz büyük çocuklarsınız, üstesinden gelebilirsiniz," diye alay etti Kolya.

"Hepsi orada," diye söylendi Callum sabırsızca. "Kız kardeşim nerede?"

"Tam arkanda," dedi Kolya, ağır ses tonuyla.

Callum arkasına döndü ve tapınakta duran kızın ince balerin figürünü fark etti. Genç kızın başında hâlâ siyah bez torba vardı.

“Umarım üzerinde tek bir çizik bile yoktur,” diye tehdit etti.

“Onu aldığım zamanki haliyle tamamen aynı durumda,” diye söz verdi Kolya.

“Onu *aldığında* mı?” diye tısladı Callum. “Mikolaj’ın aldığı zamandan mı bahsediyorsun? O nerede? Ayak işlerine baktığını sanmıyorum, Kristoff.”

Kolya omzunu silkip sigarasından son bir uzun nefes çekti. İzmariti göle doğru savurduğunda durgun su kıydan dışarıya doğru dalgalandı.

“İşte, siz İrlandalıların sorunu bu,” dedi usulca. “Etrafınız düşmanlarla çevrili ve daha fazlasını edinmekten korkmuyorsunuz. Dost olmayı öğrenmelisiniz.”

Callum soğuk bir sesle, “Termitler temelinize girdiğinde onlarla arkadaş olmazsınız,” dedi.

Andrei, “Gallolar geliyor,” diye mırıldanırken kulaklığım cızırdadı.

“Gitme zamanı,” dedim Kolya’ya.

Callum’la kavga etmek için sabırsızlanarak kaşlarını çattı. Benden emir almaktan da hoşlanmamıştı.

Ama parayı istiyordu, bu yüzden çantaları toplayan adamlarına başıyla işaret etti.

“Yakında görüşeceğiz,” dedi Kolya.

“Görüşeceğimiz konusunda haklısın,” diye karşılık verdi Callum.

Ruslar fidyeyi alıp ana kapıya doğru koşturmaya başladı.

Callum, Jack Du Pont’a başını sallayarak sessizce Rusları takip etmesini emretti. Ardından ters yöne dönerek tapınağa doğru koşturdu.

Marcele sessizce, "Jack Du Pont sana doğru geliyor," dedim. "Rusların geçmesine izin ver. Sonra da onun boğazını kes."

Callum'un suyun kenarındaki uzun otların arasından tapınağa doğru koşmasını izledim.

"Nessa!" diye seslendiğini duyabiliyordum. "Buradayım! İyi misin?"

Sesindeki boğukluğu da duyabiliyordum ve kız elleri hâlâ arkadan bağlı bir şekilde ona doğru dönerken omuzlarının rahatlayarak çöktüğünü fark ettim.

Dante ve Nero Gallo kavuşmaya tanık olmak için tam zamanında gelmişlerdi. Dante'nin tüfeği omzundaydı. Nero arkada, onun sırtını kolluyordu. Ağaçların arasından tapınağın karşı tarafına doğru ilerlemeye devam ettiler.

Hepimiz Callum'un siyah bez torbayı kızın başından çekişini izledik.

Serena Breglio'nun dehşete düşmüş yüzü ortaya çıktı.

Yeni boyanmış saçları omuzlarına döküldü. Ruslar bunu becerememişti; kahverengi tonu fazlasıyla koyuydu ama Callum'un fark edemeyeceği kadar uzaktaydı.

Ruslar onu bu öğleden sonra Magnolia Caddesi'ndeki evinin önünde kaçırmışlardı. Onlara Nessa'nın kıyafetlerini vermiştim, ona tam uyuyordu. Bale dansçılarının hepsi aynı ince fiziğe sahipti.

Saatlerce gözyaşı döktüğü için yanaklarında maskara izleri vardı. Serena, ağzındaki tıkaçla Callum'a bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Callum'un yüzünden öfke ve hayal kırıklığı okunuyordu. Eğer bir yıldız olsaydı süpernova olurdu.

Kızı çözme zahmetine girmeden tapınakta öylece bıraktı. Onun yerine Dante Gallo bu işi üstlendi.

Callum Rusların peşinden gitmeye çalışarak ana kapıya doğru yöneldi.

Tüfeğimi kaldırıp dürbünden Gallo kardeşleri izlemeye devam ettim.

Dante tam hedefimdeydi. Serena'nın üzerine çömelmiş, ağzındaki tıkaçı çıkarıyordu. Sırtı bana dönüktü. Boynuna bir kurşun sıkıp omuriliğini koparabilirdim. Tymon'a tetiği çeken oydu. Onu şu anda öldürebilirdim.

Ama Dante için başka planlarım vardı.

Tüfeğimi indirdim. Gölün etrafından dolaşıp Callum Griffin'in peşinden gittim.

Şoförünün cesedini bulduğunda feryadını duydum. Okula beraber gitmişlerdi ya da bana söylenen buydu. Marcel boğazını keserek Jack Du Pont'u haç şeklindeki bir mezar taşına yaslanmış halde kan kaybından ölmeye terk etmişti.

Sanırım Callum bundan sonra arabayı kendisi kullanacaktı.

"Geliyor musun, patron?" diye sordu Andrei kulaklığıma.

"Evet," dedim. "Yola çıkıyorum."

14

NESSA

BUGÜN BÜTÜN ERKEKLER EVDEN gitmişti.

Nereye gittiklerini bilmiyordum. Ama eski malikânenin normal gıcırtilarına ve iniltilerine o kadar alışmıştım ki tüm ayak sesleri, kapı vuruşları, Lehçe konuşmalar ve erkeksi kıkırdamalar gitmişken sadece bu ortam sesi kaldığında anlayabildim.

Klara hâlâ buradaydı. Elektrik süpürgesinin çalıştığını, daha sonra ana katta toz alırken şarkı söylediğini duydum. Canavar'ın gittiğinden bu şekilde emin oldum. Klara, o adam etraftayken şarkı söylemezdi.

Artık kapımı kilitlemiyorlardı. Evdeki diğer kapıları kontrol etmek için ana kata indim. Kış bahçesinden ana bahçeye açılan kapı da dahil olmak üzere hepsi kilitli ve sürgülüydü. Anahtar olmadan dışarı çıkamazdım.

Beklediğim de buydu. Ama bu beni meraklandırıyordu. Anahtarlar neredeydi? Bütün erkeklerde bir tane olmalıydı. Büyük ihtimalle Klara'da da vardı.

Süpürürken ona gizlice yaklaşıp kafasına bir vazoyla vurabildim.

Filmdeki bir karakter gibi kendimi bunu yaparken hayal ettim. Başından beri asla yapamayacağımı biliyordum.

Klara'yı incitmek istemiyordum. Bana karşı nazikti, izin verildiği kadar nazikti. Bana biraz Lehçe öğretiyordu ve beni Jonas'tan koruyordu. Bir gece ben yattıktan sonra koridorda onunla tartıştığını duymuştum. Adam sarhoş gibiydi, cevaplarını geveliyordu. Klara ise sert ve ısrarcıydı. Adamın ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum ama kadın onu odama almamıştı. "*Powiem Mikolaj!*" dedi ki bunun "Mikolaj'a söyleyeceğim" anlamına geldiğinden emindim.

Klara'nın beni koruması gerektiği yerde kaçarsam onu cezalandırabilirlerdi. Burada ister istemez parmak kestiklerini biliyordum. Bunun Klara'nın başına gelmesine izin veremezdim.

Bu yüzden kütüphanede yeni bir kitap bulabileceğimi düşünerek doğu kanadına geri döndüm. Hem kendi kanadımdaki küçük okuma odasını hem de ana kattaki daha büyük kütüphaneyi didik didik ettim.

Bir araya getirildiğinde, okumam için binlerce kitap vardı; kurgu ve kurgu dışı, klasikler ve çağdaş romanlar. Kitapların çoğu İngilizceydi ama Fransızca romanlar, Almanca şiirler ve *Don Kişot*'un iki bölümden oluşan orijinal İspanyolca setinin bir kopyası da vardı.

Burada birileri koleksiyona eklemeler yapıyor olmalıydı çünkü çok sayıda Lehçe çevirinin yanı sıra edebiyat derslerimden birinde okuduğum *Lalka* ve *Choucas* gibi yerli eserler de vardı.

Okuldaki bütün derslerimi kaçıırıyordum. Tüm dans derslerimi de. Sınıf arkadaşlarımin kampüste dolaştığını, her zamanki gibi ders çalıştığını ve ödevlerini teslim ettiğini düşünürken benim askıya alınmış bir animasyonda kilitli kalmam çok garipti.

Sadece iki hafta olmasına rağmen sanki yıllardır buradaymışım gibi hissediyordum.

Bu durum daha fazla devam ederse yetişemeyecektim. Tüm dönemden kalacaktım.

Elbette, Canavar beni öldürürse okulu kaçırmış olmamın bir önemi kalmayacaktı.

Küçük okuma odasını karıştırıyor, parmaklarımı tozlu sırtlarda gezdiriyordum. *Masumiyet Çağı*, 1984, Madde-22, *Oyuncak Bebek...*

Duraksadım. *Oyuncak Bebek*, *Lalka*'nın İngilizce çevirisiydi.

Kitabı raftan çekip sayfalarını çevirdim. Sonra küçük kitabı kolumun altına sıkıştırıp ana kata geri koştum ve raflarda orijinal Lehçe versiyonunu aradım. İşte oradaydı; *Lalka*'nın çiçek desenli kabartmalı deri cildiyle ciltli baskısı. Artık iki dilde de aynı kitaba sahiptim.

Koşmaktan ve bulduğum şeyin heyecanından kalbim küt küt atıyordu. Kitapları odama götürdüm ve incelemek için yatağıma uzandım. Onları yan yana koyup her birinin ilk bölümünü açtım:

1878 yılının başlarında siyaset dünyası San Stefano Antlaşması, yeni Papa'nın seçimi ve bir Avrupa savaşı ihtimaliyle ilgilenirken, Varşova işadamları ve Krakowskie Przedmieście'nin belli bir noktasına sık sık uğrayan aydınlar, J. Mincel ve S. Wokulski'nin tuhafıye firmasının geleceğiyle pek ilgilenmiyorlardı.

İşte burada, aynı paragrafı İngilizce ve sonra tekrar Lehçe olarak inceledim. İkisini karşılaştırarak cümle cümle okuyabiliyordum. Bir dil ders kitabı kadar iyi değildi ama ondan sonraki en iyi şeydi. Kelime ve sözdizimi öğrenmek için karşılaştırabileceğim sayfalar dolusu cümle karşımdaydı.

Lehçe çok zor bir dildi, bunu Klara ile konuşurken zaten anlamıştım. Bazı sesler “ś” ve “sz” gibi o kadar benzerdi ki onları zar

zor ayırt edebiliyordum. Büyük/küçük harf sistemi kullanmasından ve İngilizceye kıyasla neredeyse zıt olan kelime sıralamasından bahsetmiyorum bile.

Yine de üzerinde çalışmak için dünya kadar zamanım vardı.

Günün büyük bir kısmında yatağımda uzanarak kitabın ilk bölümünü her iki dilde de çalıştım. Sonunda, gözlerim ağrımaya ve başım dönmeye başladığında durdum.

Tam kitapları kapatırken, Klara elinde yemek tepsimle odama girdi. Ne yaptığımı fark ederse diye kitapları alelacele yastığımın altına tıktırdım.

“Dobry wieczór,” dedim. *İyi akşamlar.*

Klara tepsimi masaya bırakırken bana hafifçe gülümsedi.

“Dobry wieczór,” diye yanıt verdi Klara, çok daha iyi bir telaffuzla.

“Herkes nerede?” diye sordum ona Lehçe. Aslında söylediğim şey *“Gdzie mężczyźni?”* ya da *“Erkekler nerede?”* gibi bir cümleydi ama cümlemin amacına odaklandım ve bir mağara adamının sözel karmaşıklığına sahip olduğum gerçeğini görmezden geldim.

Klara beni yeterince iyi anlamıştı. Sanki her an eve gelebileceklerini düşünüyormuş gibi kapiya hızla bir bakış attı. Sonra başını iki yana sallayarak, *“Nie wiem,”* dedi. *Bilmiyorum.*

Belki de gerçekten bilmiyordu. Mikolaj’ın hizmetçisine programını anlattığından şüpheliydim. Ama Klara akıllı bir kadındı. Burada olup bitenler hakkında erkeklerin beklediğinden çok daha fazla şey bildiğine emindim. Sadece bana söylemek istemiyordu. Çünkü bu anlamsızdı. Çünkü bu sadece başımızı belaya sokardı.

Her zamanki gibi yiyebileceğimden çok daha fazla yiyeceklerle dolu olan tepsinin önüne oturdum. Biberiyeli ızgara tavuk, limonlu patates, sote brokoli, taze ekmekler ve tatlı gibi görünen küçük bir yan tabak vardı.

Yemekler her zamanki gibi harika görünüyordu. Tepsiyi gösterip, “*Ty robisz?*” diye sordum. *Sen mi yapıyorsun?*

Klara başıyla beni onaylayarak, “*Tak,*” dedi. *Evet.*

Klara’nın yemekleri pişirmek için zahmete girdiğini bilmek, yemek yemeyi reddettiğim onca zaman için kendimi suçlu hissetmeme neden oldu.

“Yemeklerin harika,” dedim ona İngilizce olarak. “Şef olmalısın.”

Klara yüzü kızarmış bir halde omzunu silkti. Ona iltifat etmemden hoşlanmıyordu.

“Bana Alfred’i hatırlatıyorsun,” dedim ona. “Batman’deki Alfred’i biliyor musun? O her şeyde iyidir. Senin gibi.”

Klara yüzüne Mona Lisa gülümsemesini takındı; esrarengiz ama memnun olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle.

“*Co to jest?*” diye sordum, tatlı tabağını işaret etmiştim.

Pudra şekeri serpilmiş katlı bir krep gibi görünüyordu.

“*Nalesniki,*” diye yanıt verdi Klara.

Henüz yemeğimi bitirmemiş olmama rağmen bir parça krepten kestim. Tadı krep gibi, içinde bir çeşit tatlı krem peynir karışımı vardı. Aslında şimdiye kadar yediğim tüm kreplerden daha iyi, daha kalın ve daha lezzetliydi.

“*Pyszne!*” dedim heyecanla. *Enfes!*

Klara sırtarak bana bakıyordu.

“*Mój ulubiony,*” dedi. *En sevdiğim.*

Yemeğimi bitirdiğimde etrafta çıtçıtı badimi aradım. Yatmadan önce dans pratiği yapabilmek için kıyafetlerimi değiştirmek istiyordum.

Badimi yıkanıp katlanmış olarak bir çekmecenin içinde buldum. Ama diğer kıyafetlerimden hiçbirini göremedim. Kapüşonlu sweatshirt, kot pantolon ya da spor ayakkabı yoktu.

“*Gdzie są moje ubrania?*” diye sordum Klara’ya.

Klara’nın yüzü kızarıırken göz göze gelmekten kaçındı.

“*Jest dużo ubrań,*” dedi, gardırobu ve çekmeceleri işaret ederek. *Bir sürü giysi var.*

Ne tuhaf. Neden benim kıyafetlerimi aldı ki?

Şey, önemli değildi. En çok ihtiyacım olan şey çıtçıtlı badimdi.

Keşke düzgün bale ayakkabılarım olsaydı. Çıplak ayakla dans etmek iyi olsa da istediğim her şeyi yapamıyordum. Bunun için daha iyi bir alana da ihtiyacım vardı.

Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra daha iyi bir dans odası aramak için kendi kanadımda dolaşmaya başladım. Doğu kanadına ben ve Klara dışında kimse gelmiyordu. Mikolaj aslında diğer odaları kullanabileceğimi hiç söylememiş olsa da orayı kendi alanım olarak görmeye başlamıştım.

Tüm alanları inceledikten sonra sanat odasının en iyisi olacağını düşündüm. En fazla doğal ışık alan ve en az mobilyanın bulunduğu yeri.

Amacıma uygun olarak yeniden düzenlemek için yaklaşık bir saat harcadım. Tüm sandalyeleri ve masaları odanın bir tarafına sürükledikten sonra eski halıları kaldırıp çıplak ahşap zemini ortaya çıkardım. Şövaleleri ve gevşek tuvaleri üst üste koydum. Çoğu zaten mahvolmuş olan kurumuş boya tüpleri, küflenmiş fırçalar ve kömür koçanlarından oluşan tüm yedek sanat malzemelerini kaldırdım.

Artık bolca yerim vardı ama hâlâ en önemli şey eksikti.

Klara’yı bulmak için aşağıya indiğimde kendisini mutfakta tezgâhı silerken buldum. Ellerini korumak için eldiven taksa da burada yaptığı onca iş yüzünden cildinin hâlâ yara bere içinde olduğunu biliyordum. Her yerin hâlâ tozlu ve kasvetli olması onun suçu değildi, sadece bir kişi için çok fazla iş vardı. Burayı

temiz tutmak için bir ordu gerekiyordu. Özellikle de Jonas gibi aptallar her şeyi yeniden berbat ederken.

“Klara,” diye seslendim kapı aralığından. “*Potrzebuje muzyki.*”
Müziğe ihtiyacım var.

Klara biraz kaşlarını çatarak doğruldu.

İşini böldüğüm için sinirlendiğini düşündüm ama sonra sadece sorumu düşündüğünü fark ettim.

Klara bir dakika sonra eldivenlerini çıkararak, “*Chodź ze mną,*” dedi. *Benimle gel.*

Onu mutfaktan çıkıp bilardo salonuna, oradan da arka merdivenlerden evin daha önce görmediğim bir bölümüne kadar takip ettim. Burası sade ve sıkışık bir yerdi, muhtemelen bir zamanlar hizmetkârların kaldığı bir odaydı.

Klara beni evin orta kısmını boydan boya geçen tavan arasına kadar götürdü. Sonsuz kutu ve eski mobilya yığınlarıyla dolu devasa bir alandı. Ayrıca Illinois eyaletindeki örümceklerin yarısını barındırıyor gibi görünüyordu. Yerden tavana kadar eski örümcek ağları sarkıyordu. Klara sabırsızlıkla onları itti. Bu tür bir çalışma ahlakına sahip bir örümcekle karşılaşmak istemediğim için saygılı bir mesafeden takip ediyordum.

Klara kutuları karıştırdı. Ne aradığını biliyordur diye umuyordum çünkü her şeyi inceleme fırsatı bulamadan burada yüz yıl geçirebilirdik. Sararmış gelinlikler, eski fotoğraf yığınları, el örgüsü bebek battaniyeleri, yıpranmış deri ayakkabılar dikkatimi çeken şeylerdi.

Bir kutu dolusu 1920’lerden kalma, boncuklu, tüylü ve dökmümlü gelinlik vardı. Doğru kişi için bir servet değerinde olmalıydılar. Bir müzede sergilenmeleri gerekirmiş gibi görünüyordular.

“Bekle,” dedim Klara’ya. “Bunlara bakmamız lazım.”

Araştırmasına ara verdi ve ben de onun yerine elbiselerin olduğu kutuyu açıp onları sarılı bezlerinden çıkardım.

Elbiselerin ne kadar ağır ve karmaşık olduğuna inanamıyordum. Elde dikilmiş gibi görünüyordlardı, her biri yüzlerce saatlik emeği gözler önüne seriyordu. Malzemeler bugünlerde bir mağazada bulabileceğiniz hiçbir şeye benzemiyordu.

“Bir tanesini denemeliyiz,” dedim Klara’ya.

O sırada Klara elbiselerden birinin püsküllü eteğine dokunuyordu. Elbiseleri benim kadar büyüleyici bulduğunu söyleyebilirdim ama kural tanımaz biri değildi. Elbiseler bu evdeydi, yani Canavar’a aitlerdi.

Kime ait oldukları umurumda değildi. Birini giymeye başladım.

Uzun, uçuşan kelebek kollu mavi kadife bir elbise çıkardım. Öndeki derin V yaka neredeyse mücevherli bir kemerin oturduğu bele kadar iniyordu. Çıtçıtlı badimin üstüne giyerken elbisenin ne kadar ağır olduğuna şaşırdım. Kendimi bir imparatoriçe gibi hissediyordum. Sanki elbisemin kuyruğunu taşıyan bir hizmetçim olmalıymış gibi.

Klara gözlerini iri iri açarak elbiseye bakakaldı. Onun da bir tane denemek istediğini söyleyebilirdim.

“Hadi,” diyerek onu ikna ettim. “Kimse bizi görmeyecek.”

Dudağını ısırarak seçimini yapıp korkunç hizmetçi üniformasını çabucak çıkardı. Mikolaj’ın bir canavar olduğuna dair bir kanıt varsa, o da ona her gün bu berbat şeyi giydirmesiydi. Bu kıyafet bunaltıcı ve rahatsız görünüyordu.

Klara’nın aslında çok güzel bir vücudu vardı. Muhtemelen bütün gün bir şeyleri kaldırıp ovaladığı için fit ve güçlüydü.

Gövdesinde gümüş boncuklar olan uzun siyah bir elbise çıkardı. İçine girince ben de arkadan fermuarını çektim. Sonra arkasını döndü, böylece tam etkisini görebildim.

Kesinlikle muhteşemdi. Elbisenin gövdesi neredeyse şeffaf, ince siyah fileden yapılmıştı ve göğüs kısmında gümüş ay ve yıldız işlemleri vardı. Bel kısmı uzun, sarkan gümüş bir kemerle örtülüydü, tıpkı bir ortaçağ elbisesinde görebileceğiniz bir şey gibi. Siyah saçları ve koyu renk gözleriyle Klara bir büyücüye benziyordu.

“Aman Tanrım,” diye soludum. “Bu çok güzel.”

Klara’yı duvara yaslanmış tozlu, eski bir aynanın yanına çektim. Yansımasını net bir şekilde görebilmesi için ellerimle aynanın tozunu sildim.

Klara da aynı şekilde büyülenmiş bir halde kendine bakakaldı.

“*Kto to jest?*” diye sordu usulca. *Bu kim?*

“Sensin,” diyerek gülümsedim. “Sen büyülüsün.”

Benim elbisem güzeldi ama Klara’nınki onun için yapılmıştı. Hiçbir kıyafet bir insana bu kadar mükemmel uymamıştı. Sanlı terzi ilham perisini bulmak için yüz yıl sonrasına bakmıştı.

“Bunu saklamalısın,” dedim Klara’ya. “Yanında eve götür. Burada olduğunu kimse bilmemeli.”

Bunu İngilizce söyledim ama Klara ne demek istediğimi anladı. Başını çılgınca iki yana sallarken elbisenin fermuarı açmaya çalıştı.

“*Nie, nie,*” dedi Klara, arkadan elbiseyi çekiştirerek. “*Zdejmij to.*” Çıkar şunu.

Elbiseyi yırtmadan önce fermuarı açmasına yardım ettim. Klara elbiseyi çıkarıp hızlıca katlayıp kutuya geri koydu.

“*To nie dla mnie,*” diyerek başını iki yana salladı Klara. *Bu benim için değil.*

Söylediğim hiçbir şeyin onu ikna etmeyeceğini söyleyebilirdim.

O elbisenin burada, tavan arasında, kimsenin onu kullanamayacağı ya da Klara gibi sevemeyeceği bir yerde çürümekte

olduğunu düşünmek trajikti. Ama Mikolaj'ın öğrenmesinden endişe ettiği için asla tadını çıkaramayacağını anlıyordum. Hem nerede giyecekti ki? Anladığım kadarıyla bütün zamanını burada geçiriyordu.

Elbiseleri kutularına geri koyduk ve Klara üniformasını bir kez daha giydi, o muhteşem elbiseye kıyasla her zamankinden daha kaşıntılı ve bunaltıcı duruyordu. Sonra aradığını bulana kadar bir düzine kutuyu daha karıştırdı.

“*Tam!*” dedi mutlulukla.

Kutuyu çıkarıp kollarıma doğru itti. Çok ağırdı. Ağırlığın altında sendeledim. Kapağı kaldırdığında bir renk cümbüşü içinde düzinelerce ince, uzun kitap sırtı gibi bir şey gördüm. Bu, eski plaklardan oluşan bir kutuydu.

“Plak çalar var mı?” diye sordum.

Klara beni başıyla onayladı. “*Na dól.*” *Alt katta.*

Ben plakları eski sanat odasına taşırken Klara da pikabı aldı. Pikabı odanın köşesine sıkıştırdığım küçük sehpalardan birinin üzerine koydu. Pikap da plaklar kadar eskiydi ve toz içindeydi. Klara'nın nemli bir bezle her yerini temizlemesi gerekmişti. Diskin hâlâ döndüğünü kanıtlamak için fişi duvara taktıktan sonra bile ikimiz de çalacağından emin değildik.

Plaklardan birini çıkarıp plağı koruyucu kılıfından çıkardım. Klara dikkatlice diskin üzerine yerleştirip iğneyi yerine koydu. Tatsız bir parazit sesinin ardından sevinç ve şaşkınlıkla Everly Brothers'ın “All I Have to Do Is Dream” şarkısını duymaya başladık.

İkimiz de kahkaha attık, yüzlerimiz ve ellerimiz tavan arasındaki tozla kirlenmiş olsa da gülümsemelerimiz her zamanki gibi parlaktı.

“*Proszę bardzo. Muzyka,*” dedi Klara. *İşte oldu. Müzik.*

"*Dziğkuje Ci, Klara,*" diye yanıt verdim. *Teşekkür ederim, Klara.*

Klara ince omuzlarını silkerek gülümsedi.

O gittikten sonra kutudaki plaklara göz gezdirdim. Çoğu 50'li ve 60'lı yıllara aitti. Genellikle dans edeceğim türden değildi ama sessizlikten çok daha iyiydi.

Bununla birlikte daha önce hiç duymadığım bestecilere ait birkaç klasik müzik plağı da vardı. Ruh halime uygun bir tane bulmak için plaklardan birkaçını çalmaya başladım.

Genelde neşeli, iyimser müziklere eğilimliydim. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama Taylor Swift yıllardır en sevdiğim şarkıcılardan biriydi.

Kutuda buna benzer bir şey yoktu. Çoğunu hiç tanıımıyordum.

Bir kapak dikkatimi çekti; siyah zemin üzerinde tek bir beyaz gül vardı. Bestecinin adı Egelsei'di.

Plağı değiştirip iğneyi yerine yerleştirdim.

Müzik daha önce duyduklarıma hiç benzemiyordu; ürkütücü, ahenksizdi... ama büyüleyiciydi. Bana geceleri gıcırdayan bu eski malikâneyi hatırlattı. Tozlu bir aynada yansıyan cadı elbisesi içindeki Klara'yı. Ve mum ışığında aydınlatılmış uzun bir masada oturup Canavar'a bakan bir kızı.

Bana peri masallarını hatırlattı; karanlık ve ürkütücü. Ama aynı zamanda kışkırtıcı. Macera, tehlike ve sihir dolu.

En sevdiğim baleler her zaman masallardan uyarlananlar olmuştu; *Külkedisi, Fındıkkıran, Uyuyan Güzel, Taş Çiçek, Kuğu Gölü.*

Her zaman en sevdiğim masal olan *Güzel ve Çirkin*'in de bir balesinin olmasını diledim.

Neden olmasındı ki?

Bir tane yapabilirdim.

Jackson Wright için dört şarkının koreografisini yapmıştım.

İstesem baştan sona bir bale yapabilirdim. Karanlık ve gotik, korkutucu ve güzel bir bale, tıpkı bu ev gibi. Tüm korkumu ve hayranlığımı alıp bir dansa dökebilirdim. Çok da güzel olurdu. Daha önce yaptığım her şeyden daha gerçek olurdu.

Jackson çalışmalarımın duygudan yoksun olduğunu söylemişti. Belki de haklıydı. Daha önce ne hissetmiştim ki?

Artık bir şeyler hissediyordum. Her türlü şeyi. İki haftalık esarete daha önceki tüm hayatımdan daha fazla duygu hissetmiştim.

Pikabın sesini açtım ve balemin koreografisini yapmaya başladım.

15

MIKO

MEZARLIKTAN EVE DÖNDÜĞÜMDE MALİKÂNEYİ sessiz ve karanlık bulmayı umuyordum.

Bunun yerine ana salonda yürürken, doğu kanadında çalan müziğin uzaktan gelen sesi dikkatimi çekti.

Nessa'nın müzik dinlememesi gerekiyordu. Telefonu, bilgisayar ya da radyosu bile olamazdı. Yine de piyano ve viyoloncelin birbirine karışan o eşsiz sesini ve çıplak ayaklarının başımın üstündeki zeminde çıkardığı hafif gümbürtüyü duyabiliyordum.

Bir alabalığın ağzındaki kanca gibi beni yakalarken daha bilinçli bir hareket kararı vermeden merdivenlerden yukarı çıkmamı sağladı. Sesin geldiği yönü takip ederek Nessa'nın odasına değil, Baron'un kızının suluboya resimlerini sergilediği salona ilerledim.

Açık kapıya ulaştığımda öylece bakakaldım.

Nessa daha önce hiç görmediğim şekilde dans ediyordu. Etrafında dönüp duruyor, kaldırdığı ayağını destek aldığı ayağının etrafında döndürüyor, kollarını açıyor ve daha hızlı dönmesi için vücuduna doğru sıkıca çekiyordu.

Sanki zemin buzdan yapılmış gibi bir artistik patinajcı görünümü sergiliyordu. Hiç bu kadar temiz hareket eden birini görmemiştım.

Terden sıırıslıklam olmuştı. Soluk pembe leotardı o kadar ıslaktı ki altındaki her ayrıntıyı sanki tamamen çıplakmış gibi görebiliyordum. Topuzundan çözülen saçları, nemli yüzüne ve boynuna yapışmıştı.

Yine de giderek daha hızlı dönerken yerde zıplayıp yuvarlanıyor, sonra yeniden zıplıyordu.

Bir şey canlandırdığını fark edebilmişim, bir tür sahneydi. Omzunun üzerinden arkasına bakarak hareketini yaparken kaçıyor gibi görünüyordu. Sonra duruyor, başladığı yere dönüyor ve aynı şeyi tekrar yapıyordu.

Pratik yapıyordu. Hayır, bu doğru değildi. Bir şey ortaya çıkıyor. Geliştiriyordu.

Bir dansın koreografisini yapıyordu.

Durup tekrar başlıyordu.

Bu sefer farklı bir roldeydi. Bu sefer takipçiydi ve görünmeyen figürü sahnede kovalıyordu. Bunun bir düet olması gerekiyordu ama burada tek olduğu için iki rolü de oynuyordu.

Keşke kafasının içinde ne gördüğünü görebilseydim.

Sadece parçalarını yakalayabiliyordum. Gördüğüm şey duygusal, yoğun bir şekilde dizilmişti. Ama bu sadece boş odadaki bir kızdı. Etrafında koca bir dünya görüyordu.

Büyüleyiciydi. Dansın bu bölümünü bazen avcı, bazen av olarak defalarca izledim. Bazen daha önce yaptığını aynen kopyalıyor, bazen de biraz değiştiriyordu.

Sonra kayıt bitti ve ikimiz de gerçekliğe geri döndük.

Nessa nefes nefeseydi ve bitkindi.

Ben ne kadar zaman geçtiğini bilmeden kapının önünde öylece duruyordum.

Nessa başını yukarı kaldırdığında beni gördü. Vücudu kaskatı kesilerek elini ağzına götürdü.

“Gördüğüm kadarıyla kendini evinde hissediyorsun,” dedim.

Tüm mobilyaları odanın kenarına itip halıları toplamıştı. Etrafındaki çıplak zemine suçlu suçlu bakıyordu.

“Dans etmek için alana ihtiyacım vardı,” dedi. Sesi kısık çıkmıştı. Uzun süredir dans ettiği için boğazı kurumuştı.

“Bu da ne?” diye sordum ona.

“Yaptığım bir şey.”

“Ne?”

“Bir bale.”

“Bunu görebiliyorum,” diyerek onu tersledim. “Ne hakkında?”

“Bir peri masalı,” diye fısıldadı Nessa.

Elbette, öyleydi. O tam bir çocuktü.

Ama dans çocukça değildi. Büyüleyiciydi.

Pikap, tüm parçaların bittiği anlamına gelen o boş, tekrarlayan sesi çıkarırken iğne plağın üzerinden dışa kaydı. Odayı arşınlayıp pikap kolunu kaldırdım ve plak dönmeyi kessin diye düğmeyi çevirdim.

“Bunu nereden aldın?” diye sordum.

“Ben... buldum,” dedi.

Korkunç bir yalancıydı. Klara'nın bunu ona verdiği barizdi. Evde sadece ikisi kalmıştı.

Klara'nın esirimize sempati duymaya başladığından şüpheleniyordum. Bu tam olarak çözemediğim bir muammaydı. Kalbi olan herkesin küçük tatlı Nessa'yı görmezden gelmekte zorlanacağını biliyordum. Ama adamlarımdan hiçbirine ona göz kulak olmaları için güvenemezdım. O çok güzeldi. İğrenç üniformasını giydiğinde bile Klara'yı rahat bırakmalarını sağlamak yeterince

zordu. Leotard ve spor şortu içindeki masum Nessa karşı konulamayacak kadar ilgi çekiciydi. Hepsinin onun odasına adım atmasını yasaklamak zorunda kalmıştım. O zaman bile gittiği her yerde onu izlediklerini görüyordum. Özellikle Jonas.

Her birinin taşaklarını kesmek istiyordum.

Nessa benim esirimdi. Benden başka kimse ona dokunamazdı.

Berrak bir ter damlası yüzünden boğazının yan tarafına ve sonra göğüs kemiğinden aşağıya kayarak göğüslerinin arasındaki boşlukta kayboldu.

Gözlerim o ter damlasını takip ediyordu. Leotardının yarı saydam malzemesi küçük, yuvarlak göğüslerine yapıştıyordu. Buruşuk areolaları ve hafifçe yukarı doğru bakan küçük meme uçlarını görebiliyordum. Tahmin ettiğim gibi pembe değil, yanaklarındaki çiller gibi açık kahverengiydi. O kadar hassastı ki sadece bakışlarımla sıcaklığıyla gözlerimin önünde sertleşiyordu.

Gözlerim daha da aşağıya indi. Sporla sıkışmış karnından aşağı inen çizgileri ve göbeğinin girintisini görebiliyordum. Sonra bunun altında, kadınlığının derin vadisini ve hatta vücudunun geri kalanı gibi terden ıslanmış dudaklarının dış hatlarını da...

Hepsinden önemlisi, kokusunu alabiliyordum. Sabununun, terinin kokusunu alıyordum. Hatta onun tatlı küçük amının kokusunu, misk gibiydi ve hafifti.

Bu beni açlıktan öldürüyordu.

Gözbebeklerim o kadar büyüdü ki vücudunun her ayrıntısını görebiliyordum; dudağının üstündeki minik ter damlacıklarını. Yeşil gözlerindeki kahverengi benekleri. Kollarında diken diken olan tüylerini. Kalçalarında titreyen kasları.

Yüz yıldır uyuyormuşum gibi hissediyordum ve bir anda, o anda, tamamen uyandım. Aletim pantolonumun içinde kudu-ruyordu. Hiç hissetmediğim kadar sertti, zonkluyordu ve dışarı çıkmak için can atıyordu.

Bu kızı istiyordum. Onu burada, şimdi, hemen istiyordum.

Onu daha önce hiçbir kadını istemediğim kadar istiyordum. Onu öpmek, becermek ve canlı canlı yemek istiyordum.

Bunu yüzümden anlayabilirdi. İri iri açtığı gözlerini hiç kırpmadan bana bakıyordu. Olduğu yerde öylece kalakalmıştı.

Bir tutam terli saçını yakaladım ve başını geriye yatırıp uzun, solgun boğazını ortaya çıkardım.

Dilimi boynunun kenarında gezdirip terini yaladım. Berrak ve tuzlu damla dilimde âdeta patlıyordu. Havyardan daha iyiydi. O teri yalayıp yuttum.

Sonra onu öpmeye başladım. Dudakları dans etmekten kavrulmuştu. O dudakları yalayıp tuzlu derinin tadına baktıktan sonra dilimi ağzına soktum ve keşfetmeye başladım; dişlerini, dilini, damağını. Kokusunu ve tadını içime çektim. Dilimle ağzını beceriyordum.

Bir an kollarımın arasında gergin bir halde donup kaldı. Sonra şoke edici bir şekilde bana karşılık vermeye başladı. O da beni herhangi bir usul ya da tarzı olmadan ama neredeyse benimkiyle eşleşen bir açlıkla öpüyordu.

Âdeta birbirimize kilitlenirken parmaklarım etine batıyor, elleri gömleğimin kumaşını kavırıyordu.

Bu daha ne kadar sürdü hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda ayrıldığımızda birbirimize bakıyorduk, az önce ne olduğu konusunda aynı derecede kafamız karışık.

Dudağında kan vardı. Ağzımda tadını alabiliyordum. O mu beni ısırmişti, yoksa ben mi onu bilmiyorum.

Nessa dudağına dokunup parmağının ucundaki parlak kan lekesine baktı. Sonra döndü ve sanki ben peşindeymişim gibi odadan dışarı fırlayarak koşmaya başladı.

Onu takip etmedim. Bunu yapamayacak kadar sersemlemiştim.

Onu öptüm. Onu neden öptüm ki?

Nessa'yı öpmeye ya da ona dokunmaya hiç niyetim yoktu.

Hayatımda yaptığım onca kötülük arasında ki bunlar sayısızdı, kendimi asla bir kadına zorlamadım. Bu yapmayacağım tek şeydi.

Öyleyse neden onu öptüm?

Güzel bir kadındı. Ama dünyada binlerce güzel kadın vardı.

O masumdu. Ama ben masumiyetten nefret ederdim.

Yetenekliydi. Ama katiller ve hırsızlarla dolu bir dünyada dans etmek neye yarardı ki?

Giderek daha sık yaptığım gibi onu kontrol etmek zorunda kalarak telefonumu çıkardım ve yatak odasındaki kameraya eriştim. Sadece bir tane vardı, o da yatağa dönüktü. Onu tuvalette ya da duşta izlemiyordum. O kadar ahlaksız değildim.

Elbette, yatakta yüzükoyun yatıyordu. Ama beklediğim gibi hıçkırarak ağlamıyordu.

Ah, hayır. Yaptığı şey tamamen farklıydı.

Elini kalçalarının arasına koymuş, kendine dokunuyordu. Parmaklarıyla o küçük tatlı vajinasını okşuyor, bir yandan da kalçalarını yatağa sürüyordu. Üzerinde hâlâ leotardı vardı. Kalçalarının her yuvarlanışında esneyen yuvarlak kaslarını görebiliyordum.

Yüce Tanrım. Kalbim hızla çarparken gözlerimi ekrandan alamıyordum. Görüntü siyah beyaz olsa da tamamen netti.

Bacaklarının arasına bir yastık çekip dik oturmasını ve eli yerine yastığa sürtünmesini izledim. Yastığı kalçalarının arasına sıkıştırıp çarşafı avuçluyor, sanki altında bir erkek varmış gibi yastığı sürüyordu.

Farkında olmadan aletimi pantolonumdan çıkardım. Bir elimle onu, diğer elimle telefonu kavradım. Gözlerim ekrana kilitlenmişti. Hayatım buna bağlı olsa bile gözlerimi kaçırıamazdım.

Nessa'nın yastığı sürüşünü izlerken ince vücudunun tamamen gerildiğini fark ettim; omuzları, göğsü, kıcı, kalçaları, hepsi olabildiğince sert bir şekilde kenetlenmişti. Nessa gözleri kapalı bir halde başını arkaya attı. Siyah beyaz olsa bile yanaklarının kızardığını görebiliyordum.

Rahatlamaya başladığında dudakları aralandı. Uzun, sessiz çığlığını izlemeye devam ettim.

Aynı anda ben de elime patladım. Nessa'nın kalçalarının hareketine göre zamanlanmış bir rahatlamaydı bu. Kendimi okşamama bile gerek kalmamıştı.

Dizlerimin bağı çözüldü. İnlememeye çalışarak aletimi sertçe sıktım. Orgazm içimi burkarken içimdeki hayatı tüketiyordu.

Hâlâ ekrana, Nessa'nın narin yüz hatlarına, ince bedenine bakıyordum. Sonunda Nessa rahatlayarak bir kez daha yüzüstü yatağa düştü.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Terden sırlıklam olmuş saç tellerinden kuşunkini andıran kürek kemiklerine ve bacaklarının uzun hatlarına kadar vücudunun her çizgisi retinama kazınmış durumdaydı.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

16

NESSA

SABAH UYANDIĞIMDA YAPIŞ YAPIŞ ter içindeydim ve utançtan ne yapacağımı bilemez haldeydim.

Beynimde dönüp duran anılar sadece bir kâbustu. Öyle olmalıydı.

Tanrı aşkına, ilk öpücüğümün beni kaçırın kişiyle olmasına imkân yoktu.

O kadar aptal olamazdım.

Sonrasında kendime dokunmak da cabası!

Hatırladıkça yüzüm utançtan yanıyordu. Saklanmak niyetiyle odama geri koşmuştum. Ama telaşlıydım, her yanımda zonkluyor ve ihtiyaçla ağrıyordu. Ellimi bir saniyeliğine oraya koyduğumda neredeyse zevkten eriyecektim. Zevk, rahatlama ve devam etmek için umutsuz bir ihtiyaç hissettim, hepsi aynı anda olmuştu.

Ve o orgazm...

Aman Tanrım. Daha önce kendime dokunduğum her anı alıp bir karıştırıcıda öğütüp on katma çıkarabilirdiniz ama az önce yaşadığımın yanına bile yaklaşamazdım.

Bu çılgıncaydı ve imkânsızdı, bu yüzden gerçekten olmasına imkân yoktu.

Duşa girip iğrenç leotardımı çıkarırken ve bir saat gibi gelen bir süre boyunca kendimi sabunlarken bunu söyleyip duruyordum. Tenimin her santimini ovalarken kendimi sürekli ortaya çıkan hislerden kurtarmaya çalışıyordum; ellerinin saçlarımı çekerkenki hissi. Ağzının tadı tuz, sigara, narenciye ve kan gibiydi. Dudaklarının şaşırtıcı sıcaklığı. Ve dilinin boynuma doğru kayarak beynimdeki her bir nöronu bir dizi havai fişek gibi ateşlemesi.

Hayır, hayır, HAYIR!

Bundan nefret ediyordum. Hiçbiri hoşuma gitmemişti. Korkunç ve çılgıncaydı, bir daha asla olmayacaktı.

Duştan çıkıp vücuduma bir havlu sardım ve avucumu buğulu aynanın üzerinde gezdirdim. Yansımadaki şaşkın yüzüm bana bakarken dudaklarım şişti ve gözlerimde suçlu bir ifade hâkimdi.

Diş fırçamı kapıp ağzımı acımasızca ovalayarak o adamın tadını çıkarmaya çalıştım.

Banyodan çıktığımda Klara yatağımın yanında duruyordu. Küçük bir çığlık attım.

“Dzień dobry!” dedi neşeyle.

“Selam,” dedim usulca, aynı şekilde karşılık veremeyecek kadar depresif bir haldeydim.

Klara dudaklarını büzerek beni süzdü. Daha dün mükemmel küçük dans stüdyosunu yarattıktan sonra beni neşeli bulmayı bekliyordu.

“Popatrz!” diyerek yatağı gösterdi. *Bak!*

Yatağı çoktan toplamış, örtüleri her zamanki gibi sıkıca çekip içine sokmuştu. Ardından leotard, tayt, ısınma kıyafetleri, çoraplar ve iki çift yepyeni bale ayakkabısı da dahil olmak üzere bir düzine dans kıyafeti sermişti.

Bunlar herhangi bir dans kıyafeti değildi; Yumiko dans leotardları ve Grishko ayakkabılarıydı. Isınma kıyafetleri Eleve'in en yeni parçalarındandı. Evdeki dolabımda olanlardan daha iyiydi. Bale ayakkabılarını elime aldığımda tam olarak doğru numarada olduklarını fark ettim.

"Bu nereden geldi?" diye sordum Klara'ya cılız bir sesle. "Bunu sen mi satın aldın?"

Klara gülümseyerek omzunu silkti.

Almış olabilirdi ama parasını ödediğini sanmıyordum. Ödemesini isteyeceğimden değil, çok para kazandığından şüpheliydim. Ama alternatifi daha kötüydü. Bunları almasını Mikolaj mı söylemişti? Beni öpmesine izin verdiğim için mi?

Bu düşünce ürpermeme neden oldu. Hepsini yataktan kaldırıp çöpe atmak istedim.

Ama bunu yapamazdım. Klara fazlasıyla memnun ve umudu görünüyordu.

Giderek yırtılan tek leotardımdan daha iyi bir şey giyeceğim için heyecanlanacağımı düşünmüş olmalıydı.

"Teşekkürler Klara," diyerek kendimi gülümsemeye zorladım.

Bu arada midem düğüm düğümdü.

Kafam çok karışık. Bir an Canavar'ın beni öldüreceğini düşünürken sonrasında onun bana hediyeler aldığını görmüştüm. Hangisi daha kötüydü bilmiyordum.

Klara kıyafetlerden birini giymem için eliyle işaret etti.

Tanrım, gerçekten istemiyordum.

"Tutaj," diyerek benim için bir tane seçti.

Sırt dekolteli lavanta rengi tek parça likralı giysi, örme gri tozluklar ve ona uygun bir üst kısmı vardı. Gerçekten çok güzeldi. Beden olarak da tam bana uyuyordu.

İnce esnek kıyafeti üzerime geçirirken yeni olması ve üzerime tam oturuşu hoşuma gitmişti.

Klara memnuniyetle gülümseyerek arkamda durdu.

“Teşekkür ederim,” dedim ona, bu kez daha içtenlikle.

“*Oczywiście,*” dedi. *Ne demek.*

Bana yulaf ezmesi, çilek ve süzme yoğurttan oluşan kahvaltım getirmişti. Kahve ve çay da vardı. Yemeğimi bitirdikten sonra işe dönmek için doğruca stüdyoma gittim.

Daha önce bir proje üzerinde çalışmak için hiç bu kadar zorlandığımı hissetmemiştim. Mikolaj araya girerek projeyi mahvetmek bir yana, bana her zamankinden daha fazla fikir vermişti. Bana ilham verdiğini söylemek istemesem de kesinlikle işime dökebileceğim bazı duyguları harekete geçirmişti. Korku, kafa karışıklığı, endişe ve belki... biraz da tahrik.

Ondan etkilenmemiştim. Kesinlikle etkilenmedim. O bir canavardı ve normal bir gangster gibi değildi. Ailem suçlu olabilirdi ama şiddet yanlısı değillerdi, yani mecbur kalmadıkça değillerdi. Yaptığımız şeyi dünyada ilerlemek için yapardık, insanlara zarar vermek için değil. Mikolaj bana acı çektirmekten zevk alıyordu. Acımasız ve intikamcıydı. Sevdiğim herkesi öldürmek istiyordu.

Böyle bir adamı asla çekici bulamazdım.

Dün gece olanlar haftalarca kilit altında kalmanın sonucuydu. Bir çeşit çarpık Stockholm Sendromu’ydu.

Bir gün bir erkek arkadaşım olduğunda -zamanım olduğunda, iyi biriyle tanıştıgımda- tatlı ve iltifatkar olacaktı. Bana çiçek getirecek ve kapıyı tutacaktı. Beni korkutmayacak ve canlı canlı yeniyormuşum gibi hissettiren bir öpücükle bana saldırmayacaktı.

Plağı tekrar pikaba koyup iğneyi yerine yerleştirirken böyle düşünüyordum.

Ama o ürkütücü, gotik müzik yeniden başlar başlamaz, zihnim farklı bir yöne doğru sürüklenmeye başladı.

Ormanda dolaşan bir kız hayal ediyordum. Bir kaleye gidiyordu. Kapıyı açıp içeri göz attı.

Karnı çok açtı. Masanın hazır olduğu bir yemek odası bulduğunda yemek için masaya oturdu.

Ama masada yalnız değildi.

Bir yaratığın karşısında oturuyordu.

Koyu renkli, desenli derisi olan bir yaratık. Keskin dişleri ve pençeleri. Ve kutup buzunu parçaları gibi soluk renkte gözleri olan bir yaratık...

Aynı anda hem bir kurt hem de bir insandı. Korkunç derecede açtı. Ama iştahı masadakiler için değildi.

Bütün sabah ve öğle yemeği boyunca çalıştım. Klara yeni stüdyoma bir tepsi getirmişti. Tavuk çorbası soğuyana kadar ona bakmak aklımın ucuna bile gelmedi.

Öğle yemeğinden sonra *Lalka*'nın kopyasını inceleyerek biraz zaman geçirdim, ardından bahçede bir yürüyüş yapmayı düşündüm. Evin ana katını geçerken Mikolaj'ın o eşsiz sesini duydum.

O sesle tüm bedenim ürperdi.

Ne yaptığımı anlayamadan dinlemek için yavaşladım. Koriorda bana doğru yürüse de henüz beni fark etmemişti. Mikolaj ve hoş gülüşlü, siyah saçlı olan adamı: Marcel.

Söylediklerini giderek daha fazla anlıyordum. Aslında sonraki cümleleri o kadar basitti ki onları mükemmel bir şekilde anladım:

"Rosjanie są szczęśliwi," dedi Marcel. Ruslar mutlu.

"Oczywiście że są," diye yanıtladı Mikolaj. "Dwie rzeczy sprawiają, że Rosjanie są szczęśliwi. Pieniądze i wódka." Elbette, öyle. Rusları iki şey mutlu eder; para ve votka.

Mikolaj beni fark edince bir an duraksadı. Gözleri yeni kıyafetlerimin üzerinde gezindi. Sanırım dudaklarında bir gülümseme belirmişti. Bu hiç hoşuma gitmedi.

“Bugünkü işini bitirdin mi?” diye sordu kibarca.

“Evet,” diye yanıtladım.

“Şimdi dur tahmin edeyim... bahçede bir yürüyüş yapacaksın.”

Benim bu kadar tahmin edilebilir olduğumu düşünmesi canımı sıkıyordu. Beni tanıdığını sanıyordu.

Yüzündeki ifadeyi görmek için ona Ruslara ne kadar para verdiğini sormak istedim. Ona kafamın içindeki her şeyi bilmediğini göstermek istiyordum.

Ama bu çok aptalca olurdu. Onların dilini gizlice öğrenmek, sahip olduğum tek silahlardan biriydi. Bunu böyle çarçur edemezdim. Onu doğru zamanda, önemli olduğu anda kullanmalıydım.

Bu yüzden yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. “Doğru,” dedim.

Sonra iki adam beni geçmek üzereyken, “Yeni kıyafetler için teşekkürler, Mikolaj,” diye ekledim.

Marcel’in yüzündeki şaşkınlık ifadesi gözümünden kaçmamıştı. Beni esir alan kişinin bana hediye almasına o da en az benim kadar şaşırmıştı.

Canavar ikimizin de ne düşündüğünü umursamıyordu.

“Eskileri çok kirliydi,” diyerek omzunu silkti.

Sonra da ben yokmuşum gibi yanımdan geçip gitti.

İyi. Beni görmezden gelmesi umurumda değildi. Yeter ki ellerini benden uzak tutsun.

17

MIKO

ÖLDÜRMEK İSTEDİĞİN ADAMLARI İNCELEMEK garip bir duyguydu.

Onları izler, takip eder, haklarında her şeyi öğrenirdiniz.

Bazı yönlerden onlara kendi ailelerinden daha yakın olurdunuz.

Onlar hakkında ailelerinin bile bilmediği şeyler öğrenirdiniz. Kumar alışkanlıklarını, metreslerini, gayrimeşru çocuklarını, Lincoln Park'taki güvercinleri beslemeye olan aşklarını görürdünüz.

Dante Gallo'yu takip etmek ya da hakkında bilgi edinmek kolay değildi.

Gallo Ailesi'nin en büyük çocuğu olarak Enzo Gallo'dan bir şeyler öğrenmek için en uzun zamanı o geçirmişti. Klasik bir büyük oğul, bir lider. Disiplinli. Sorumluluk sahibi.

Aynı zamanda bir kedi kadar temkinli. Bir şeylerin yolunda gitmediğini, birinin ona baktığını hissediyor gibiydi. Bu, askeri eğitiminden kaynaklanmalıydı. Irak'ta altı yıl görev yaptığını söylemişlerdi. Bir mafya için alışılmadık bir durumdu. Onlar vatansever değillerdi. Sadakatleri ülkelerinden ziyade ailelerineydi.

Belki de Enzo onun mükemmel bir asker olmasını istemişti. Ya da belki Dante'nin gençlik isyanıydı. Tek bildiğim, zayıf noktalarını bulmayı çok zorlaştırdığıydı.

Belirli bir programı yoktu. Nadiren tek başına bir yere gidiyordu. Ayrıca söyleyebileceğim kadarıyla kötü alışkanlıklardan tamamen yoksundu.

Elbette, bu doğru olamazdı. Kimse bu kadar düzenli değildi.

Kardeşlerine karşı zaafı olduğu kesindi. Eğer çalışmıyorsa, onlara hizmet ediyordu. Babasının işlerini yürütürken aslan payını o alıyordu. Nero Gallo'yu ciddi belalardan uzak tutmayı başarıyordu; Nero eşit derecede yaratıcıydı ve dengesiz görüldüğü için bitmek bilmeyen bir görev gibiydi. Bir hafta içinde Nero, Prysm'in dışında bıçaklı bir kavgaya karışır, Grand Avenue'da eski model Bel Air'ile kaza yapar ve son derece kötü bir Vietnamlı gangsterin karısını baştan çıkarırdı. Dante bu patavatsızlıkların her birini düzeltirken bir yandan da okuldaki en küçük erkek kardeşini ve Alderman'ın ofisindeki kız kardeşi Aida'yı ziyaret ederdi.

Dante'miz ne meşgul bir çocuktu ama!

Bir barda bira içmek için bile zamanı yoktu. Ne kız arkadaşı ne erkek arkadaşı ne de favori bir fahişesi var gibi görünüyordu.

Tek hobisi atış poligonuydu. Haftada üç kez oraya gidip Felluce'den Musul'a kadar altmış yedi kişinin ölümüne neden olan nişancılığını geliştiriyordu.

Sanırım Tymon'ı göğsünden üç kurşunla böyle vurmuştu. Pratik mükemmelleştirir.

Griffinlerden zorla para alıp Ruslara ödeyerek bir taşla iki kuş vurduğuma göre aynısını Dante'ye de yapmak istiyordum. Hem onun canına okuyup hem de kendimi bir düşmandan daha kurtarmak niyetindeydim.

Dante bir dahaki sefere atış poligonuna gittiğinde Andrei'ye Dante'nin Beretta'sını çantasından çaldırdım. Bu onun eski silahıydı, yasal olarak satın alındığından ve onun adına kayıtlı olduğundan emin olabileceğim birkaç silahtan biriydi.

Sonraki kısım biraz zordu. Dante bir pusuya çekilemeyecek kadar zekiydi. Bu yüzden pusuyu ona ben getirmeliydim.

Fergus Griffin gibi polis amiriyle ahbap olmayabilirdim ama maaşlı iki polisim vardı: Memur Hernandez ve O'Malley. Biri Cubs'a hiç para yatırmıyor, diğeri ise üç farklı kadına nafaka ödüyordu.

Onlara devriye arabalarını Galloların evinin bir blok ötesine, Old Town'ın tam ortasına park etmelerini söyledim. Bütün hafta boyunca her gece orada bekliyorlardı. Ta ki Enzo ve Nero'nun dışarıda olduğu ve Dante'nin evde tek başına olduğu bir akşam olana kadar.

İşte, burada diğer kuşu devreye sokacaktık.

Walton Miller Chicago'daki BACP'nin' başkanıydı, yani içki ruhsatlarını veren adamdı. Ya da küçük tombul avucuna işine gelen bir rüşvet gelmediğinde ruhsatları iptal ediyordu.

Her geçen yıl daha da açgözlü davranıyor, barlarım ve striptiz kulüplerim için benden beş ayrı ödeme talep ediyordu.

Miller'ın Gallolarla bir sorunu vardı. Gallolar iki İtalyan restorana sahipti ve Dante, Michigan Gölü'nü dolduracak kadar şarap satmasına rağmen ikisinin de parasını ödememişti.

Miller'a içki ruhsatlarım için yüklü bir ödeme yaptım. Sonra ona Dante Gallo'ya karşı bir çanta dolusu kanıt verdim; restoranın yasadışı vergi beyannameleri gibi görünen bir sürü oynanmış şey.

Miller bir aptal gibi Gallo'nun evine koşarak gitti ve Dante'nin kolunu bükeceğini düşündü.

• *Ing. Ticari İşler ve Tüketicinin Korunması Genel Müdürlüğü (ç.n.)*

Olayların normal seyrinde Dante, Miller'ın kolunu gerçekten büktü, hem de kırılana kadar, ardından kanıtlarını ateşe verip Miller'ı kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp eve geri gönderdi. Böylece adam Chicago hrinde başka kimsenin neden Dante Gallo'ya antaj yapmaya çalışacak kadar aptal olmadığını anlamı oldu.

Genelde böyle olurdu.

Ama saat 22.04'te Miller kapıyı çaldı.

22.05'te Dante onu içeri aldı.

Saat 22.06'da 911'i arayan isimsiz bir kişi 1540 Kuzey Wieland Caddesi'nde silah sesleri duyulduğunu bildirdi.

Saat 22.08'de memur Hernandez ve O'Malley olay yerine en yakın ekip aracı olarak soruurmaya gönderildi.

Saat 22.09'da Miller'ın durduğu yerde durup Galloların evinin kapısını tıklattılar. Dante kapıyı açtı. Arama emri olmadan içeri girmelerini onlemeye çalıştı ama memurların elinde geçerli bir neden vardı. Dante gönülsüzce de olsa eve girmelerine izin verdi.

Gerisini bana Memur Hernandez'in kendisi, o gecenin ilerleyen saatlerinde her zamanki renkli üslubuyla şöyle aktardı:

"Eve girdik. Gallo orada be karı suratla kollarını kavuturmu dururken etrafı kurcalamaya baladık. 'Bakın, atıma falan yok. O yüzden siktirin gidin,' dedi. Miller yemek odasında pusu-ya yatmı, sincap gibi bakıyordu. Ben de kim olduğunu bilmiyormuum gibi, 'Lütfen buraya gelebilir misiniz, efendim?' dedim. Koridora ıktı, gözleri ne olup bittiğini anlamadan bir ileri bir geri gidip geliyordu. Olabildiğince gergindi. Gallo her zamanki soğukkanlılığıyla hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"O'Malley, 'Siz iki beyefendi neyin peindesiniz?' diye sordu. Gallo da 'Seni hiç ilgilendirmez,' diye yanıt verdi. Miller bir baha-
ne uydurmaya alıınca Gallo onun sözünü keserek, 'Sorularına

cevap verme,' dedi. Sonra 'Üzerinizde silah var mı efendim?' diye sordum. Gallo da 'Hayır,' dedi. Ben de 'Güzel,' dedim ve silahımı çektim.

"Gallo, 'Kendine hâkim olsun iyi olur, memur bey,' dedi. 'Ben 7-11'in önündeki bir çocuk değilim. Göğsüme sekiz kurşun sıkıp buna nefsi müdafaa diyemezsin,' dedi. Sonra O'Malley, 'Merak etme, senin için burada değiliz,' dedi. Ardından Beretta silahı çekip şarjörün yarısını Miller'a boşalttı.

"Miller gıkını bile çıkarmadan yere yığıldı, yüzünde sadece aptal bir ifade vardı. Kurşunun geldiğini bile görmemişti. O'Malley onun öldüğünden emin olmak için bacağına tekmeleyince Miller'ın bir cesede dönüştüğünü anladık.

"Bu süre zarfında gözüm hep Gallo'nun üzerindeydi. Kaya gibi adam, hiç korkmuyor. Ama Beretta'yı görür görmez tanıdı. Gözleri büyüdü çünkü boku yediğini anladı. Bana baktığında beyninin çalıştığını görebiliyordum. Sanırım bana doğru koşacaktı.

"O'Malley, 'Aklından bile geçirme, dört atışım kaldı,' dedi. Silahını Gallo'ya çevirdi. Benimkini tam yüzüne doğrulttum.

"Bir buzlu şeker kadar soğuk olan Gallo, 'Bunun için ne kadar para alıyorsun?' dedi. Elbette, hiç duraksamadım, patron. 'Seni ilgilendirmez. Bundan kurtulamayacaksın,' dedim.

"O orospu çocuğunu kelepçeledik. O'Malley de onu ekip arabasına bindirdi. Beretta'yı temizledikten sonra silahta parmak izi ve ellerinde kalıntı kalması için elleri arkadan kelepçeliyken Gallo'nun ellerine tutuşturdum. Durumun güzel ve hoş göründüğünden emin olduktan sonra ihbarı gerçekleştirdim. Her şey yolunda gitti, patron. Tıpkı planladığımız gibi.'

Tıpkı benim planladığım gibi. Bu iki aptal yardım almadan McDonald's başvurusu bile dolduramazdı.

"Şimdi nerede?" diye sordum.

“Miller mı?”

“Hayır,” dedim, dişlerimi sıkarak. “Miller’in morgda olduğunu varsayıyorum. Ben Dante Gallo’yu soruyorum.”

“Ah. O polis merkezinde. Gallo aynı saatlerde Riona Griffin’i aradı ve Griffin davanın hızlı bir şekilde düşmesini sağlamaya çalıştı ama bu hafta davalara Yargıç Pitz bakıyor. O da olmaz dedi, kefalet de yok. Galloların hayranı değil. Yani biz bu olayı yavaş yavaş araştırırken Dante öngörülebilir bir gelecekte hapiste olacak.”

Dante’yi hapishane mavileri içinde, iri vücudunun ancak sığabileceği kadar büyük bir hücreye tıkulmuş olarak hayal ederken gülümsememe engel olmadım. Bir de ağabeyleri onları kontrol altında tutmadan çılgınca koşmaya çok hevesli kardeşlerini. Enzo yaşlanıyordu. Dante, Galloları bir arada tutan dayanak noktasıydı. Onsuz paramparça olacaktı.

“Hücrede onunla birlikte kimin olduğunu bulmamı ister misin, patron?” diye sordu Hernandez. “İstedğin zaman kaburgalarının arasına güzel bir paslı şiş sokabilirim.”

“Hayır,” dedim.

Dante orada sefil ve öfkeli bir şekilde çürüyecekti.

Onun ölme zamanının geldiğine karar verdiğimde, bu görevi Hernandez gibi bir morona devretmeyecektim.

Riona Griffin’in Gallo’yu savunması hoşuma gitmişti. Bu bana onun da ellerini kirletmek için bolca fırsat veriyordu; kimse onun hukuk diplomasını yasaları korumak için aldığı izlenimine kapılmamıştı.

Tüm parçalar yerine oturuyordu.

Elbette, düşmanlarımdan biraz tepki bekliyordum. Böyle bir darbeyi sineye çekecek değillerdi.

Ertesi gün Griffinlerin adamları Ruslara ait bir depo dolusu patlayıcıya el koyup iki adamını vurdu.

Bu arada, şehrin karşı tarafında, Nero Gallo en kârlı striptiz kulübümü yaktı. Neyse ki saat gecenin üçüydü, bütün kızlarım evlerine gitmişti. Ama Nero'nun her şeyi ateşe verdiği görüntüleri izlemek hâlâ sinir bozucuydu.

Beklediğimden daha fazla değildi, aslında daha azdı. Bunlar genellikle bu şehri demir yumrukla yöneten iki aileden gelen zayıf misillemekten ibaretti. Tam da umduğum gibi sarsılmış ve dağılmışlardı. Amaç ve plandan yoksunlardı.

Tüm bu hareketlilik neredeyse dikkatimi evimde yaşayan kızdan uzaklaştırmaya yetmişti. Gece gündüz balesi üzerinde çalışan, tozlu pikabından çıkan müziğin cızırtılı tınları merdivenlerden aşağı süzülen kız.

Onu itiraf edemeyeceğim kadar çok izliyordum. Tıpkı doğu kanadındaki her odada olduğu gibi stüdyosunda da bir kamera vardı. İstedğim zaman telefonumdan onu gözetleyebiliyordum. Bu kız sürekli cebimdeydi. O telefonu çıkarma dürtüsü her yerde mevcuttu.

Ama ben daha fazlasını istiyordum.

Onunla tekrar yüzleşmek istiyordum.

Böylece Dante Gallo'yu başarıyla kapana kısırdıktan yaklaşık bir hafta sonra onu doğu kanadındaki küçük kütüphanede buldum.

Klara'ya onun için almasını söylediğim kıyafetlerden birini giymişti; mavi çiçekli bir dans leotardı, şifon bir etek ve çıplak ayaklarının bir kısmının görüldüğü topuk ve parmak uçları kesik olan krem rengi bir tayt.

O ayaklar, aşırı doldurulmuş deri bir sandalyenin koluna dayalıydı. Nessa kitap okurken uyuyakalmıştı. Kitap göğsünde açık duruyordu: Boleslaw Prus'un *Bebek* adlı kitabı. Vay, vay... Nessa kültürümüzü biraz olsun özümsemeye çalışıyordu. Muhtemelen Klara tavsiye etmiş olmalıydı.

Nessa'nın kalçasıyla sandalye arasına sıkıştırılmış başka bir kitap daha vardı. Eski, yıpranmış deri kapaklı bir şey. Tam kitabı çekip çıkaracaktım ki Nessa irkilerek uyandı.

"Ah!" diye soludu Nessa, kitapları bir minderin altına sıkıştırarak. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burası benim evim," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum," dedi. "Ama buraya hiç gelmiyorsun. Pek gelmezsin zaten."

Doğu kanadına en son geldiğimde neler olduğunu hatırlayarak yüzü kızardı.

Endişelenmesine gerek yoktu. Bu bir daha olmayacaktı.

"Kitapları saklamak zorunda değilsin," dedim ona. "Okumana izin var."

"Evet," diyen Nessa, bakışlarını benden kaçırdı. "Peki. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Birçok şeye. Hiçbirini Nessa bana veremezdi.

"Aslında ben de sana aynı soruyu sormaya gelmiştim," dedim ona.

Söylemeyi planladığım şey bu değildi. Ama yine de kendimi bunu sorarken buldum.

"Hayır!" diyerek başını şiddetle iki yana salladı. "Başka bir şeye ihtiyacım yok."

Benden başka hediye istemiyordu. Ona hediye vermeyi planlamamıştım. Ama şimdi sırf ona inat olsun diye hediye vermek istiyordum.

"Emin misin?" diyerek üsteledim. "Tavan aramda dolaşıp ihtiyacın olan şeyleri bulmaya çalışmanı istemiyorum."

Nessa, bunu öğrendiğim için utanarak dudağını ısırıldı. Bu doğru, evimde olan her şeyi bilirdim. Bunu hatırlasa iyi olurdu.

Nessa tereddüt etti. İsteddiği bir şey vardı ama bana sormaya korkuyordu.

“Madem tavan arasından bahsettin,” dedi. “Orada bir elbise var...”

“Ne tür bir elbise?”

“Eski bir elbise. Bir kutunun içinde, bir sürü başka süslü kıyafetle birlikte.”

Kaşlarımı çattım. “Ne olmuş ona?”

Nessa ellerini kucağında birleştirerek derin bir nefes aldı. “Onu alabilir miyim? Ve onunla istediğimi yapabilir miyim?”

Ne tuhaf bir istekti. Geldiğinden beri benden tek bir şey istemedi, şimdi de güve yeniği eski bir elbise mi istiyordu?

“Ne için?” diye sordum.

“Sadece... beğendim,” diye yanıt verdi beceriksizce.

Beğendi mi? Odasındaki gardıropta düzinelerce elbisesi vardı. Yeni ve tam onun bedeninde olan tasarımcı elbiseleri vardı. Belki de balesi için eski bir elbise istiyordu.

“İyi,” dedim.

“Gerçekten mi?” diye sorarken yüzün aydınlanmış, ağzı şaşkınlık ve mutlulukla açık kalmıştı.

Kurwa, onu heyecanlandırmak için gereken tek şey buysa, gerçek bir iyiliğe vereceği tepkiyi görmekten nefret ediyordum. Ya da belki görmeyi çok isterdim. Artık bunu bilmiyordum bile.

Barış teklifi onu rahatlatmışa benziyordu. Sandalyede doğrulup oturdu ve kaçmak yerine bana doğru eğildi.

“Bahçeden yeni mi geldin?” diye sordu.

“Evet,” diye itiraf ettim. “Uyumadan önce pencereden beni gördün mü?”

“Hayır,” diyerek başını iki yana salladı Nessa. “Giysilerindeki katsura kokusunu alabiliyorum.”

“Kat... ne?”

Kızardı. Aslında sohbet etmek istememişti.

“Bir ağaç. Bahçende var. Yaprakları renk değiştirdiğinde kah-verengi şeker gibi kokar.”

Nessa tişörtümün altında çıplak duran kollarıma bakıyordu. Etkileyici kaşlarını çatı ve beni incelerken kirpikleri yelpaze gibi inip kalktı.

“Ne oldu?” diye sordum. “İrlandalı gangsterlerin dövmeleleri var, değil mi? Yoksa Griffinler bunun ötesine mi geçti?”

“Bizim bir sürü dövmemiz var,” diye yanıt verdi Nessa, alınmamıştı.

“Ama senin yok,” diyerek dikkat çektim.

“Aslında var.” Nessa bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp görebilmem için başını çevirdi. Sağ kulağının arkasında minik bir hilal dövmesi vardı. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

“Neden ay?” diye sordum.

Nessa omzunu silkerek, “Ayı seviyorum,” dedi. “Her zaman değişiyor. Ama aynı da kalıyor.”

Şimdi yine kollarıma bakarken dövmelerimin anlamını çözmeye çalışıyordu. Manalarını anlamayacaktı. Yoğun, karmaşık ve sadece benim için anlamlıydılar.

Bu yüzden, “Bu, *Hobbit*’teki haritadan mı?” dediğinde şoke oldum.

Sol ön kolumdaki girdaplı desenlerin içine gizlenmiş küçük bir sembolü işaret etti. Küçük bir delta, yanında da bir çizgi vardı. Etrafındaki tüm mürekkep tarafından kamufle edilmişti.

Nessa'nın parlak yeşil gözleri tenimi tanyor, bir yerden bir yere gidip geliyordu.

"Şurası dağın kenarı," diyerek işaret etti. "Demek nehir bu. Ve bir ağaç. Ah, ve işte örümcek ağının köşesi!"

İpucu avlayan bir çocuk gibi, kendinden o kadar memnundu ki yüzümdeki öfkeyi göremiyordu. Kendimi daha önce hiç olmadığı kadar açıkta hissediyordum. O kadar dikkatle sakladığım şeyleri fark etmeye nasıl cüret ederdi?

Daha da kötüsü, devam ediyordu.

"Ah, bu *Karlar Kraliçesi*'nden." Küçük bir kar tanesini işaret etti. "Bu *Alice Harikalar Diyarında*'dan." Bir ilaç şişesi. "Ve bu... ah, bu *Küçük Prens*!" Bir gül.

Gözleminden benim de etkilenmemi bekleyerek bana baktığında yüzümdeki şaşkınlığı ve acıyı gördü.

"Okumayı seviyor olmalısın..." dedi Nessa, sesi giderek azalmıştı.

O kitaplardaki semboller küçük ve silikti. Resimlerin sadece en küçük ve en az tanınan kısımlarını alıp onları hiçbir şey ifade etmeyen daha büyük bir çalışmanın içine saklamıştım.

Ne anlama geldiklerini tahmin etmek bir yana, daha önce hiç kimse onları fark etmemişti.

Bu ihlal edici bir histi. Nessa'nın nasıl bir gaf yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Sırf bir kelime daha etmesin diye onu şu anda boğabilirdim.

Ancak onun başka bir şey söylemeye niyeti yoktu. Yüzü bir kez daha solgundu ve korkmuştu. Nedenini bilmeden beni gücendirdiğini anlamıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Nessa.

"Bunu nasıl gördün?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Nessa, başını iki yana sallayarak. "De-senleri seçmekte iyiyimdir. Bu yüzden dansları bu kadar çabuk öğrenebiliyorum. Ve dil..." Cümlesini bitirmeden yarıda kesti.

Tenim yanıyordu. Adını verdiği her dövme yanıyormuş gibi hissediyordum.

Sinirlerimin bozulmasına alışık değildim. Özellikle de yetişkin sayılmayacak bir kız tarafından. Kelimenin Amerikan anlamıyla yetişkin bile değildi. Daha on dokuz yaşındaydı. Bira alamıyor ya da araba kiralayamıyordu. Zar zor oy kullanabiliyordu!

“Özür dilerim,” dedi Nessa tekrar. “Bunların bir sır olduğunu bilmiyordum. Sadece sana özel olduklarını...”

Ne halt oluyor böyle?

Bunu nereden biliyordu? Ne anlama geldiklerini nereden biliyordu?

Kafamdaki düşünceleri tahmin edebilen son kişi Anna’ydı. Bunu yapabilecek tek kişi oydu.

Anna zekiydi. Bir şeyleri hatırlamakta iyiydi. Kitap âşığıydı.

Hiç kimse bana onu hatırlatmamıştı.

Nessa da hatırlatmıyordu. Ne görünüşleri ne de sesleri benziyordu. Bir şey hariç.

Konuyu değiştirmek isteyerek aniden, “Balen bitmek üzere mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi Nessa, hâlâ gergin bir şekilde dudaklarını ısırarak. “En azından yarısını bitirdim.”

“Bütün bir gösteri mi?”

“Evet.”

“Daha önce hiç yaptın mı?”

“Şey...” diyerek kaşlarını çattı Nessa. “*Bliss* adlı bir bale için dört dansın koreografisini yaptım. Galası yapılması gerekiyordu... şey, şu anda, sanırım. Ama yönetmen, adı Jackson Wright, danslarımın berbat olduğunu söyledi. O yüzden programa adımlı koymadı...” Ardından derin bir iç geçirdi. “Kulağa aptalca geldi-

ğini biliyorum. O zamanlar benim için önemliydi. Duygularımı incitti. Benim çalışmamı çalmış gibi hissettim. Ama haklı da olabilirdi. Şimdi bu diğer şey üzerinde çalışırken daha önce yaptığının aptalca olduğunu düşünüyorum. Ve pek de iyi değildi.”

“Yine de onun kullanabileceği kadar iyiydi,” diye belirttim.

“Evet,” diye onayladı Nessa. “En azından bir kısmını.”

Nessa ince kollarını bacaklarının etrafına sararak göğsüne çekti. Esnekliği sinir bozucuydu. Kırılkanlığı da öyle. Bu kadar çok insanın ondan faydalanmasına şaşmamalıydı. Ailesi. Bu yönetmen. Ve elbette ben.

Nessa’nın hiçbir yanı güç yaymıyordu.

Göz korkutucu değildi. Ama ilgi çekiciydi.

O, kafanıza takılan ve sürekli tekrarlanan bir müzik parçası gibiydi. Ne kadar çok duyarsanız beyninize o kadar çok yerleşirdi.

Çoğu insan, onları ne kadar uzun süre izlerseniz o kadar tahmin edilebilir hale gelirdi. Nessa Griffin ise tam tersiydi. Onun tam olarak kim olduğunu bildiğimi sanıyordum; korunaklı küçük bir prenses. Hayal dünyasında yaşayan bir dansçı.

Ama ona verdiğim değerden çok daha zekiydi. Yaratıcı ve anlayışlıydı.

Ve gerçekten nazikti.

Bunu ertesi gün onu bir kez daha gözetlediğimde öğrendim. Kafayı taktığı gizemli elbiseyi almak için tavan arasına çıktığını görmüştüm.

Siyah ve gümüşün hâkim olduğu, kesinlikle eski moda bir elbiseydi. Belki de Vanderbilt Ailesi’nin’ düzenlediği Yıldızlı Çağ kostüm balolarından birine aitti. Elbisenin varlığından haberim

• Vanderbilt Ailesi, Yıldızlı Çağ’da öne çıkan bir Amerikan ailesidir. Başarıları, Cornelius Vanderbilt’in denizcilik ve demiryolu imparatorluklarıyla birlikte sanayi ve hayırseverliğin diğer çeşitli alanlarına doğru genişlemiştir. (ç.n.)

yoktu. Tavan arası kutularla doluydu, bu evde yaşayan her aile tarafından daha fazlası eklenmiş ve neredeyse hiçbiri çıkarılmamıştı.

Nessa'nın elbiseyi odasına geri getirmesini izledim. Onu havalandırıyor, her toz zerresinden arındığından emin oluyordu.

Sonra onu yatağın üzerine serip beklemeye koyuldu.

Klara yemek tepsisiyle içeri girdiğinde Nessa aceleyle onun yanına gitti.

Kameradan ses gelmiyordu ama yüzlerindeki ifadeyi yeterince net görebiliyordum.

Klara başını belaya sokmak istemediğinden başını iki yana sallıyordu.

Nessa ona her şeyin yolunda olduğunu, izin verdiğimi söylüyordu.

Hâlâ inanamayan Klara, elbisenin eteğine dokunduktan sonra Nessa'ya sarıldı.

Nessa'nın benden isteyebileceği onca şey varken o elbiseyi istemişti. Ama kendisi için değildi. Onu bir hediye olarak vermek istemişti.

Klara'yı kovmalıydım. İki kızın yakınlaştığı çok açıktı. Nessa'nın gardiyanının onun arkadaşı olması çok riskliydi.

Yine de onları gülerken ve elbiseye nazikçe dokunurken izlediğimde bunu yapmak istemedim.

Belki daha sonra yapardım. Ama bugün değil...

18

NESSA

NE KADAR ZAMANDIR MIKOLAJ'IN evinde kalıyordum, unuttum.

Herhangi bir programınız ya da planlanmış bir şeyiniz olmadığında günler çok hızlı geçiyordu.

Gerçek dünyada neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Televizyonum, telefonum ya da bilgisayarım yoktu. Üçüncü Dünya Savaşı başlamış olabilirdi ve bundan bile bihaberdim.

Tarih ve zamanın olmadığı bir yerdeydim. 1890 ya da 2020 olabilirdi ya da ikisinin arasında bir şey.

Sürekli ailemle ilgili takıntılarım olduğunu düşünebilirdiniz. Başta öyleydim, beni arayacaklarını biliyordum. Endişelendim, korktum, öldüğümü düşündüm. Onları özledim. Tanrım, onları özledim. Annemle hiç bu kadar uzun süre konuşmadığım olmamıştı, Riona, Callum ve babamdan bahsetmiyorum bile. Aida'yla da! Genelde günde yirmi kez mesajlaşırdık, sadece kedi geyiği olsa bile.

Şimdi kendimi başka bir dünyaya kaymış gibi hissediyordum. Şehrin diğer ucundan çok daha uzaktalardı.

Artık geceleri rüyamda onları görmüyordum.

Rüyalarım bundan çok daha karanlıktı. Sabahları kıpkırmızı yüzle terlemiş olarak uyanıyordum. Gece aklımın nerelerde dolaştığını itiraf etmekten bile utanıyordum.

Gün içinde bu evde benimle birlikte yaşayan yabancıları düşünüyordum. Klara'yı, Polonya'daki hayatının nasıl olduğunu merak ediyordum. Ailesinin nasıl olduğunu. Bu evdeki diğer erkekleri, Andrei'nin neden bahçede bu kadar çok zaman geçirdiğini ve Marcel'in Klara'ya âşık olup olmadığını merak ediyordum.

Merak etmediğim tek kişi Jonas'tı çünkü onu son derece ür-kütücü buluyordum. Ne zaman evde karşılaşsak beni izlemesinden nefret ediyordum. Mikolaj'dan daha kötüydü çünkü en azından Mikolaj samimiydi, benden gerçekten nefret ediyordu. Jonas ise arkadaş canlısı gibi davranıyordu. Sürekli gülümseyip sohbet etmeye çalışıyordu. Gülümsemesi de kolonyası kadar sahteydi.

Bugün beni mutfakta köşeye sıkıştırdı. Klara'ya bakınmak için gitmiştim ama orada değildi.

"Ne istiyorsun?" diye soran Jonas, buzdolabına yaslanarak yanından geçmemi engelledi.

"Hiçbir şey," dedim.

"Hadi ama," diyerek sıırttı. "Bir şeye ihtiyacın olmalı, yoksa neden buraya gelesin ki? Ne istiyorsun? En sevdiğin atıştırmalık ne? Kurabiye ister misin? Süt?"

"Sadece Klara'ya bakmıştım," derken sağ tarafından gizlice geçmeye çalışıyordum.

Doğruldu ve yolumu kesmek için önüme geçti.

"Ben de yemek yapmayı biliyorum," dedi Jonas. "Klara'nın kuzenim olduğunu biliyor musun? Onun yapabildiği her şeyi ben daha iyi yaparım..."

Yüzümden ne kadar iğrendiğimi anlamasın diye kendimi zorladım. Jonas her zaman her şeyi cinsel bir ima gibi dile getiriyordu. Ne demek istediğini anlamasam bile beni kışkırtmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

“Geçmeme izin ver, lütfen,” dedim sessizce.

Jonas kısık bir sesle, “Nereye?” dedi. “Benim bilmediğim bir yerde mi saklanıyorsun?”

“Jonas,” diye bağırdı biri kapı aralığından.

Jonas benden bile hızlı döndü. İkimiz de Mikolaj’ın sesini tanımıştık.

“Selam, patron,” dedi Jonas, rahat tonunu toparlamaya çalışarak.

Mikolaj’ın yüz ifadesinde hiç de sıradan bir şey yoktu. Gözleri kısıktı ve dudakları solgundu.

“*Odejdź od niej*,” diye tısladı.

Ondan uzak dur.

Jonas başını hafifçe eğerek, “*Tak, Szeffie*,” diye yanıt verdi. *Tamam, patron.*

Ardından Jonas aceleyle mutfaktan çıktı. Mikolaj geçmesine izin vermek için kıpırdamayınca Jonas koşarak uzaklaşmadan önce yan dönmek zorunda kaldı.

Mikolaj’ın alev alev yanan bakışları altında ben de yanlış bir şey yapmışım gibi hissettim. Onun gözlerinin içine bakamıyordum.

Mikolaj alçak sesle ve öfkeyle, “Onunla konuşma,” diye emretti.

“Onunla konuşmak istemiyorum!” diye bağırdım öfkeyle. “Beni rahatsız eden o! Ondan nefret ediyorum!”

“Güzel,” dedi Mikolaj.

Yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. Bunu hiç anlayamadım. Bilmesem neredeyse kıskandığını düşünecektim.

Başka bir şey söylemesini bekledim ama onun yerine arkasını dönüp bir şey demeden mutfaktan çıktı gitti. Kış bahçesinin kapısından çıktığını duydum ve pencereden dışarı baktığımda çimenlikte, arazinin uzak ucuna doğru yürüdüğünü gördüm.

Kafam karışmıştı ve bezgin bir haldeydim.

Bu evdeki tüm insanlar arasında en çok Mikolaj'ı düşünüyordum.

Düşünmek istemiyordum ama elimde değildi. O evdeyken kendimi bir kaplanın kafesinde kapana kısılmış ve kaplan etrafta dolaşıyormuş gibi hissediyordum. Onu görmezden gelemiyordum çünkü arkamdan yaklaşmasın diye nerede olduğunu, ne yaptığını takip etmek zorundaydım.

Ama dışarı çıktığında daha da kötü oluyordu çünkü muhtemelen en sevdiğim insanlara korkunç bir şey yaptığını biliyordum.

Henüz onlardan birini öldürdüğünü sanmıyordum. Öldürdüğüne inanmıyordum. Öyle olsaydı adamlarının bu konuda konuştuklarını duyardım. Ya da sırf böbürlenmek için bunu bana kendisi söylerdi.

Ama çarkların döndüğünü hissedebiliyordum, bizi belirlediği hedefe doğru hızla götürüyordu. Tren ilerlemeye devam ediyordu.

İşte, bu yüzden Jonas'tan nefret ettiğimden daha fazla ondan nefret etmeliydim.

Ondan nefret etmek dünyadaki en kolay şey olmalıydı. Beni kaçırmıştı. Beni sevdiğim her şeyden koparıp buraya kilitlemişti.

Yine de içimde dönüp duran duygu seline baktığımda korku, kafa karışıklığı ve endişe buluyordum. Ama garip bir saygı da vardı. Hatta bazen tahrik oluyordum.

Beni esir alan kişi hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. Kendime bunun sadece ona karşı koyabilmek için olduğunu sy-leyip duruyordum. Ya da belki kaçmak için.

Ama bundan daha fazlası vardı. Ben onu merak ediyordum. O dövmeler konusunda çok kızgındı. Nedenini bilmek istiyordum. Onun için tam olarak ne anlama geldiklerini bilmek istiyordum.

Bu yüzden onun dışarıda olduğunu öğrendiğimde aklıma çok aptalca bir fikir geldi.

Batı kanadında ne olduğunu görmek istiyordum. Bana kesin bir dille o tarafa gemememi söylemişti.

Orada ne saklıyordu? Silah mı? Para mı? Alaka planının kanıtı mı?

Beni dışarıda tutacak bir kapı yoktu. Benim odama çıkan merdivenin bir benzeri olan geniş, kavisli bir merdiven vardı.

Doğu yerine batıya giden uzun koridora çıkan basamakları koşarak çıkmak çok kolaydı.

Yasak kanadın benimkinden daha karanlık ve ürkütücü olmasını bekliyordum ama tam tersiydi, evin bu kısmı çok daha moderndi. Tamamen dolu bir barı olan bir salon ile büyük bir çalışma odası dikkatimi çekti. Burası Mikolaj'ın ofisi olmalıydı. Kasasını, masasını, bilgisayarını görebiliyordum. Eğer onun planlarını gerçekten nemsiyorsam burayı kurcalamam gerekiyordu.

Bunun yerine kendimi koridorun sonundaki en büyük odaya doğru ilerlerken buldum. Ana sit.

Büyük, modern ve erkeksi. Kapıdan içeri girer girmez beni esir alan kişinin kendine özgü kokusuyla karşılaştım. Sedir ağacı, sigara, viski, taze portakal kabuğu, ayakkabı cilası ve sadece ona ait olan o zengin, baş döndürücü misk gibi kokuyordu. Koku o

kadar katıksızdı ki bu odaya başka birinin adım attığından şüpheliydim, temizlemek için Klara'nın bile...

Evin geri kalanının aksine bu oda hiç de karanlık ve karamsar değildi. Mobilyalar koyu olsa da mekân aydınlıktı. Bunun nedeni evin en yüksek noktalarından biri olmakla birlikte uzak duvarda devasa bir pencerenin bulunmasıydı. Zeminden tavana, odanın tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu.

Benim pencerem doğuya, ağaçlarla dolu araziye bakarken, Mikolaj'ın penceresi Chicago silüetine bakıyordu. Tüm şehir onun önünde uzanıyordu. Her şeyi kontrolü altına almayı hayal ettiğinde durduğu yer burasıydı.

Şu anda tam olarak nerede olduğumu biliyordum. Neredeyse gölün kenarında bulunan kendi evimi gösterebilirdim.

Arasam bulabilir, gri kiremitli çatısını Gold Coast boyunca uzanan diğer malikânelerin arasından seçebilirdim.

Bunun yerine bu özel alanın dayanılmaz cazibesi gözlerimi tekrar kendine çekti. Mikolaj'ın odasına bakmak onun beyninin içine bakmak gibiydi. Evin geri kalanında sadece onun görmemi istediği şeyleri görüyordum. Her şeyi saklı bulacağım yer burasıydı.

Anahtarlarını burada saklıyor olabilirdi. Ön kapının anahtarını çalabilir ve bir gece herkes uyurken kaçabilirdim.

Kendime aradığım şeyin bu olduğunu söyledim.

Bu arada parmaklarımı çarşafın üzerinde gezdiriyor, teninin baş döndürücü kokusunu içime çekiyordum. Uzandığı yerde bıraktığı izi hâlâ görebiliyordum. Onu bilinçsiz ve savunmasız hayal etmek zordu. Yemek yiyen, uyuyan, gülen ya da ağlayan birine benzemiyordu.

İşte kanıt, tam önümdeydi. Sanki hâlâ bedeninin sıcaklığını hissedecekmişim gibi avucumu o girintiye koydum. Elimi geri çekene kadar tenim karıncalanmış, kanım daha hızlı akmaya başlamıştı.

Yatağı gömme kitap raflarıyla çevriliydi. Sırtlarını okumak için oraya yaklaştım.

Tam da beklediğim şeyi buldum: *Hobbit*, *Karlar Kraliçesi*, *Alice Harikalar Diyarında*, *Aynanın İçinden* ve *Küçük Prens*'in yıpranmış kopyaları, *İkna*, *Anna Karenina* ve düzinelerce başka kitabın arasına karışmış, bazıları İngilizce, bazıları Lehçe kitaplar.

Aynanın İçinden'i raftan indirip dikkatlice açtım çünkü kitap o kadar yumuşak ve kırılgandı ki bazı sayfaların gevşemesinden korktum.

İlk sayfada kurşun kalemle yazılmış bir isim vardı: Anna.

Derin bir iç çektim.

Bunu biliyordum.

Dövmelerindeki illüstrasyonları fark ettiğimde çok kızmıştı. Bunun bir anlamı olduğunu, sevdiği biriyle bağlantılı olduğunu biliyordum.

Bu yüzden kızgındı. Acımasız erkekler için aşk bir sorumluluktur. Onun zayıf noktasını keşfetmiştim.

Bu Anna da kimdi? Kitapların çoğu çocuklar ya da genç yetişkinler içindi. Onun kızı mıydı?

Hayır, kitaplar çok eskiydi. İkinci el alınmış olsalar bile el yazısı çocuksu görünmüyordu.

Ne o zaman? Karısı mıydı?

Hayır, evli olmamasıyla ilgili o iğnelemeyi yaptığımda irkilmemişti bile. O dul değildi.

Anna onun kız kardeşiydi. Öyle olmalıydı.

Tam bunu fark ettiğimde bir el bileğimi kavrayıp beni sarsarak döndürdü.

Kitap parmaklarımdan uçup gitti. Tam da korktuğum gibi cildi bir arada tutan tutkal bu tür bir muameleye dayanamayacak

kadar eskiydi. Etrafımda dönerken, bir düzine sayfa kopup ağaçtan düşen yapraklar gibi havada süzüldü.

“Odamda ne halt ediyorsun?” diye sordu Mikolaj.

Dişlerini göstererek konuşurken parmakları bileğime batıyordu. Buraya gelmek için o kadar hızlı koşmuştu ki soluk sarı saçları sol gözünün üzerine düşmüştü. O saç tutamını öfkeyle geriye doğru savururken gözlerini benden bir saniye bile ayırmıyordu.

“Özür dilerim!” diye soludum.

Omuzlarımı tutup beni sertçe sarstı.

“Sana burada ne halt ettiğini sordum?” diye bağırdı.

Onu daha önce kızgın görmüş olabilirdim ama hiç kontrolden çıktığını görmemiştim. Benimle alay ettiği ya da bana sataştığı zamanlarda tamamen dizginlenmişti. Şimdi ne dizgin vardı ne de kendini kontrol edebiliyordu. Öfkeden kuduruyordu.

“Mikolaj!” diye bağırdım ağlamaklı bir sesle. “Lütfen...”

Adını söylediğimde tenim ellerini yakıyormuş gibi beni bıraktı. Yüzünü buruşturarak bir adım geri çekildi.

İhtiyacım olan tek fırsat buydu. Kitabı yırtılmış ve terk edilmiş bir şekilde yerde bırakarak, ondan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtım.

Batı kanadından kaçıp merdivenlerden geri inerek ana kata geçtim. Arka kapıdan bahçeye koştuktan sonra arazinin en uzak köşesine, dalları çimenlere kadar sarkan bir söğüt ağacının sığınağına saklandım.

Gece olana kadar oradan çıkmadım, eve geri dönmekten çok korkuyordum.

19

MIKO

KURWA, NE YAPIYORDUM BÖYLE?

Aynanın İçinden'in eski kopyasını yerden kaldırırken ben de bir aynadan geçip tuhaf, geri kalmış bir dünyaya girmişim gibi hissediyordum.

Nessa Griffin tenimin altına nüfuz ediyordu.

Önce dövmeler, sonra odama gizlice girmesi...

Katmanlarımı teker teker soyuyormuş gibi hissediyordum. Kimsenin görmemesi gereken boşluklara bakıyordu.

On yıl boyunca kendimi herkese kapatmıştım. Polonya'daki ailemden, *Braterstwo*'daki kardeşlerimden, hatta Tymon'dan bile. Beni tanıyorlardı ama sadece yetişkin halimi biliyorlardı. Kız kardeşim öldükten sonra neye dönüştüğümü...

Önceki halimi bilmiyorlardı.

O adamın öldüğünü sanıyordum. Anna ile aynı anda öldüğünü sanıyordum. Dünyaya birlikte gelmiştik ve birlikte ayrıldığımızı sanıyordum. Geriye kalan tek şey bu kabuktu, hiçbir şey hissetmeyen bu adam. Asla incinmeyen.

Şimdiyse Nessa beni deşiyordu. Asla dirilemeyeceğini düşün-
düğüm şeyin kalıntılarını ortaya çıkarıyordu.

Bana bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm şeyleri
hissettiriyordu.

Onları hissetmek istemiyordum.

Genç, savunmasız bir kızı düşünmek istemiyordum. Onun
için endişelenmek istemiyordum.

Mutfağa girip Jonas'ın onun üzerine eğildiğini görmek istemi-
yordum ve kendi kardeşimin kafasını omuzlarından koparmak
istememe neden olan öfkeli bir kıskançlık patlaması hissetmek
istemiyordum. Sonra onu evin diğer köşesine sürgün etmemin
ardından beynimin Jonas'ın Nessa'yı yalnız yakaladığında neler
yapabileceği düşünceleriyle dolup taşmasını istemiyordum.

Bunlar dikkat dağıtıyordu.

Planlarımı ve kararlılığımı zayıflatıyordu.

Nessa'ya bağırdıktan sonra dışarı kaçtı ve saatlerce bahçede sak-
landı. Elbette, tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Ayak bi-
leğindeki monitörün yerini birkaç adımdan takip edebiliyordum.

Hava giderek kararıyor ve soğuyordu. Sonbaharın ortasınday-
dık, bazı günlerin sonsuz bir yaz gibi görüldüğü, sadece yaprak-
ların daha renkli olduğu mevsim geçişindeydik. Diğer günler ise
daha kötüsünün geleceği vaadiyle acı, rüzgârlı ve yağmurluydu.

Ofisimde otururken telefonuma, uzak duvara yaslanmış
Nessa Griffin'i temsil eden toplu iğne kadar küçük noktaya bakı-
yordum. İçeri geri döneceğini düşünmüştüm ama ya onu sandı-
ğımdan daha fazla korkutmuştum ya da tahmin ettiğimden daha
cesurdu.

Düşüncelerim zihnimde dönüp duruyordu.

Tekrar saldırmak için mükemmel bir pozisyondaydım. Grif-
finlerin nakit parasının büyük bir kısmını kurutmuştum. Kolya

Kristoff aracılığıyla Ruslarla sağlam bir ittifakım vardı, aslında bir sonraki hamlemiz konusunda her gün başımın etini yiyordu. Dante Gallo bir hücrede kapana kısılmış durumdayken Riona Griffin ise onu kurtarmak için savcılıktaki tüm köprüleri yakıyordu.

Bir sonraki hedefim Callum Griffin olmalıydı. Nessa'nın sevgili ağabeyi.

Bu çatışmayı ateşleyen kıvılcım oydu.

Ona dostluk teklif ettiğimizde Tymon'ın yüzüne tüküren oydu.

Ölmeli ya da en azından dizlerinin bağı kesilmeli, alçakgönüllülikle alçaltılmalıydı. Onu tanıyor ve bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordum. Tymon bıçağını Callum'un böğrüne sapladığında yüzünü görmüştüm. En ufak bir teslimiyet belirtisi yoktu.

Düşüncelerimle boğuştuğum sırada Nessa'nın izleme cihazı bana bir uyarı gönderdi. Teninden nabzını okuyamıyordu. Onu çıkarmaya çalışıyor olabilirdi.

Kontrol edemedi ekran gelen bir çağrıya geçti; yine Kristoff'tu.

Telefona yanıt verdim.

"Dobryy vecher, moy drug," dedi Kristoff yumuşak bir sesle. *İyi akşamlar, dostum.*

"Dobry wieczór," diyerek Lehçe yanıt verdim.

Kristoff usulca kıkırdadı.

Polonya ile Rusya'nın uzun ve fırtınalı bir geçmişi vardı. Ülkelerimiz var olduğu sürece, aynı toprakların kontrolü için mücadele etmiştik. Birbirimize karşı savaşıştık. 1600'lü yıllarda Polonyalılar Moskova'yı ele geçirmişti. 19. ve 20. yüzyılda Ruslar bizi komünizmin boğucu kucığına almıştı.

Mafyalarımız da aynı şekilde paralel olarak büyüdü. Onlar buna *Bratva* derken biz *Braterstwo* diyorduk, her iki durumda da

kardeşlik anlamına geliyordu. Kardeşlerimize yeminler ederdik. Başarılarımızın tarihini derimizde saklardık. Onlar omuzlarına liderlik rozeti olarak sekiz köşeli yıldız takardı. Biz de askeri rüt-belerimizi kollarımızda taşırdık.

Biz aynı madalyonun iki yüzüydük. Kanımız gibi dilimiz ve geleneklerimiz de birbirine karışmıştı.

Tüm bunlara rağmen aynı değildik. Ellerimizi aynı çamura sokmuştuk ve ondan farklı bir şey inşa etmiştik. Size küçük bir örnek vermek gerekirse, dilimizdeki birçok “sahte arkadaşı” dü-şünün; aynı kökene sahip, ancak zıt anlamlar ifade eden sözcük-ler. Arkadaşım Kristoff Rusçada “*zapominat*” kelimesinin “*ez-berlemek*” anlamına geldiğini söylerken, benim için “*zapomniec*” “*unutmak*” anlamına gelirdi.

Dolayısıyla Kristoff ve ben şu anda müttefik olsak da onun istediği ile benim istediğimin paralel olabileceğini ama asla aynı olmayacağını kesinlikle unutamazdım. Dostum olduğu kadar kolay bir şekilde düşmanım da olabilirdi.

O tehlikeli bir düşmandı çünkü beni herkesten daha iyi tanı-yordu.

“İrlandalıları yaptığımız numaradan keyif aldım,” dedi Kristoff. “Paralarım harcamaktan daha çok zevk alıyorum.”

“Hiçbir şeyin tadı başkalarının emeğinin meyvesi kadar tatlı değildir,” diye onayladım.

“Bence pek çok konuda hemfikiriz,” dedi Kristoff. “Aramızda pek çok benzerlik görüyorum, Mikolaj. İkimiz de beklenmedik bir şekilde genç yaşta pozisyonlarımıza yükseldik. İkimiz de or-ganizasyonumuzun en alt kademelerinden yükseldik. Ben de varlıklı ya da bağlantılı bir aileden gelmiyorum. Damarlarımda kraliyet kanı yok.”

Homurdandım. Kristoff’un geçmişinin bir kısmını biliyor-dum; o aslında *Bratva* değildi. Tam tersiydi. Rus ordusunda

eğitim görmüştü. O bir suikastçıydı, sade ve basit. Askeri operasyondan yeraltı krallığına nasıl geçti, hiçbir fikrim yoktu. Adamları ona güveniyordu. Ama ben aynı şeyi yapmaya o kadar istekli değildim.

“Zajac’ın senin baban olduğunu söylüyorlar,” dedi Kristoff. “Sen onun öz oğlu musun?”

Tymon’un piçi olup olmadığını soruyordu. Tymon hiç evlenmemişti ama en sevdiği fahişeden bir oğlu olmuştu. O oğul Jonas’tı. İnsanlar Tymon’un yerine geçtiğim için benim de başka bir piç evlat olduğumu varsayıyordu.

“Bu soruların amacı ne?” diye sordum sabırsızlıkla.

Kristoff’a Tymon’la aramızda kan bağı değil, saygı ve anlayış bağı olduğunu anlatmaya çalışmakla ilgilenmiyordum. Jonas bunu biliyordu. Bütün adamlar biliyordu. Tymon saflarımızdan en iyi lideri seçmişti. Genetiği değil, liderlik etme isteği olan adamı istiyordu.

“Sadece sohbet ediyorduk,” dedi Kristoff hoş bir edayla.

“*Rosjanin sika z celem*’ deyimini biliyor musun? ‘Bir Rus bile-rek işer’ anlamına gelir.”

Kristoff hiç alınmadan güldü. “Sanırım senin diğer sözlerinden birini daha çok seviyorum: ‘*Nie dziel skóry na niedźwiedziu*.’”

“*Deriyi ayının üzerindeyken bölme*” anlamına geliyordu.

Kristoff Chicago’yu bölmek istiyordu ama önce ayıyı öldürmeliydik.

“Avı planlamak istiyorsun,” dedim.

“Doğru.”

Penceremin dışındaki karanlık, aysız geceye bakarak iç geçirdim. Nessa hâlâ bahçedeydi ve içeri dönmeyi reddediyordu. Yağmurun ilk birkaç damlası cama vurmaya başlamıştı.

“Ne zaman?” diye sordum.

“Yarın gece.”

“Nerede?”

“Lincoln Park’taki evime gel.”

“Tamam.”

Tam telefonu kapatacakken Kristoff, “Kızı da yanında getir,” diye ekledi.

Nessa onu yakaladığımdan beri evden bir kez bile çıkmamıştı. Onu herhangi bir yere götürmek riskliydi, hele Rusların inine götürmek hiç doğru değildi.

“Neden?” dedim.

“Son operasyonumuz sırasında onu canlı olarak göremediğim için hayal kırıklığına uğradım. O bizim en değerli satranç taşlarımızdan biri ve geçen gün bana bir depo ürüne mal oldu. Tüm şehri ayağa kaldıran bu kızı kendi gözlerimle görmek istiyorum.”

Bu hiç hoşuma gitmemişti. Kristoff’a güvenmiyordum ve onun bir savaş esiri gibi kızla övünmesi fikrinden hoşlanmamıştım.

İttifakların sorunu da buydu. Taviz isterlerdi.

“Onu yanımda getireceğim,” dedim. “Ama şunu unutma, kimse ona elini sürmeyecek. Her saniye yanımda kalacak.”

“Elbette,” dedi Kristoff hemen.

“Do jutra,” diyerek telefonu kapattım. *Yarın görüşürüz.*

Yağmur şiddetle yağmaya başladığında küçük kaçağı alması için Klara’yı bahçeye gönderdim.

Klara kütüphaneden aldığı ağır bir battaniyeyle kış bahçesine doğru ilerledi. Döndüğünde Nessa battaniyeye sarılmış bir halde solgun ve titriyordu. Monitörün hâlâ ayak bileğinin etrafında sıkıca durduğunu görebiliyordum. Sanki bir taşla ezmeye çalışmış gibi yıpranmış görünüyordu. Bacağı da sıyrılmıştı. Klara kolunu

onun omzuna atarken Nessa'nın başı öndeydi, yanaklarında göz-yaşı ve yağmurla yol yol iz vardı.

Nessa onu buraya getirdiğimden beri bir küvet dolusu gözyaşı dökmüş olmalıydı.

İlk başta hiç umursamadım. Aslında o gözyaşlarını hakkım olarak görüyordum. Onlar benim intikamımın tuzu olacaktı.

Ama şimdi o en tehlikeli duyguyu, suçluluk duygusunu hissediyordum. Sizi tüketen, en gerekli eylemlerinizi bile pişmanlık duymanıza neden olan duygu.

Bu kızlar bana çok yakınlaşıyordu.

Ve ben de çok yumuşuyordum.

Nessa belli ki bitkin düşmüştü, dayanıksız dans kıyafetinin içinde yarı donmuş durumdaydı. Eminim Klara onu besleyecek, yıkayacak ve yatıracaktı.

Bu arada ben daha saatlerce uyumayacaktım. Eğer yarın Ruslarla buluşacaksam bu gece adamlarımla konuşmam gerekti. Kristoff'u işin içine katmadan önce stratejimize karar vermek istiyordum.

Hepsini bardo odasına çağırdım. Ana kattaki en büyük ve en merkezi odalardan biriydi ve çok sayıda oturma yeri vardı, aynı anda hem konuşmayı hem de oynamayı seviyordum. Bu herkesin daha rahat ve dürüstçe davranmasını sağlıyordu. Adamlarıma istediğim zaman havuzda kışlarını tekmeleyebileceğimi hatırlatıyordu.

Bu eve taşındığımız günden beri çekişmeli bir turnuvarımız vardı. Bazen Marcel sıralamada ikinci oluyor, bazen Jonas. Ben her zaman en üstteydim.

Jonas ve ben ilk oyun için karşı karşıya gelirken Marcel top-ları dizdi.

Jonas istakasının ucunu tebeşirleyerek bir gösteri yaparken ön kolundaki siyah kılların üzerine mavi tozların dökülmesine neden oluyordu. Bugün henüz tıraş olmamıştı, bu yüzden koyu renkli kirli sakalı tamamen belli oluyordu.

“Ortaya para koymak ister misin, patron?” diye sordu.

“Elbette,” dedim. “Bugün kendimi şanslı hissediyorum, beşe ne dersin?”

Standart bahis oyun başına iki yüz dolardı. Jonas’ın kafasını karıştırmak ve mutfakta Nessa’yla yaptığı küçük numarayı unutmadığımı göstermek için beş yüz dolardan başladım. Ona daha önce de Nessa’dan uzak durmasını söylemiştim. Kadınlarla arasının nasıl olduğunu biliyordum. Sürekli kulüplerimizdeki kızların peşindeydi. Onu ne kadar geri çevirirlerse o kadar üstlerine düşüyordu.

Yazı turayı Jonas kazandı ve ilk o başladı. İki çizgili topu köşedeki ceplere bırakarak güzel ve temiz bir atış yaptı. Avantajlı olduğunu düşünerek sırtıyordu. Diğer topların yerlerine bakma zahmetine katlanmadığı için on iki ve on dört numaralı toplarının sekiz numaralı topun yanında ne kadar sıkıştığını görmedi.

“Ee,” dedim Lehçe, istakama yaslanarak. “Yarın Ruslarla buluşuyoruz. Oyun sonumuzu tartışmak istiyorlar.”

Jonas kendinden emin bir tavırla sırtarak dokuz ve on bir numaralı topa vurdu.

“Ayrıntılar üzerinde pazarlık yapmadan önce fikirlerinizi duy-mak istiyorum. Eğer söyleyecek bir şeyiniz varsa, şimdi söyleyin.”

“Neden kızı öldürmüyoruz?” diye sordu Andrei. Barın yanında oturmuş bir Heineken bira içiyordu. Kare şeklinde, küt bir kafası, çok az boynu ve kızıla çalan saçları vardı. Bu gece suratı asıktı ve huysuzluğu her halinden belli oluyordu. Ruslardan ve onlarla çalışmamızdan nefret ediyordu. İki kardeşi de *Bratva* tarafından öldürüldüğü için anlaşılabilir bir durumdu; biri Wroclaw’daki hapisanede, diğeri de burada, Chicago’da.

Andrei büyük bir yudum aldıktan sonra birasını barın üzerine bıraktı.

“Miller’den kurtulduk ve Dante Gallo’nun hapishaneye düşmesini sağladık. Aynı şeyi kız için de yapmalıyız. Onu Nero ya da Enzo öldürmüş gibi göstermeliyiz. Bu İrlandalılar ve İtalyanlar arasındaki ittifakı yapabileceğimiz her şeyden daha çabuk bozacaktır.”

Haksız değildi. Nessa Griffin’i ilk kaçırdığımda planım buydu. Onun ortadan kaybolması kaosa neden olacaktı. Onun ölümü iki aileyi birbirinden ayıracaktı.

En başta onları birbirine bağlayan şey bir evlilikti. Ölüm evlilikten daha güçlüydü.

Ama şimdi bilardo istakamı alıp sırf bunu önerdiği için Andrei’nin kalın kafasında kırmak istiyordum. Onun Nessa’nın odasına gidip o çirkin, nasırlı ellerini kızın boğazına sarması fikri... Buna izin vermeyecektim. Bunu düşünmeyecektim bile. Ne o ne de başka biri ona dokunacaktı.

Nessa tahtanın etrafında istenildiği gibi taşınacak boş bir piyon değildi. Kurban da edilmeyecekti.

O bundan daha değerliydi. Çok daha büyük bir etki için kullanılabilirdi.

Jonas bir sonraki atışını kaçırdı. Cevap verirken bir, dört ve beşe peş peşe vurmuştum.

“Onu öldürmeyeceğiz,” dedim açıkça. “Şu anda elimizdeki en iyi koz o. Sence Griffinler ve Gallolar neden bize doğrudan saldırmadı?”

“Saldırdılar!” dedi Marcel. “Rus’un deposunu bastılar ve Exotica’yı ateşe verdiler.”

Homurdanarak üç topu daha sayıya çevirdim.

“Sence yapabileceklerinin en iyisi bu muydu? Çok zayıftı. Neden bu evi bombalamadıklarını sanıyorsun?”

Jonas ve Andrei, ikisi de eşit derecede aptal olduğu için hiçbir bilginin paylaşılmadığı bakışlarla birbirine baktı.

“Çünkü onun burada olabileceğini biliyorlar,” dedi Marcel.

“Bu doğru.” İki ve yediyi de tek atışta sayıya çevirdim. “Onun nerede olduğundan emin olamadıkları sürece -burada ya da Rusların yanında- yapabilecekleri tek şey birkaç el bombası atmak. Başımıza kurşun yağdıramazlar. Nessa şimdilik bizim sigortamız.”

Yeşil altılı Jonas’ın on üçlüsünün arkasında sıkışıp kaldı. Arkadan yaklaşmak için bir bank vuruşu yaptım ve altılıyı düğünce yan cebe yuvarladım. Jonas kaşlarını çatarak bakıyordu.

“Neden mafya liderlerini öldürmüyoruz!” dedi agresif bir şekilde. “Zajac’ı onlar vurdu. Enzo ve Fergus’u öldürmeliyiz.”

“Bunun ne yararı olur ki?” diye sordum. “Onların halefleri çoktan yerlerini aldı.”

Sekizinci topu bakmadan sayıya çevirmiştim bile. Marcel kıs kıs gülerken Jonas bilardo ıstakasını sertçe kavradığında kolu titriyordu. Sanki onu ikiye ayırmak istiyormuş gibi görünüyordu.

“O zaman ne olacak?” diye sordu. “Bir sonraki adım ne?”

“Callum,” dedim. “Onu bir kez yakaladık, tekrar alabiliriz.”

“Geçen sefer onu kaybettin,” diyen Jonas, karanlık bakışlarını bana dikti.

Ona doğru yürüyerek bilardo ıstakamı masaya yasladım. Karşı karşıya, burun burunaydık.

“Doğru,” dedim usulca. “Sen de oradaydın, kardeşim. Yanlış hatırlamıyorsam, karısından sen sorumluydun. Küçük Aida Gallo, İtalyan fahişe. Seni tam bir aptal yerine koydu. Neredeyse

bütün depoyu yıkıyordu. Kafana attığı molotof kokteylinin izi hâlâ duruyor, değil mi?”

Jonas'ın sırtında uzun bir yanık olduğunu çok iyi biliyordum. En sevdiği dövmelelerinden biri mahvolmuştu ve o zamandan beri bu konuda kızgındı. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda.

“İkisini de almalıyız,” diye homurdandı Jonas. “Callum ve Aida.”

“İşte, şimdi düşünmeye başladım,” diyerek başımı olumlu anlamda salladım. “Görücü usulü evliliğin bir aşk maçına dönüştüğünü duydum. Onun için her şeyi yapar.”

“Önce o kızın boynunu kırmazsam,” dedi Jonas.

“O İrlandalı piçlere şantaj yapmak istemiyorum,” dedi Andrei acı acı. “Kana kan istiyorum.”

“Bu doğru,” dedi Marcel usulca. “Tymon'u onlar öldürdü. En azından her aileden bir Griffin ve bir Gallo öldürürüz.”

Jonas, “Babayı öldürmektense oğlu öldürmek daha iyidir,” dedi. “Callum Griffin sahip oldukları tek oğul. Karısı hamile değilse vâris o. Callum ölmeli.”

Andrei ve Marcel aynı fikirde olduklarını söylerken etraftan mırıltılar yükseliyordu. Ben ne katıldım ne de karşı çıktım. Her zaman planladığım şey buydu. Ama kapının dışından gelen hıçkırık sesi dikkatimi dağıttı. Nefes almakla hıçkırmak arasında bir şeydi.

Kapıya doğru yürüdüm ve Klara'yı dışarıda görmeyi umarak kapıyı açtım. Onun yerine Nessa Griffin'in isterik yüzünü gördüm. Dönüp kaçamadan onu bileğinden yakaladım. Onu bilar-do salonuna sürüklerken Nessa havaya tekmeler savurup debeleniyordu.

“Hayır!” diye bağırdı. “Kardeşimi öldüremezsin! Sana izin vermeyeceğim!”

“Herkes dışarı,” diye bağırdım adamlarıma.

Şaşkınlıktan donakalmış bir halde, tereddüde düşmüşlerdi.

“DIŞARI!” diye kükredim.

Dağılıp kapıyı arkalarından kapattılar.

Nessa’yı ayaklarımın dibindeki halının üzerine fırlattım. Ancak hemen ayağa fırlayarak bana vurmak, beni tırmalamak, parçalara ayırmak için kollarını çılgınca havada savurmaya başladı.

“Sana izin vermeyeceğim!” diye bağırdı. “Yemin ederim, her birinizi öldüreceğim!”

Onu gördüğümdeki ilk şaşkınlığım geçince –çünkü Klara’nın onu gece için odasına kilitlemesi gerekiyordu– tamamen farklı bir şeyi anlamaya başladım.

Biz Lehçe konuşuyorduk.

Yine de Nessa söylediğimiz her kelimeyi anlıyordu.

“*Co robisz, szpiegując mnie,*” diye tısladım.

“Seni istediğim gibi gözlüyorum!” diye bağırdı Nessa. Sonra kendini ele verdiğini fark ederek eliyle ağzını kapattı.

“*Kto nauczył cię polskiego?*” diye söylendim öfkeyle. Cevabı zaten biliyordum. Klara olmalıydı.

Nessa beni savuşturdu; saçlarının karmakarışık olduğunu, yüzünün hâlâ gözyaşlarıyla şiştiğini ve üzerinde bir gecelik olduğunu düşününce olabildiğince mağrur duruyordu.

“*Nikt nie nauczył mnie polskiego,*” diye yanıt verdi kibirle. *Kütüphanede kendim öğrendim. Çok fazla zamanım var.*

Daha önce hiç aptal yerine konmuş muydum bilmiyordum.

Telaffuzu berbattı, dilbilgisi vasattı. Ama gerçekten şoke edici miktarda şey öğrenmişti.

Şu kurnaz, küçük şeytana inanamıyordum. Etrafta gizlice doluşmasını umursamamıştım çünkü konuşmalarımızı anlayabileceğini düşünmemiştim. Önemli değildi, bu bilgilerle bir şey yapamazdı. O hâlâ benim esirimdi.

Ama... Etkilendim. Nessa tahmin ettiğimden daha zeki ve daha cesurdu.

Yine de kendi evimde, kendi adamlarımın önünde bana patronluk taslayacağını düşünüyorsa, başka bir şey daha var demekti. Burada emirleri o vermiyordu. Ben veriyordum. Ben efendiydim. O ise esirdi.

“Bu konuda ne yapacaksın?” diye homurdanırken ters bir ifadeyle yüzüne bakıyordum. “Beni tehdit edebileceğini mi sanıyorsun? Bana saldırmaya çalışabileceğini? Denemeden bile vücudundaki her kemiği kırabilirim.”

Nessa başını salladığında gözlerinden daha fazla yaş aktı. Ağladığında gözleri her zamankinden daha yeşil görünüyordu. Her bir gözyaşı kırılan bir mercek gibi, siyah kirpiklerine yapışıyor ve yanağındaki her bir çili büyütüyordu.

“Benden daha güçlü olduğumu biliyorum,” diye tısladı. “Hiçbir şey ve hiç kimse olmadığımı biliyorum. Ama ağabeyimi seviyorum. Bunu anlayabiliyor musun? Onu dünyadaki herkesten daha çok seviyorum. Bu kadar soğuk ve öfkeli olmadan önce hiç böyle hissettin mi? Bir zamanlar birini sevdin mi? Sevdığını biliyorum. Anna’yı biliyorum.”

Şimdi ona gerçekten vurmak istiyordum.

O ismi söylemeye nasıl cüret ederdi?

Hiçbir şey bilmiyordu, hiçbir şey.

Beynimi kurcalayabileceğini sanıyor, başarıyla sakladığım şeyleri ortaya çıkarmaya çalışıyordu.

Beni de kendisi gibi zayıf ve duygusal yapmak istiyordu.

Onu geceliğinin yakasından tutup yakalayarak doğrudan yüzüne konuştum.

“Bir daha sakın onun adını ağzına alma.”

Nessa elini kaldırdığında bana tokat atmaya çalışacağını düşündüm. Onun yerine elini benimkinin üzerine koyarak ince küçük parmaklarıyla sıkıığım yumruğuma yapıştı.

Gözlerimin içine bakıyordu.

“Mikolaj, lütfen,” diye yalvardı Nessa. “Kardeşim iyi bir adam. Bunun bir savaş olduğunu ve sizin karşı taraflarda olduğunuzu biliyorum. Sana zarar verdiğini biliyorum. Ama onu öldürürsen, sen de ona zarar vermemiş olacaksın. Bana zarar vermiş olacaksın ve ben sana hiç haksızlık etmedim.”

Adaletten, hakkaniyetten bahsediyordu. Bu dünyada adalet falan yoktu. Sadece ödenmesi gereken borçlar vardı.

Ama birden fazla para birimi mevcuttu.

Nessa önümde dururken ince, narin, bir yaprak gibi titriyordu. Açık kahverengi saçları yüzünün ve omuzlarının etrafında bir bulut gibi dağılmıştı. Büyük, yaşlarla ıslanmış gözler ve yumuşak pembe dudaklar.

Elime dokunuyordu. Daha önce bana hiç gönüllü olarak dokunmamıştı.

Elim yanıyormuş gibi hissettim. Tüm bedenime bir sıcaklık yayılıyordu. Her yerimin, donmuş ve yeniden canlanan bir et gibi zonklamasına neden oluyordu.

“Beni ikna et, Nessa,” dedim. “Kardeşinin canını bağışlamam gerektiğine beni ikna et.”

Başını kaldırıp bana bakarken önce ne demek istediğimi anlamadı. Sonra gözlerinde bir farkındalık belirdi.

Hâlâ geceliğinin önünü tutuyordum. Sıkılı parmaklarıma karşı kalp atışlarını hissedebiliyordum. Ne yapacağını görmek için onu bıraktım.

Dilini ıslatmak için dudaklarında gezdirdi. Sonra, “Kanepeye otur,” dedi.

Dediğini yaparak alçak kanepeye oturdum. Uzun zamandır ilk kez bir emre itaat ediyordum. Ellerim iki yanımda, bacaklarım hafifçe açık bir şekilde sırtımı mindere yasladım.

“Telefonunu ödünç alabilir miyim?” diye fısıldadı Nessa.

Sessizce ona uzattım.

Bir süre ekranda gezindikten sonra bir yere bastı. Hoparlörlerden bir müzik sesi yükseldi; alçak, karamsar, ısrarcı bir ritim. Küçük balerinimin çaldığını duyduğum her zamanki müzik değildi bu. Bu çok daha karanlıktı.

Yağmur camlara vururken yağmur damlalarının ritmi müziğin ritmiyle karışıyordu. Işık loş ve nemliyen gölgeler yağmur damlalarıyla bozulmuştu.

Nessa suyun altındaymış gibi görünüyordu. Teni her zamankinden daha solgundu. Önümde durup müzik eşliğinde sallanmaya başladı.

Onu sayısız kez dans ederken izlemiştim. Ama hiç böyle değildi. Hiç tam önümde olmamıştı. Asla bana yönelmemişti. Gözleri benimkilere sabitlendiğinde bedeni sinsice sallanıyordu.

Onu kulüpte ilk gördüğümde biraz böyle dans etmişti.

Bu anahtar deliğinden bir bakıştı. Şimdi kapı ardına kadar açıktı.

Nessa'nın prangalarından kurtulmuş halini görüyordum. Kimse onu izlemediğinde Nessa. Benden başka kimse yokken.

Yuvarlanıp sallanıyor, kalçaları daha önce hiç görmediğim şekilde hareket ediyordu ve tüm bunları yaparken gözlerimin içine bakıyordu. Yere kadar eğildikten sonra ellerini uzun bir bacağın-
dan yukarı kaydır-
dı ve geceliğinin eteğini yukarı çekerek pürüzsüz, kremsi kalçasını gösterdi.

Sonra diğer tarafa dönünce eğildiğinde geceliğinin eteğinin altından poposunun kıvrımını görebildim.

Benimle alay ediyordu. Gözlerimin vücuduna yapıştığını ve her hareketinin vücuduma sarsıntılar gönderdiğini, aletimi sertleştirdiğini ve rahatlamaya çalışarak yer değiştirmek zorunda kalana kadar şişirdiğini biliyordu.

Tekrar benden yana döndü ve göz temasını kesmeden geceliğinin eteğinden tutup yavaşça başının üzerinden kaldırarak dar kalçalarını, inanılmaz ince belini ve ardından küçük, yuvarlak göğüslerini ortaya çıkardı. İnce pamuklu geceliğini toparlayıp kenara fırlattı.

Artık külotu dışında çıplaktı.

Göğüslerini ilk kez tam olarak görüyordum. Onları daha önce de terden dolayı ıslanmış kumaştan görmüştüm ama hiç tamamen çıplak olmamışlardı. Ellerimi dolduracak kadar büyük olmasa da muhteşemlerdi. Hiç bu kadar diri memeler görmemiştim. Mermerden yontulmuş gibilerdi, tabii, mermer yumuşak, hareketli ve hassas olabilseydi...

Göğüslerinin zıplayıp vücudunun geri kalanıyla birlikte hareket etmesine yetecek kadar dolgundu, sanki her bir zerresi beni çağırıyor, beni baştan çıkarıyor, dokunulmak için yalvarıyordu.

Hiç onunki gibi bir vücut görmemiştim. Fazlalık yoktu, sadece amacına uygun olarak eğitilmiş ve şekillendirilmiş mükemmel, zayıf bir çerçeveydi. Güçlü. Zarif. Ve hayal edilebilecek en seksi şeydi.

Yağmurla birlikte müzik de gümbürdüyordu.

Şarkı sözleri kafamın içine işliyordu:

♪ *Blood in the Cut — K.Flav*

Nessa dönüp kendini yere attıktan sonra avını avlayan bir panter gibi sürünerek bana doğru gelmeye başladı. Benim avcı olmam gerekiyordu. Ama yerimde sabitlenmiş, bana bakan yeşil gözleriyle büyülenmiş durumdaydım.

Bacaklarımın üzerinde sürünerek ellerini kalçalarımda gezdirdi. Pantolonumun kasıklarında zorlanan aletimi görebildiğini biliyordum. Arkasını dönüp vücudunu benimkine sürttüğünde, kıcına battığını hissedebildiğini biliyordum.

Aletim ıslanmıştı. Özgür kalmak, pantolonumun daraltıcı malzemesi yerine o tereyağı yumuşaklığındaki teni hissetmek için can atıyordu.

Nessa kucağıma oturup kıcını kasıklarıma doğru döndürdü. Kolları boynuma dolanırken o güzel göğüsleri yüzümden sadece milimetre uzaktaydı. Tanrım, ağzımı o sert, küçük meme uçlarına kapatmak istiyordum.

Ama beklemeye devam ettim. Nessa'nın benim müdahalem olmadan kendi başına ne yapacağını görmek istiyordum.

İradem tamamen tükeniyordu. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Aletim serbest kalmak, onun küçük, dar vücudunun derinliklerine gömülmek için kuduruyordu. Bunu sadece istemiyordum. Ona ihtiyacım vardı. O olmadan patlayacaktım.

Daha önce hiç böyle hareket eden bir kadın görmemiştim ve benim bir striptiz kulübüm vardı. Nessa olabildiğince masumdu. Onu bir kez öpmüştüm. Ne kadar beceriksiz ve deneyimsiz olduğunu biliyordum.

Ama nasıl dans edileceğini çok iyi biliyordu. Ayrıca şu an nasıl şehvetli olunacağını da bildiğini öğreniyordum. İçinde derinlere gömülü bir cinsel dürtü vardı. Sadece daha önce dışarı çıkmasına izin vermemişti.

Kendini bana bastırmıştı; o yumuşak küçük göğüslerini ve sızlayan vajinasını bana sürtüyordu. Ona dokunmam ve aynı şekilde karşılık vermem için yalvarıyordu. Kirpikleri şehvetten ağırlaşmış, yüzü kızarmış, dudakları aralanmıştı.

Bir kez daha vücudumdan aşağı kayarak bacaklarımın arasına diz çöktü. Parmakları pantolonumun düğmelerini karıştırıyordu.

Pantolonumu açıp aletimi serbest bıraktı. Aletim onunla buluşmak için yukarı fırladı; kalın ve tamamen sertti, vücudumda derinin saf olduğu, dövmelemlerle işaretlenmemiş tek yerlerden biriydi.

Nessa şaşkınlıkla soludu. Tahmin ettiğim şeyin doğru olduğundan neredeyse emindim; Nessa bir bakireydi. Bırakın bir penise dokunmayı, daha önce hiç görmemişti bile.

Tereddütle elini uzatıp aletimi kavradı. Elini dolduruyordu. Aletimi sıkıtuğunda eliyle tam kapatamıyordu bile.

Bana bir kez daha bakarken iri gözlerinde gergin bir ifade hâkimdi.

Soluk pembe dudakları aralandı. Aletimi açık ağzına almak üzereydi.

Ta ki ben onu durdurana kadar.

Onu nazikçe itip aletimi tekrar pantolonumun içine soktum.

Nessa'nın aletimi emmesini istiyordum. Lanet olsun, bunu çok istiyordum. Ama bu şekilde değil. Zorla değil.

Korktuğu ve kardeşine zarar vermeyeyim diye beni ikna etmeye çalıştığı için yapmasını istemiyordum.

Benim onu istediğim kadar o da beni arzuladığında bunu isteyecektim.

Böyle bir şey olmayacaktı.

O benim esirimdi ve onu burada tutan canavar bendim.

Kendime hâkim olamadan önce onu odasına geri kilitlemeliydim.

20

NESSA

KARANLIKTA YATAĞIMDA UZANIRKEN KALBİM koşu bandındaymışım gibi hızla atıyordu.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

Neden beni buraya geri getirmişti?

Mikolaj'ın beni istediğini biliyordum. Bunu yüzünde görebiliyordum.

O da benim hissettiklerimi hissediyordu. Aynı çaresizliği, aynı şehveti. Aynı vahşilik bana tüm mantıklı düşünceleri yok saymamı, istediğimi almamı ve sonuçlarını lanetlememi söylüyordu.

ONU istiyordum.

Bunun delilik olduğunun bilincindeydim. Onun benim düşmanım olduğunu ve sevdiğim her şeyi yok etmek istediğini biliyordum.

Ama bedenim ve beynim iki ayrı varlıktı.

Hiç erkek arkadaşım olmamıştı! Hoşlandığım, sevimli olduğumu düşündüğüm erkekler vardı. Neredeyse bir oyundu, eyleme geçmeden hayal etmekten hoşlandığım bir şeydi.

Hiçbir zaman gerçekten öpülmek istemedim, bunu gerçekleştirecek kadar kötü bir şekilde değil. O çocukların hiçbirinde özel bir şey yoktu. Onları öne çıkaran hiçbir şey yoktu. Fantezilerimde birbirlerinin yerine geçiyorlardı.

Hiç kimseye karşı güçlü bir çekim hissetmemiştim.

Şimdiye kadar.

Mikolaj'a olan çekimim bir dürtüydü. Şehvet kadar basit bir şey değildi. Her duygunun bir araya gelmiş haliydi; korku, gözdağı, tahrik, saplantı ve ıstırap. O kadar yoğundu ki âşık olmak kadar normal bir şey onunla kıyaslanamazdı. Bu doğanın bir gücüydü. Lanet olası bir tsunamiydi.

Beni kontrol altına alıyordu.

Onun da bunu hissettiğini biliyordum. Ama beni itip odama geri getirdi ve beni burada bıraktı.

Neden?

Beynimin küçük bir köşesi hâlâ mantıklı düşünüyordu. Bana şöyle diyordu: *"Çünkü bunun sonunu getireceğini biliyor. Ağabeyini, aileni ve hatta seni öldüreceğini biliyor. Ve içinde kalan küçük bir ahlak kırıntısı, seni öldürmeden önce becermenin yanlış olduğunu söylüyor."*

Bu ayıltıcı bir düşünceydi. Beni bu delilikten kurtaracak bir düşünce.

Battaniyenin altında yuvarlanıp gözlerimi kapattım ve kendimi uyumaya zorladım.

Uyluklarımın arasındaki zonklama beni rahatsız ediyordu. Tenimin kaşınması ve yanması. Bana dokunmasını o kadar çok istiyordum ki... Neden en azından ellerini vücudumda gezdirmemişti?

Beni tekrar öpmüş olsaydı, tatmin olabilirdim. Bunu düşünerek uyuyabilirdim. Ama o bana dokunmayı reddetmişti.

Bu beni neredeyse öfkeliendiriyordu. Onu ikna etmemi söylemişti. Sonra da lanet bir robot gibi oturmuştu.

Evet, kesinlikle öfkeliydim.

Eskiden hayal kırıklığına uğradığında kıvrılıp ağlayan bir kızdım. Artık öyle değildim. Ağlamaktan yoruldum. İnsanların dediklerini yapmaktan yoruldum. Bu odada kilitli kalmaktan yoruldum.

Battaniyenin altından sıyrılıp yalınayak kapıya doğru ilerledim.

İç çamaşırım dışında hâlâ çıplaktım. Geceliği hiç bulamadım, muhtemelen hâlâ bilardo odasındaydı.

Kapı kolunu denediğimde avucumun altında sessizce döndüğünü fark ettim.

Bunu bir işaret olarak kabul edecektim. Mikolaj beni gerçekten odama kilitlememişi. O dikkatsiz değildi. Ya bilerek yapmıştı ya da bilinçaltında bunu benim kadar çok istiyordu.

Odamdan dikkatlice çıkıp karanlık koridorda ilerledim.

Bunu ilk kez yaptığımda ne kadar korktuğumu hatırladım.

Bu evde bir aydan fazla zaman geçirmiştım. Seslerini, kendi kalp atışlarımın ve ciğerlerimdeki nefesimin sesini bildiğim kadar iyi biliyordum. Bu gece nöbet tutması gereken Andrei'den nasıl kaçacağımı çok iyi biliyordum. Mutfakta kendine bir bardak süt doldurduğunu duyabiliyordum. Her zaman süt içer, asla su içmezdi.

Ana katı geçtim.

Klara'nın odasına giden merdivenden başka bir ses kulağıma çalındı. Alçak bir mırıltı, sanki iki kişi duyulmak istemeden sessizce konuşuyormuş gibiydi. Marcel olduğuna bahse girerdim. Kimsenin fark etmeyeceğini düşündüğünde Klara'ya nasıl baktığını ve Klara'nın da onu nasıl süzdüğünü görmüştüm.

Beni duymayacaklardı. Kendi fısıltılı konuşmalarına dalmış durumdaydılar.

Bu da Jonas'a dikkat etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Evin yasak bölümü olan batı kanadına geçtim. Mikolaj beni buradan kovalı sadece dokuz saat olmuştu. O kadar kızgın görünüyordu ki o anda beni boğacağını sanmıştım.

Önceden basit bir merakla hareket ederken şimdi daha güçlü bir şey tarafından yönlendiriliyordum.

Merdivenden çıkıp uzun koridorda sessizce yürüdüm. Mikolaj'ın ofisinin önünden geçerken belki çalışıyordur diye içeriye bir göz attım. İçerisi boştu.

Ağır çift kapılı ana süite gittim. Mandalı çevirip içeri süzöldüğümde hâlâ uyanık olacağından emindim. Beni odama bırakalı sadece bir saat olmuştu. Neden hemen buraya döndüğümü soran alçak ve net sesini duymayı bekliyordum. Ama süit karanlık ve sessizdi.

Yatağa doğru ilerledim.

Orada yatıyordu. Canavarım. Düşmanım. Beni esir alan adam.

Yorganın üstündeydi; boxer iç camaşırı sayılmazsa çıplak halde yatıyordu. İlk defa vücudunun tamamını görebiliyordum.

Elleri ve yüzü hariç teninin her santimi dövmelerle kaplıydı. Vücudu yaşayan, nefes alan bir sanat eseri gibiydi. Gri, mavi ve koyu kırmızı tonlarında desenlerden, imgelerden ve girdaplardan oluşan tam bir goblendi.

Dövmelerin altında yağsız, sert kas belli oluyordu. Bir erkek dansçıdan daha kaslıydı. Karın kaslarının derin izlerine, kalça kemiklerine ve penisini zar zor örten boxer camaşırının bel bandına sırayla baktım.

Ağzım sulandığından sertçe yutkunmak zorunda kaldım.

Neredeyse o penisi ağzıma alacaktım.

Bunu yapacak cesareti nereden bulduğumu bilmiyordum. Pantolonunun düğmelerini açtığımda penisi bir yılan gibi dışarı fırlamıştı, beklediğimden iki kat daha büyüktü. Korkunçtu ve onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Aynı zamanda o pürüzsüz, çıplak ten beni büyülemişti. Tüm vücudundaki en yumuşak ten gibi görünüyordu. Penisini elime aldığımda sanki kendi başına bir hayatı varmış gibi hissediyordum, avucumun içinde seğiriyor ve zonkluyordu.

Başında öylece dikilirken her an uyanmasını bekliyordum. Muhtemelen çok öfkelenecekti.

Şu anda yüzü tamamen rahatlamış durumdaydı.

Onu hiç böyle görmemiştim.

Bu bana Mikolaj'ın ne kadar güzel olduğunu anlamamı sağladı. Yüz hatları o kadar keskindi ki neredeyse uhreviydi. Mutlu olsaydı, gerçekten gülümseseydi nasıl görünürdü? Bu çok fazla olurdu. Buna dayanabileceğimi sanmıyordum.

Bir süre daha yüzünü inceledim.

Olabileceği adama baktım. Öfkesi ya da acısı olmayan bir adam. Acısı olmayan bir adam.

Ona bakarken kalbim acıyordu ve bunun nedenini bilmiyordum. Neden Canavar'a sempati duyuyordum ki?

Ama duyuyordum. İkimiz istemesek de aramızda tuhaf bir bağ oluşmuştu.

Her an uyanmasını bekleyerek yatağma girdim.

Yanma yattığıma göre uyanacaktı.

Elimi karnına koyduğuma göre.

Şimdi elimi iç çamaşırının içine soktuğuma göre...

Uzun, yavaş, erkeksi bir tavırla iç çekti. Bu ses, uyluklarımın birbirine yapışmasına neden oldu.

Penisi elimdeydi. Sıcak, yarı sert ve her an daha da sertleşiyordu.

Eğilip ağızma aldım.

Teninin sıcak ve uyku dolu misk kokusunu alabiliyordum. Ayrıca kendine has zengin, tuzlu ve zorlayıcı bir tadı olan penisinin tadını alabiliyordum. Ağızımı tükürükle doldurdu. Dilim pürüzsüz etinin üzerinde kolayca kayarken penisinin başı ağızımı dolduruyordu.

O sertleştikçe çenemi daha da açmak zorunda kaldım.

Düzgün bir şekilde nasıl oral seks yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece deniyordum; bazen yalıyor, bazen emiyor, bazen sadece dudaklarımı ve dilimi üzerinde gezdiriyordum.

Gerçekten bana ne iyi geliyorsa onu yapıyordum. Ama yeterince işe yarıyor gibi görünüyordu çünkü aleti bilaro salonunda onun için dans ettiğim zamanki kadar sertleşmişti.

Mikolaj saçlarımı ellerine dolayarak başımı iki yanından tuttu.

Yukarı doğru baktığımda tamamen uyandığını ve bana baktığını gördüm.

Kızgın ya da sinirli olacağını düşünmüştüm. Beklediğim iki seçenek de bunlardı. Onun yerine, anlamakta güçlük çektiğim bir ifade hâkimdi. Neredeyse minnettarlık gibi görünüyordu.

Başımı tutup kalçalarını hareket ettirmeye başladı, böylece aleti sabit bir ritimle ağızma girip çıkıyordu. Ben de elimden geldiğince yalamaya ve emmeye devam ettim. Nefesi giderek hızlanırken inleme karışımı bir tavrı ile iç çekiyordu.

Kendini daha sert itmeye başladığında çok derine inerek boğazımın arkasına çarptı. O an öğürmememe engel olamadım.

“Özür dilerim,” dedi.

Mikolaj daha önce hiçbir şey için özür dilememişti. Kulağa o kadar tuhaf geldi ki neredeyse gülecektim.

Onun bu haliyle âdeta büyülenerek gözlerimi ondan alamadım. Bedeni delicesine seksi görünüyordu; kolları gergindi, göğsündeki ve karnındaki her kas esniyordu.

Ağzımın içinde pompalamaya devam ediyordu. Çenem ağrısa da durmak istemiyordum. İkimiz de gözlerimizi birbirimizden alamıyorduk ve bu samimi, yoğun ve durdurulması imkânsız şeyde birbirimize kilitlenmiş durumdaydık.

Sonra gözlerini kapatıp başını yastığa yasladığında penisinin ağzımın içinde nabız gibi atmaya başladığını hissettim. Mikolaj uzun, kısık bir sesle inledi. Ağzım kaygan, tuzlu ve sıcak bir şeyle doldu ama nahoş değildi.

Aleti bir nabız gibi hâlâ atarken hemen durmak istemeyerek emmeye devam ettim.

Sonunda bu süre bittiğinde Mikolaj başımı bırakıp kollarımı tutarak beni yatağa çekti ve üstüme çıktı.

Tadının hâlâ ağzımda olup olmadığını umursamadan beni öpmeye başladı.

Bu öpücük balo salonundakine hiç benzemiyordu. Mikolaj hâlâ sıcak ve uykunun ağırlığını taşıyordu. Dudakları hayal edebileceğimden çok daha yumuşaktı.

“Ne yapıyorsun, küçük balerin?” diye homurdandı.

“Uyuyamadım,” dedim.

“Nedenini biliyorum,” dedi.

Şimdi bedenimin alt bölgelerine inen kendisiydi. Göğüslerimde durup sırayla her birini ağzına aldı. Meme ucumu tamamen sertleşene kadar emdikten sonra diğerini emerken parmaklarının arasında nazikçe yuvarlayıp sıkıyordu.

Sonra daha da aşağıya, kalçalarımın arasına kadar indi.

Bir an içimden onu itmek geldi. Tadımın ya da kokumun kötü olabileceğinden endişelendim. Keşke buraya gelmeden önce kontrol etseydim.

Ancak Mikolaj kadınlık organımın durumuyla ağzımla ilgilendiğinden daha fazla ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Yüzünü kalçalarımın arasına gömüp uzun ve ıslak darbelerle vajinamı yalamaya başladı.

Aman Tanrım, hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini hayal etmemiştim.

Daha önce birçok kez kendime dokunmuştum. Bir dil parmaklardan çok farklıydı. Sıcak ve ıslaktı, varlığından bile haberdar olmadığım sinir uçlarını uyandırıyor gibiydi.

İçimden bir nem seli akarken bir an için kendimi ıslattığımdan endişelendim. Ancak Mikolaj hiç oralı olmadan beni yalamaya ve öpmeye devam etti.

Sonra parmaklarından birini ıslatıp içime doğru kaydırdı. Canımın yanacağını düşünerek nefesim kesildi. Genelde ne oyuncak ne de kendi parmaklarımı sokardım çünkü canım yanacak kadar sıkıydı.

Mikolaj'ın parmağı benimkinden çok daha büyük olmasına rağmen içime mükemmel bir şekilde uyuyor gibi görünüyordu. Muhtemelen daha önce hiç olmadığım kadar tahrik olduğum içindi.

Aslında tahammül edilebilirden çok daha iyi hissettiriyordu. İnanılmaz hissettiriyordu.

Dili sürekli klitorisimi okşarken parmağı bana kavramam için bir şeyler veriyordu. Duyguyu artırıyor gibi görünüyordu, bu yüzden klitorisimi diline doğru iterken parmağını sıkabiliyordum.

O tanıdık hissin oluşmaya başladığını hissettim; bir doruğun başlangıcı. Ama ah Tanrım, diliyle yaptıkları yastığımda hissettiklerimden çok daha iyiydi. Sıcak bir banyo, masaj ve hayal edilebilecek en seksi rüya gibi hepsi bir aradaydı.

Neredeyse bir korku dalgası beni sarana kadar zevk doruğına ulaşıyordu.

Sonra orgazm bir şelale gibi içimden akıp gitti.

Kalçalarımı yüzüne doğru savururken çığlıklarımı yastıkla bastırmaya çalıştım. Bu kadar gürültülü olduğum için hem utanıyor hem de umursamıyordum çünkü kendimi çok iyi hissediyordum.

İnleyip kıvrandım. Sonra her şey bittiğinde nefes nefese ve ter içinde öylece uzandığımda bunun ne kadar çılgınca olduğunu düşünürken buldum kendimi.

Mikolaj bana hayatımın en zevkli anını yaşatmıştı.

Yastığın üzerinden birbirimize bakıyorduk. Sanırım o da benim kadar şaşkındı. Ne yapacağını bilemiyordu.

Beni bir kez daha dudaklarımdan usulca öptü.

“Odana dön, küçük balerin,” dedi. “Kimsenin seni görmesine izin verme.”

Sessizce yataktan çıkıp geldiğim yöne doğru koşarken bednim zevkten güçsüz düşmüştü ve başım dönüp duruyordu.

21

MIKO

ERTESİ SABAH HER ŞEY her zamanki gibiydi.

Ana kata indiğimde Nessa'nın stüdyosunda çalıştığını duydum, pikapta yeni bir plak çalışıyordu. Bir dansın koreografisini bitirmiş ve diğerine başlamış olmalıydı.

Ev her zamanki gibi görünüyordu. Duş alıp giyindikten sonra aynada yüzüm aynı görünüyordu.

Yine de kendimi tamamen farklı hissediyordum.

Bir kere gerçekten acıkmıştım.

Mutfığa gittiğimde Klara'nın Nessa için hazırladığı kahvaltının kalıntılarını temizlediğini fark ettim.

Sabahları genellikle sadece kahve içtiğim için beni görünce irkilmişti.

"Hiç pastırma kaldı mı?" diye sordum ona.

"Ah!" dedi Klara, kızartma tavalarıyla koşuştururken. "Sadece iki parça ama biraz bekle hemen yapayım!"

"Gerek yok," dedim ona. "Ben bunu yerim."

Tavadan pastırmayı alıp ada tezgâha yaslanarak durduğum yerde yemeye başladım. Çıtır çıtır, tuzlu ve hafif yanıktı. Tadı olağanüstüydü.

Klara telaşla, “Daha fazla yapabilirim!” dedi. “Sadece bir dakika sürer. Bu muhtemelen soğuktur.”

“Mükemmel,” diyerek tavadaki son pastırmayı da kaptım.

Klara telaşlanmış görünüyordu, ya mutfağa geldiğim için ki bunu hiç yapmam ya da neşeli bir ruh hali içinde olduğum için ki bu da hiç olmaz.

“Nessa stüdyosunda mı?” diye sordum Klara’ya, cevabı zaten biliyordum.

“Evet,” dedi Klaral temkinli bir şekilde.

“Çalışmayı seviyor. Sürekli orada olduğunu duyuyorum.”

“Öyle.”

Klara muhtemelen buna saygı duyuyordu. Kendisi de oldukça gelişmiş bir iş ahlakına sahipken bizim için yaptığı yemek, temizlik ve ayak işleriyle en az üç kişinin işini yapıyordu.

Ona iyi ödeme yapıyordum. Ama yirmi yıllık bir Kia kullanıyordu ve çanta olarak kanvas bir çanta taşıyordu. Tüm parasını Polonya’ya, ailesine ve büyükannesiyile büyükbabasına gönderiyordu. Jonas da aynı büyükanne ve büyükbabayı paylaşıyordu. Klara’dan çok daha fazla kazanmasına rağmen hiçbir şey göndermiyordu.

“Küçük tutsağımıza çok iyi bakmışsın,” dedim Klara’ya.

Tencereleri ıslatmak için lavaboya koyup suyu akıtırken bana bakmıyordu.

“Evet,” dedi sessizce.

“Siz ikiniz yakınlaştınız.”

Klara kızartma tavaalarına bulaşık deterjanı püskürtürken eli hafifçe titredi ve sabunun bir kısmı musluğa düştü. Orayı süngerle aceleyle sildi.

“O iyi bir kız,” dedi Klara. “İyi bir kalbi var.”

Sesinde bir sitem tınısı hâkımdı.

“Lehçe konuşmayı öğrendiğini biliyor muydun?” diye sordum.

Klara gerildi ve suçlu bir ifadeyle yüzüme baktı.

“Ona bir şey öğretmek istememiştim!” diyerek yutkundu Klara. “O kadar çabuk öğrendi ki eğlence olsun diye ‘kaşık’ ya da ‘fincan’ sözcüklerini de öğrenir diye düşündüm. Bir de baktım ki cümleler kuruyor...”

Klara’nın açıklaması ağzından dökülürken yanakları endişeden alev alev yanıyordu. Beni ikna etmesine gerek yoktu, Nessa’nın ne kadar zeki ve anlayışlı olduğunu kendim de görmüştüm. Masum küçük bir faun gibi görünse de akli her zaman dakikada bin kilometre çalışıyordu.

“Lütfen ona kızma,” diye ekledi Klara. “Bu onun hatası değildi.”

Klara’nın kendisi için yalvardığını, cezalandırılmak istemediğini sanıyordum. Şimdi onun Nessa için endişelendiğini fark ettim.

Bu düşündüğümden de kötüydü. Arkadaş olmuşlardı. Hem de yakın arkadaş.

Klara’yı kovmalı ya da en azından onu Nessa’dan uzak tutmalıydım.

Ama onu koruması için kime güvenebilirdim ki? Hiç kimseye. Nessa kuduz bir porsuğun kalbine bile girebilirdi.

Bu yüzden Klara konuşmayı kesene kadar sessizce ona baktım; dudağını ısırđı ve titreyen, ıslak ellerini önlüğüne sildi.

“Sadakatının kime olduğu konusunda endişeliyim,” dedim.

Çatlamış elleriyle önlüğünü çekıştirdi.

“*Braterstwo*’ya asla ihanet etmem,” dedi.

“Nessa Griffin bir evcil hayvan değil. O bir varlık, hem de çok değerli bir varlık.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Klara.

“Eğer onu serbest bırakma konusunda bir fikrin varsa...”

“Asla yapmam!”

“Ailenin Boleslawiec’te nerede yaşadığını bildiğimi unutma. Annen, amcan, küçük yeğenlerin, büyükanne ve büyükbaban... Onlar da Jonas’a bağlı oldukları için güvende değiller. Ben söylesem Jonas annenin kafasına bir kurşun sıkar.”

“Biliyorum,” diyerek soludu Klara. “Yapacağını biliyorum.”

“Bunu unutma. Kesim için bir kuzu yetiştiriyorsun. O kuzu ne kadar tatlı olursa olsun.”

Klara başını sallarken gözlerini yerden ayırmadı.

Kendime bir fincan kahve doldurup mutfaktan çıktım.

Ona yaptığım konuşma güzeldi. Acaba gerçekten Klara için miydi, yoksa kendimi mi ikna etmeye çalışıyordum?

Zihnim sürekli dün gecede idi. Bir rüya gibiydi. Yine de normal günlük hayatımdan daha gerçekti. Nessa’nın ağızda bıraktığı tadı, teninin tenime verdiği hissi düşünüp duruyordum. Şu an yukarı çıkıp tekrar bu tadı alabilirdim.

Hayır. Olmaz. Bu gece Kristoff’la yapacağım toplantıya hazırlanmalıydım.

Günün büyük bölümünü adamlarımla Griffintlere yapacağımız son saldırıyı planlayarak geçirdim. Bu noktada Callum ve Aida’nın programını net olarak biliyorduk. Meclis üyesi ve eşi altı gün içinde Sheffield’da yeni bir kütüphanenin açılışına gideceklerdi. İkisini de almak için mükemmel bir fırsattı.

Tymon'un fikrini tekrar uygulayacaktık ama bu sefer planımız daha düzgün olacaktı. Aida'yı kocasına karşı kullanarak Hyde Park Bank ve Madison Capital'daki kalan hesaplarını boşaltacaktık.

Bu arada Gallolarla bir anlaşma yapacaktık. Aida'nın sağ salim dönmesi ve Dante Gallo aleyhindeki kanıtların ortadan kalkması karşılığında Oak Street Tower'ı devredebilirlerdi. Dante'nin serbest kalmasına izin verecektim. Sonra ayakları kaldırıma değdiği anda onu alınının ortasından vuracaktım.

Şu anki plan buydu. Bu gece Kristoff'a sunacaktım.

Nessa'yı yanımda götürmek istemesem de Kristoff ısrarcıydı.

Klara, Nessa'yı hazırlarken ben de üzerime ince gri kaşmir bir kazak, pantolon ve mokasen ayakkabılar giydim.

Çoğu gangster gibi takım elbise giymezdim. Bunun onları iş adamı gibi gösterdiğini düşünüyorlardı. Bence bu tam bir saçmalıktı. Takım elbise ceketleri silah gizlemek için iyiydi ama onun dışında hantal ve bunaltıcıydı. Ben bir iş adamı değil, bir avcıydım. Ayrıca moda için kendimi zincire vurmuyacaktım. Zamanında yoldan çekilemediğim için bir kurşuna hedef olmak istemiyordum.

Hazırlanmam uzun sürmedi. Merdivenlerin dibinde doğu kanadına bakarak bekledim.

Sonunda Nessa çerçevelenmiş bir tablo gibi pencereye karşı durarak tepede belirdi.

Ağırlıksız katmanları kanat gibi etrafında süzülen beyaz şifon bir elbise giymişti. Saçları başının üstünde toplanırken kulaklarında elmas damla küpeler vardı. Çıplak olan ince kolları ve omuzları, akşam ışığında parlıyordu.

O merdivenlerden inerken, ben olduğum yere donakalmış halde ona bakıyordum. Merdivenlerden inmek yerine, onun bir

koridordan bana doğru yürüdüğünü görüyordum. Gece elbisesi yerine, onu beyaz bir gelinlik içinde görüyordum. Nessa benim gelinim olsaydı nasıl görünürdü, onu görüyordum.

Bir hayal gibi. Zaman yavaşlayıp sesler kaybolurken tek görebildiğim bu kızdı; biraz utangaç, biraz gergin ama içinden asla çıkmayacak bir neşe yayıyordu. Çünkü bu durumdan ya da koşullardan kaynaklanmıyordu. İçindeki iyilikten geliyordu.

Nessa merdivenin son basamağına ulaştı.

Gözlerimi kırpıştırarak hayal âleminden uyandım.

O benim gelinim değil, esirimdi. Onu Kristoff’la birlikte ailesinin imparatorluğunun leşini nasıl bölüşeceğimize karar vereceğimiz pazarlık masasına götürüyordum.

Nessa beklenti dolu bir ifadeyle bana bakarken ona ne kadar güzel göründüğünü söyleyeceğimi düşünüyordu.

Ancak yüzümde sert bir ifadeyle konuşmaya başladım.

“Gidelim,” dedim. “Geç kalacağız.”

Nessa beni arabaya kadar takip etti.

Bizi bekleyen Land Rover kapının önündeydi.

Nessa ön basamaklara çıkarken duraksadı. Güneş batıyordu. Azalmakta olan gün ışığı elbisesinin boş tuvaline renk tabakaları gönderiyordu. Teni altın gibi parlıyor ve gözleri her zamankinden daha parlak görünüyordu.

Ona bakmamaya çalışarak arabaya bindim.

Jonas onun elini tuttu, böylece Nessa eteğini toplayıp elbiseyi kirletmeden arabaya binebildi. Jonas’ın ona dokunması beni öfkelen-dirmişti. Onun buna izin vermesine de sinirlenmiştim.

Nessa ve ben arkaya, Jonas ve Marcel de öne oturduktan sonra yola çıktık. Araba hızla dolambaçlı yoldan aşağı inip kapıdan çıktı. Nessa biraz daha doğrulmuş bir halde otururken alnını cama dayayarak dışarıyı izliyordu.

Arabaya binmeyeli uzun zaman olmuştu. Ev ve bahçeden başka bir şey görmeyeli uzun zaman olmuştu. Sokaklar ve binalar, kaldırımlardaki insanlar, köşelerdeki satıcılar karşısında duyduğu heyecanı görebiliyordum.

Camlar aşırı derecede karartılmıştı. Kimse içeriyi göremiyordu. Yine de onu evden çıkarırken tedirgindim. Bir ötücü kuşu kafesinden salıvermek gibi bir şeydi, eğer bir sorun çıkarsa uçup gidecekti.

Güneye, Kolya Kristoff'un evinin olduğu Lincoln Park'a doğru kısa bir yol aldık. Geniş yerleşke, yeni inşa edilmişti ve son derece moderndi. Ana ev üst üste yığılmış bir sürü cam kutuya benziyordu. Güvenlik açısından korkunç bir düzenek gibi görünüyordu. Ama Kristoff böyle gösterişli biriydi. Maserati'sinden Zegna takımlarına kadar gösterişi severdi.

İçerisi de bir o kadar kullanışsızdı. Giriş katında, güneş sistemi gibi dönen kürelerden oluşan bir avizenin altından geçen yapay bir nehir vardı.

Kristoff bizi karşılamaya geldiğinde kadife bir ceket ve püsküllü mokasen ayakkabılar giyyordu. Kendini Hugh Hefner'ın reenkarne olmuş hali sanan biriyle iş yapmak istemediğim için şu anda anlaşmayı iptal etmek istiyordum.

Sinirli ve asabiydim ve işe daha başlamamıştık bile.

Kristoff'un yaptığı ilk şeyin Nessa'nın etrafında kaide üzerindeki bir heykel gibi dolaşmak olması, gözlerinin onun her santiminde gezinmesi yardımcı olmuyordu.

"Tanrım, ne güzel bir tür," dedi. "Ona ne yapıyordun, Mikolaj? Bir kızı kaçırdın ve onu bir tanrıçaya dönüştürdün."

Nessa'nın gözleri aramızda gidip gelirken yanaklarında çok iyi tanıdığım o pembe ton vardı. Bu tür bir ilgiden hoşlanmamıştı ve korunmak için bana bakıyordu.

“Her zaman nasılsa öyle,” diye söylendim.

Keşke Klara onu bu kadar süslemeseydi. Ona Nessa’yı şık yapmasını söylemiştim, onu Prenses Grace’e” dönüştürmesini değil.

“Biz Rusların en güzel kadınlara sahip olduğumuzu sanıyordum,” diyen Kristoff, sırtıttı. “Sanırım yeterince çeşitliliğin tadına bakmamışım...”

Nessa, Kristoff’tan uzaklaşarak bana yanaştı.

“İrlandalılar onları eğitiyor mu?” diye sordu Kristoff, kara kaşlarını kaldırarak. “Rus kızları bir porno yıldızından daha iyi sakso çekmeyi öğreniyor. Bir çaydanlığın kaynaması için gereken sürede sana sakso çekebilirler. Ne diyorsun Mikolaj? Kıyaslamada bu kız nasıl?”

Kristoff konuşmaya devam ederse ses tellerini boğazından söküp onu boğacaktım.

Nessa neredeyse ağlamak üzereydi. Mideme sanki bir taş oturdu.

Buna verilecek bir cevap yoktu. Kristoff’a onu becermediğimi söylersem bana inanmazdı. Gerçeği öğrenirse daha da kötü olurdu. Nessa için hiçbir şey *Bratva* patronunun evinde rakibinin güzel ve bakir kızının olduğunu bilmesinden daha tehlikeli olamazdı.

“O senin ilgin çekmez,” dedim kısaca. “Hiç yeteneği yok.”

Nessa o iri yeşil gözlerini bana çevirdiğinde yüzünden üzgün ve kırgın olduğunu okuyabildim. Ona bakamıyordum. Ona en küçük bir sempati belirtisi bile gösteremedim.

Onun yerine, “Hadi başlayalım artık. Bütün gece bekleyemem,” dedim.

* Grace Patricia Kelly (12 Kasım 1929 - 14 Eylül 1982), Akademi Ödülü sahibi Amerikalı sinema ve tiyatro oyuncusudur. Pek çok filmde rol alan oyuncu *The Country Girl* filmi ile En İyi Kadın Oyuncu Akademi Ödülü’nü elde etmiştir. Grace Kelly Monako Prensi III. Rainier ile evlenerek Monaco Prensesi unvanını almıştır. (ç.n.)

“Elbette,” diyerek sırttı Kristoff.

Bizi masanın yiyeceklerle dolu olduğu resmi yemek odasına götürdü. Kristoff  st düzey    teğmeniyle birlikte masanın bir tarafına oturdu. Ben diğer tarafta yerleşirken Nessa hemen yanımdaydı, Jonas ve Marcel de iki ucumda oturuyordu.

Solgun ve sessiz görünen Nessa, yemeğine dokunmak istemedi.

“Sorun nedir?” diye sordu Kristoff. “Pelmani mantısı sevmiyor musun?”

“Dans ıları bilirsin,” dedim ona. “Onlar yemek yemez.”

Nessa bana Hades tarafından kaçırılan ve  l ler kraliçesi olarak hüküm sürmeye zorlanan Persefoni’yi hatırlatıyordu. Persefoni, bir gün güneşli diyarlara dönebilmek için Hades’in yemeğini yememek için çok uğraşmıştı.

Ama Nessa benim yemeğimi çoktan yemişti. Tıpkı Persefoni gibi, o kadar acıkmıştı ki kararlılığını kaybederek altı küçük nar çekirdeği yemişti.

Kristoff g cenmiş  benziyordu. Ruslar yemekleri konusunda çok hassaslardı. Neyse ki Jonas ve Marcel bunu telafi edecek kadar yemeği ağızlarına tıktırırıyordu.

“*Davayte pristupim k delu,*” dedim. *Hadi, i imize bakalım.*

Kristoff Rusça konuşmama şaşırmıştı. Dili çok iyi biliyordum ama genellikle onunla konuşmayı reddediyordum. İngilizce bizim ortak iletişim aracımızdı. Ancak Nessa’nın, ailesini nasıl yok edeceğimizi uzun uzun tartışırken öylece oturmak zorunda kalmasını istemiyordum. Bir yanında benim, diğer yanında Jonas’ın olması ve Kristoff’un masanın kar ısından ona bakması yeterince kötüydü. En azından onu yaklaşan olaylardan habersiz tutabilirdim.

Yine de cahil olamayacak kadar zekiydi. Biraz tartışma ve bolca münakaşa ile planlarımızın üzerinden geçerken, detayları anlamadan konuyu yakaladı. Yüz ifadesi gittikçe daha da mutsuzlaşıyor ve omuzları daha da çöküyordu.

Sonunda Kristoff ve ben anlaştık. Kütüphane açılışında Callum Griffin'e saldırarak ve aynı zamanda Aida'yı da alacaktık. Bu küçük bir olaydı. Güvenliği seyrek olacaktı.

Buna karar verdikten sonra Kristoff sandalyesinde arkasına yaslandı ve şarabını yudumladı.

"Peki, onunla ne yapmayı düşünüyorsun?" diyerek başıyla Nessa'yı işaret etti.

"Şimdilik benimle kalacak."

"Onun karnına bir bebek koymalısın," dedi Kristoff. "Babanı öldürdüler. Sana bir oğul verebilir."

Nessa bana doğru hızlı bir bakış attı. Onun hakkında konuştuğumuzu biliyordu.

Bunu düşünmediğimi söyleyemezdim.

Griffinler ve Gallolar ittifaklarını evlilik yoluyla kurmuşlardı. Ben de aynısını yapabilirdim.

Ama ben ittifak derdinde değildim. Hiçbir zaman da olmadım. Tam ve eksiksiz bir hâkimiyet arıyordum. Şehri paylaşmak istemiyordum. Ona sahip olmak istiyordum. Tazminat değil, intikam istiyordum.

"Zafere," dedi Kristoff, kadehini son bir kez kaldırarak.

"*Nostrovia*," diyerek kadehimi onunkiyle tokuşturdum.

Ayrılmaya hazır olduğumuzda Kristoff bizi girişe kadar geçirdi ve anlaşmamızı mühürlemek için elimi yavaşça sıktı.

Sonra Nessa'nın ayak bileğindeki monitörü gördü.

“Boynuna bir tasma takmalısın,” dedi. “Peşimde sürünen böyle küçük bir kedi yavrusu olmasını çok isterdim...”

Nessa'nın yüzüne dokunmak için uzandı.

Ben daha düşünmeden elini yakaladım.

Kristoff'un adamları dikkat kesildi, ikisi yanımdaydı ve birinin elinde silahı vardı. Jonas ve Marcel de aynı şekilde geriliyor, Rus askerlerine bakıyor ve kendilerini savaşa hazırlıyorlardı. Hava beklentiyle doluydu, o kadar sessizdi ki nehrin akışını duyabiliyordunuz.

“Sakın,” dedim.

“Dikkatli ol,” dedi Kristoff yumuşak bir sesle. “Bu odada kimin dostun, kimin düşmanın olduğunu unutma.”

“Arkadaş kalmak istiyorsan bana ait olanı unutma,” diye cevap verdim.

Ardından bileğini bıraktım.

Kristoff geri adım atınca askerleri rahatladı. Jonas ve Marcel de aynısını yaptılar, en azından dışarıdan. Eminim kalpleri hâlâ benimki kadar hızlı çarpıyordu.

“Yemek için teşekkür ederim,” dedim sertçe.

“Umarım birçoğunun ilkidir,” diye yanıtladı Kristoff.

Gözlerinde soğuk bir ifade hâkimdi. Nessa'ya bu kez şehvetle değil, kızgınlıkla bakıyordu.

“*Spokoynoy nochi malen'kaya shlyukha,*” dedi. *İyi geceler, küçük fahişe.*

Neredeyse ağzının ortasına vuracaktım. Yumruğumu sıkışmış, kolumu hafifçe bük müştüm. Kendimi tam zamanında durdurdum.

Kristoff'a evinde saldırırsam tek birimizin bile sağ çıkacağından şüpheliydim. Buna Nessa da dahildi.

Nessa hakareti anlamasa da ses tonunu biliyordu. Kristoff'a cevap verme tatminini yaşatmadan arkasını döndü.

Evden uzaklaşırken Nessa aracın camından dışarı bakıyordu. Gecenin erken saatlerindeki tüm heyecanını kaybetmişti. Düşen son yaprakları ya da şehrin ışıklarını artık fark etmiyor gibi görünüyordu. Yorgundu ve yenik düşmüştü.

“Sana dokunmasına izin vermeyeceğim,” diyerek söz verdim Nessa'ya.

Bir an bana baktıktan sonra iç geçirdi ve cevap vermeden tekrar camdan dışarı baktı.

Beni görmezden gelmekte haklıydı. *Bratva* ve *Braterstwo*'nun ailesi için Kristoff'un kendisine yapabileceği her şeyden çok daha kötü planları olduğunu biliyordu.

Halstead Caddesi'nde ilerlerken Jonas'a hiç düşünmeden, “Buradan dön,” dedim.

“Buradan mı?”

“Evet.”

Direksiyonu sertçe sola kırdı ve evimin aksi yönüne, güneye doğru döndük. Rıhtıma doğru ilerlerken Jonas benim kısa komutlarımı takip ediyordu.

“Şuraya çek,” dedim ona. “Arabada bekle.”

Jonas bahçenin önüne park etti. Bir dakikalığına içeri girdikten kısa bir süre sonra Nessa için geri döndüm.

“Ne yapıyoruz?” diye sordu Nessa şaşkınlıkla.

“Bir şey görmeni istiyorum,” dedim ona. “Ama olay çıkarmayacağına ya da kaçmaya çalışmayacağına söz vermelisin.”

Ayak bileği monitörünün bozuk olduğundan oldukça eminim. Eğer beni atlatırsa, boku yerdim. Ama bana bir söz verirse sözünü tutacağını sanıyordum.

“Ben... tamam,” dedi.

“Bana söz veriyor musun?”

O berrak yeşil gözleriyle bana bakarken gözlerinde yalana dair hiçbir ipucu yoktu.

“Söz veriyorum, Mikolaj,” dedi.

Onu lobiye çıkan merdivenlere kadar götürdüm. Yer göstericiye çoktan rüşvet vermiştim. Bizi arka merdivenlerden genellikle tiyatronun büyük bağışçlarına ayrılan en üst locaya kadar gizlice götürdü.

Nessa parlak ışıklar altında tam altımızda kalan sahnedeki sanatçıları görür görmez nefesi kesilerek elleriyle ağzını kapattı.

“Bu benim şovum!” diye haykırdı.

Lake City Balesi’nin *Bliss*’i sergileyeceği son geceydi. Gösterinin yarısını kaçırmıştık ama Nessa’nın umurunda değil gibi görünüyordu. Gözlerini sahneden ayırmıyor, dansçıların her birini sırayla takip ediyordu. Camın önüne yerleştirilmiş rahat koltuklara oturmuyor, onun yerine camın tam karşısında duruyor ve her ayrıntıyı görebilmek için olabildiğince yaklaşmaya çalışıyordu.

“Bu sahneyi arkadaşım Marnie yaptı,” diye açıkladı bana. “O ayçiçeklerinin her birini elle boyadı. Haftalarca uğraştı. Geceleri gelir ve yaparken Jack Reacher’ın tüm kitaplarını dinlerdi. Bu elbiseyi Isabel dikti. Yaptığımız son gösterinin perdesinden yapıldı. Ve şuradaki iki dansçı, onlar kardeş. Küçük olanla aynı okula gitmiştik.”

Bana her şeyi anlatırken o kadar heyecanlıydı ki bu gece yaşadığı rahatsızlığı ve aşağılanmayı unutup gitmişti. Müzik hoparlörlerden akarken parmak uçlarıyla cama vurarak zaman tuttuğunu görebiliyordum. Odanın içinde dans etmeyi ne kadar çok istediğini görebiliyordum ama gözlerini sahneden ayıramıyordu.

Bir sonraki şarkı başladığında ellerini çırparak, “Bu benim favorim!” dedi. “Bunu ben yaptım!”

Dört dansçı kelebek kılığında sahneyi geçmeye başladı: Bir Monarch, bir Morpho, bir Swallowtail ve bir Rumanzovia. Birlikte bir düzen içinde dönüyorlar, sonra ayrılıyorlar, sonra tekrar bir araya geliyorlardı. Bazen senkronize olurken bazen de karmaşık katmanlı desenler oluşturuyorlardı. Karmaşık bir dans olsa da hafif ve neşeliydi. Hiçbir hareketin adını bilmiyordum. Tek bildiğim izlediğim şeyin çok güzel olduğuydu.

“Bu dansın koreografisini sen mi yaptın?” diye sordum Nessa’ya.

Onun yaptığını zaten biliyordum. Üzerinde onun parmak izlerini, tıpkı evimde gördüğüm çalışmalarının parçaları gibi görebiliyordum.

“Evet!” dedi Nessa mutlulukla. “Bak ne kadar iyi oldu!”

Sadece kısa bir süre kalmaya niyetliydim ama Nessa’yı sürükleyip götüremiyordum. Gösteriyi sonuna kadar izlerken Nessa yüzünü ve ellerini camdan ayırmamıştı.

Gösteri bittiğinde seyirciler alkışlamaya başladı ve saçları ağarmış atletik bir adam sahneye çıkıp selam verdi.

“Yönetmen bu mu?” diye sordum Nessa’ya kayıtsızca.

“Evet,” dedi. “Bu Jackson.”

“Hadi, herkes dışarı çıkmadan önce gitsek iyi olur.”

Kalabalık dışarı akarken kimsenin Nessa’yı fark etmesi riskini göze alamazdım.

Eve dönerken sessizdik. Nessa gösterisini canlı izlemenin, hayal ettiklerinin sahnede hayat bulduğunu görmenin mutluluğu içinde yüzüyordu âdeta.

Ben ise bu kızın ne kadar zeki olduğunu her geçen gün daha iyi anlıyordum. Kendi ruhunun, kendi mutluluğunun bir bölü-

münü uyarlayarak bunu herkesin görmesi için hayata geçirmişti. Bana bunu hissettirmişti. Saf neşeyi bir kenara bırakın, mutluluğu hiç hissetmeyen bana.

Evin önüne geldiğimizde Nessa arabadan inip beni beklerken birlikte içeri gireceğimizi düşünüyordu.

Onun yerine Jonas'a beklemesini söyledim. Sonra Marcel'den yana dönüp, "Onu odasına götür," dedim. "İhtiyaçlarının giderildiğinden emin ol."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Nessa, kaşlarını endişeyle çatarak.

"Ufak bir işim var," dedim.

Parmak uçlarında yükselip beni yanağımdan usulca öptü.

"Teşekkür ederim, Miko," dedi. "O gösteriyi izlemek bana verebileceğin en güzel hediye idi."

Marcel'in ve Jonas'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Sertçe başımı salladım.

"İyi geceler, Nessa."

Tekrar arabaya bindim.

"Nereye?" diye sordu Jonas.

"Tiyatroya," dedim.

Sessiz sokaklarda ilerlemeye başladık. Şimdi yolcu koltuğunda, Jonas'm hemen yanında oturuyordum. Omuzlarındaki ve direksiyonu kavrayan ellerindeki gerginliği görebiliyordum.

"Şimdi de onu okul gezilerine mi götürüyoruz?" diye sordu.

"Canım isterse onu Mars'a bile götürürüm," diye cevap verdim.

Jonas bir an sessiz kaldıktan sonra, "Miko, sen benim kardeşimsin," dedi. "Sadece *Braterstwo*'da değil, her şeyde. Varşova'da hayatımı kurtardın. Sana bunu asla unutmayacağımı söylemiştim ve unutmadım da. Birlikte yüzlerce iş yaptık. Bu ülkeye bir-

likte geldik. Birlikte bir imparatorluk kurduk. Güzel bir kız başını döndürdü diye hepsini yok etmeyeceğine söz ver.”

İlk drtm, beni sorgulamaya cüret ettiği için kafasını koparmak oldu. Ama sözlerindeki samimiyeti duyabilmiştim. Jonas benim için gerçekten bir kardeşten farksızdı. Birbirimizin yanında acı çektik, öğrendik ve zafer kazandık. Bu sadece askerlerin bildiği bir bağdı.

“Zajac’ın yerini almak çok ağır bir yük,” dedim ona. “Babamıza bir borcumuz var. Bunu ödemek için kardeşlerimi feda etmek istemiyorum.”

“İtalyanlardan ya da İrlandalılarından korkmuyorum,” dedi Jonas. “Biz ikisinden de güçlüyüz. Özellikle de Ruslar bizim tarafımızdayken.”

“Kelimeler sonuç değildir,” dedim.

Bu Zajac’ın bize hep söylediği bir şeydi.

“Artık kendi ailene inanmıyor musun?” diye sordu Jonas. Sesi alçak ve öfkeli çıkmıştı.

“Kazanabileceğim savaşı seçmek istiyorum.”

Nessa Griffin’le evlenebilirdim. ocuğumu doğurabilirdi. Ve Nessa’nın sevdiği herkesin cesedini iğnemedен imparatorluktan bir parça alabilirdim. Kardeşlerimin hayatlarını feda etmeden. Çünkü Jonas ne derse desin, Griffinlere ve Gallolara saldırmaya devam edersek, kayıp vermeden savaşı kazanamazdık. Tabii, kazanacağımızı varsayarsak.

Bir kez daha tiyatroya ulaştık. Jonas’a n tarafta beklemesini söyledim. Gösteri biterken kapıdan giren dansçıları ve tiyatro çalışanlarını izlemeye koyulduk. Sonunda Jackson Wright çıktığında yanında tombul, kıvrıcık saçlı bir kadın ve uzun, sıska bir adam vardı.

Gölüşüp gecenin başarısı üzerine konuşarak birlikte caddede yürüdükten sonra sola dönüp Whiskey Pub'a girdiler.

"Burada bekle," dedim Jason'a.

Jackson'ı bara kadar takip ettim. Yüksekçe bir yere oturup onun Guinness bira sipariş edişini izledim. On, yirmi dakika boyunca oturup arkadaşlarıyla sohbet etti. Yirmi metrelik bir mesafeden bile ondan hoşlanmamıştım. Kendini beğenmiş ifadesini, sohbeti yönlendirişini, tombul kadın konuşmaya çalıştığında onun yerine konuşmasını izlemiştim.

Sonunda Guinness sihrini gösterdi. Jackson barın arka tarafındaki tuvalete yöneldi.

Tek kişilik bir kabin. Benim amaçlarım için mükemmel.

Jackson içeri girdiğinde kapıyı arkasından kapatamadan ben içeri girdim.

"Hey!" dedi sinirli bir ses tonuyla. "Dolu olduğu *belli* değil mi?"

Kapıyı kapatıp içeriden kilitledim.

Jackson kemik çerçeveli gözlüğünün ardından kaşlarını kaldırarak bana bakıyordu.

"Heyecanını takdir ediyorum ama ne cinsiyetime ne de tipi-me uygunsun maalesef."

Küçük odayı tek adımda geçip elimi boğazına doladıktan sonra onu kaldırıp kafasını fayans duvara çarptım.

Jackson dehşet içinde ciyaklayarak boğazına dolanan eli tırmalamaya çalıştı. Gözlüğü yamulmuştu ve ayakları havada çaresizce tekmeliyordu.

"Bu gece şovunu izledim," dedim gelişigüzel bir tavırla.

"Nefes... alamıyorum..." diye homurdandı, yüzü koyu bir bordo rengine dönüyordu.

“Çok tuhaftı... Koreografinin bir kısmını tanıdım. Nessa Griffin’i tanıyor musun? Gösterindeki çalışmasını gördüm. Ama hiçbir yerde adının geçtiğini görmedim.”

Onu parmak uçlarında kendi ağırlığını taşıyabilmesine yetecek kadar hafifçe aşağıya indirdim ama bu haliyle rahat ettiği söylenemezdi. Konuşabilmesi için tutuşumu gevşettim.

“Sen ne halttan bahsediyorsun?” diye kekeledi Jackson. “Hiçbir şey bilmiyorum...”

“Yanlış cevap,” dedim, onu tekrar kaldırarak.

Tırnakları ellerimi ve kollarımı tırmalıyordu. Bu umurumda bile değildi. Bayılmaya başlayana kadar onu boğmaya devam ettikten sonra onu tekrar aşağı indirdim.

“Uyan bakalım,” dedim yüzünün yan tarafına vurarak.

“Ah! Bırak beni!” Jackson kendine gelerek tekrar çığlık atmıştı.

“Şunu bir daha deneyelim. Nessa Griffin’i hatırlıyor musun?”

Asık suratlı bir sessizliğin ardından yüzünde öfkeyle konuşmaya başladı. “Evet.”

“Onun çalışmalarını nasıl çalıp kendininmiş gibi gösterdiğini hatırlıyor musun?”

“Ben yapmadım...”

Kafasını bir kez daha duvara çarptığımda Jackson çığlık atarak, “Tamam, tamam! Programda bazı işler yaptı,” dedi.

“Onu takdir etmeyi başaramadın.”

Sanki onu küflü lapa yemeye zorluyormuşum gibi yüzünü buruşturdu. Sonra, “Evet,” dedi.

“Aynı fikirde olduğumuza sevindim.”

Ardından adamı aşağıya bıraktım. Gözünü bile kırpamadan sol kolunu tutup arkasından büktüm. Birasını içerken onu izlediğimden solak olduğunu zaten biliyordum. Çığlık atana ve tekrar terleyene kadar sonuna kadar sıktım.

“Dur! Dur!” diye bağırdı Jackson. “Ne yapmamı bekliyorsun? Gösteri çoktan bitti!”

“Bunu telafi edeceksin,” dedim.

“Nasıl?”

“Bunu sana bırakıyorum.”

“Ama... ama...”

“Ne?”

“Nessa gitti! İnsanlar onun öldüğünü söylüyor.”

“Nessa hayatta ve iyi durumda. Onun için endişelenme, kendin için endişelen. Çözümün hoşuma gitmezse sana ne yapacağımı düşün.”

“Peki! Nasıl istersen öyle olsun! Sadece beni bırak,” diyen Jackson, nefes nefeseydi.

“Bırakacağım. Ama önce ödemen gereken bir bedel var.”

Tek bir hızlı döndürmemle ön kolunu kırınca çılgılığı bastırmak için bir elimle ağzını kapattım. Bu fazlasıyla iğrençti çünkü sümük, gözyaşı ve tükürük elime bulaşmıştı. Ama iş böyle bir şeydi.

Jackson’ı bıraktığımda inleyip sızlayarak yere yığıldı.

“Yakında konuşacağız,” dedim ona.

Yerde iki büklüm kıvranıyordu.

Kapıya doğru yönelirken, “Babası için mi çalışıyorsun?” diye mırıldandı.

“Hayır,” dedim. “Sadece bir sanat hamisiyim.”

Onu banyoda ağlarken bırakıp çıktım.

Arabaya döndüğümde ellerimdeki pisliği temizlemek için torpido gözünden ıslak mendil aldım. Bir erkek kedi kollarıma saldırmış gibi görünüyordu.

“Her şey yolunda gitti mi?” diye sordu Jonas.

“Elbette. Herif son kız arkadaşından daha hafifti.”

“Benim hiç arkadaşım diyebileceğim bir kız olmadı,” diye homurdandı Jonas.

Hayır, olmadı. Kardeşlerimle aramızdaki bağ güçlü olsa da onlar tam olarak “iyi insanlar” diyebileceğim kişiler değildi. Özellikle Jonas.

Ben de iyi biri değildim.

22

NESSA

MARCEL BENİ EVE, EMREDİLDİĞİ gibi odama kadar getirdi. Klara, lüks bir otelde yaptıkları gibi çarşafı değiştiriyordu. Yastığım üzerine çikolata bırakmıyordu ama istesem bırakacağına emindim.

Klara ben odaya girince doğruldu. Marcel de hemen arkamdaydı. Klara onu görünce hızlı bir nefes aldı ve önlüğünün eteklerini silkeleyerek kırıksıklıkları düzeltmeye çalıştı.

“Merhaba Klara,” dedi Marcel.

“Merhaba,” diye yanıtladı Klara, yere bakarak.

Gören daha önce onların hiç karşılaşmadığını sanırdı. Oysaki ben yıllardır burada birlikte çalıştıklarını biliyordum.

“Yatmak için hazırlanmana yardım edeyim,” dedi Klara bana.

“Aslında, bana çay yapabilir misin, Klara? Bitkisel bir çay? Sakıncası yoksa biraz sakinleşmeye ihtiyacım var.”

“Elbette,” dedi Klara.

Klara odadan çıktıktan sonra Marcel de, “İyi geceler,” dedi ve aceleyle arkasından gitti.

Aslında çaya ihtiyacım yoktu. Sadece eğer isterlerse konuşmaları için onlara zaman vermek istemiştim. Mikolaj ve Jonas gitmişlerdi, yani onları yakalayacak kimse yoktu. Benden başka kimse yoktu.

Bunun korkunç olduğunu ve olduğum yerde kalmam gerektiğini biliyordum. Ama merak beni öldürüyordu. O ikisi arasında neler olduğunu bilmek zorundaydım. Kafamda türlü türlü pembe dizi senaryoları kurup duruyordum.

Bir fare kadar sessiz bir şekilde merdivenlerden indim. Fark ettiğimden çok daha fazla meraklı olduğum ortaya çıktı. Ya da en azından, yalnızlık ve can sıkıntısı bir ay boyunca beni avladıktan sonra öyle olmuşum. Eskiden hiç yalan söylemez ya da kulak misafiri olmazdım. Tanrım, beni tutsak edenler beni etkilemiş olmalıydı.

Eğer beni kötü etkiledilerse bunun bedelini ödeyeceklerdi.

Mutfağın hemen dışında durup sırtımı eski yeşil duvar kâğıdına dayarken kulağım neredeyse ahşap kapı çerçevesinin kenarındaydı.

Marcel Lehçe, “Sadece akşam yemeği, Klara,” dedi. Marcel’in hoş bir sesi vardı. Çok konuşmadığı için pek duymamıştım. Hoş, rahatlatıcı bir tondaydı. Şu anda da bunu en etkili şekilde kullanmaya çalışıyordu.

“Kendi yemeğimi kendim yapabilirim,” dedi Klara soğukkanlılıkla.

Çaydanlığı doldurduğunu ve fincanları çıkardığını duyabiliyordum. Çay yapması uzun sürmeyecekti, Marcel acele etse iyi olurdu.

“En son ne zaman kendin yapmak zorunda olmadığın bir yemek yedin?” diye sordu Marcel.

“Bir şey pişirmeyeli daha az zaman oldu,” dedi Klara. “Tost makinesi kullanmayı bildiğinden bile şüpheliyim.”

“Neden bana öğretmiyorsun?” dedi Marcel.

Dayanamayıp kapının köşesinden baktım. Klara çaydanlığı ocağa yerleştirdiğinde Marcel arkasına geçti, o kadar yakındı ki neredeyse vücutları birbirine değecekti. Çok güzel bir çift olmuşlardı. İkisi de uzun, ince ve siyah saçlıydı.

Marcel ellerini Klara’nın kalçalarına koymaya çalıştığında Klara arkasını döndü. Köşeye doğru eğilmek zorunda kaldım, bu yüzden tokadı görmesem de kesinlikle duydum.

“Sizin kulüplerinizden birinde çalışmadığımı unutma!” diye bağırdı Klara. “Benden bıkana kadar kokain ve cüzdan için aletini yalayan kızlardan biri olmayacağım.”

“Benim bunu yaptığımı ne zaman gördün?” diye bağırdı Marcel. “Tek yaptığım üç lanet yıl boyunca her gün bir şans istemek.”

“Tam olarak üç değil,” diye yanıtladı Klara.

“Ne?” dedi Marcel şaşkın bir tavırla.

“İki yıl ve on bir ay. Henüz üç yıl değil.”

“Beni çıldırtacaksın, kadın,” dedi Marcel, volta atar gibi hızlı hızlı soluyordu. “Sanırım bana işkence etmekten hoşlanıyorsun.”

“Bu konuyu ele almalıyım,” dedi Klara.

Çay tepsisini topladığını duyabiliyordum. O beni yakalayamadan koşarak merdivenlerden yukarı çıktım.

Yatağa atlayıp yorganı üzerime çektim ve etrafta çılgınca bir kitap aradım.

Klara biraz sonra içeri girdiğinde tepsiyi yatağın yanına koydu ve bana şüpheyile baktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Lehçe.

“Hiçbir şey. Sadece bekliyorum.”

“Neden bu kadar zor nefes alıyorsun?”

“Öyle mi? Sanırım heyecanlandım. Çay geleceği için.”

Klara kaşlarını havaya kaldırınca kakülünün altında kayboldu. Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyordu.

"Ah, teşekkürler. Çay harika!" dedim hemen, çok fazla yutduğum için dilim yanmıştı.

Klara gözlerini devirdi ve tepsiyi de yanma alarak kapıya yöneldi.

Bütün çayı içtiysem de uyumadım.

Geçirdiğim geceden dolayı çok telaşlıydım. Her şey umut verici başlamıştı çünkü uzun zamandan beri ilk kez araziden ayrılabilmişim. Ancak sonra Mikolaj'ın beni korkunç bir Rus gangsterle tanıştıracakını fark ettim. Eğer Jonas'ın kötü olduğunu düşünüyorsam, bu adam gerçekten tüylerimi diken diken etmişti. Yemek sırasında konuştukları hiçbir şeyi anlayamasam da sesindeki duygusuzluk nasıl bir adam olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Sonra ayrılırken bana dokunmaya çalışmıştı; gereksiz bir şey değildi, beni ellemeye falan çalışmıyordu. Mikolaj kolunu yuvasından çıkaracakmış gibi tutmuştu. Anında bir tür Meksika çatışmasına girdik ve bunun hayatımm son saniyeleri olduğundan oldukça emindim.

Oradan ayrıldığımızda Mikolaj arabada topraklanmamış bir kablo gibiydi. Elektrikle gümbürdüyordu ve ona dokunmaya cüret edersem beni ölümüne çarpabilecek durumdaydı.

Sonrasında birdenbire bizi tiyatroya götürdü. *Bliss*'in orada sergilendiğini düşünmemiştim bile. Mikolaj'ın malikânesinin garip fantezi dünyasında yaşarken oyunun varlığını bile neredeyse unutmuştum. Ama Marnie ve Serena'yı sahnede gördüğüm an tam olarak nerede olduğumuzu anladım.

Tanrım, kendi yarattığım bir şeyi görmek... balede sahneye çıkmaktan çok farklıydı. Kendi rüyamı izlemek gibiydi, dolu, canlı ve gerçek. Nefes alamıyordum.

Birçok prova izlemiştim fakat bu farklıydı. Tam makyaj ve kostüm, ışıklandırma ve sahne setleri... Ağlayabilirdim, çok mutluydum.

Seyirciler arasında en önde oturuyor olmalıydım, ailem etrafında olmalıydı. Mikolaj beni kaçırmıyorsa açılış gecesi böyle olacaktı.

Bir an için öfkeyle sarsıldım. Geçtiğimiz haftalarda kaybettiğim her şeyi hatırladım; dansımı, babamın doğum gününü, okul dönemimi.

Mikolaj'a baktım, o kadar öfkeliydim ki ona bir şeyler bağırabilirdim. Ancak o bana hiç bakmıyor, camın arkasından baleyi izliyordu. Yüzünde uyurkenki gibi bir ifade vardı. Sertlik ve öfke silinip gitmişti. Yerine sakinlik gelmişti.

Aslında onun evinde dans etmeyi kaçırmadığımı hatırladım. Doğrusunu söylemek gerekirse her zamankinden daha fazlasını yapıyordum. Daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemeyen bir şey yaratmıştım. Eski Nessa'nın değil, yeni Nessa'nın, gelişim halindeki bir kızın, evde kalsaydım asla sahip olamayacağım şekillerde her an büyüyen ve değişen bir kızın ürünüydü.

Öfkem akıp gitti. Oyunu izlemeyi bitirip eve döndük. Mikolaj'ın benimle yukarı geleceğini düşünmüştüm. Onun yerine aceleyle başka bir yere gitti.

Şimdi burada öylece yatarken arabasının sesini duyana kadar uyuyamadım. Çünkü gangsterler nereye giderse gitsin, asla güvenli değildi. Bu gece eve gelmeme ihtimalleri her zaman vardı.

Bir saat geçti. Belki daha fazla. Sonunda, tekerleklerin garaj yolundaki gevşek taşların üzerinde yuvarlandığını duydum.

Yatağımdan fırlayıp tozlu perdeleri kenara ittim.

Geceliğimin altındaki çıplak bacaklarımla merdivenlerden aşağı koştum. Klara gardırobu ve çekmeceleri çok güzel kıyafet-

lerle doldurmuştu. Gecelikler beni güldüren tek şeydi. Modası geçmişti, Victoria döneminden küçük bir kızın giyeceği bir şeye benziyorlardı. Burada koştururken herhalde hayalete benziyordum.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde Mikolaj beni duydu. Arkasını döndüğünde kollarında ve ellerinin arkasında uzun çizikler gözümünden kaçmadı.

“Ne oldu?” diye soludum nefes nefese.

“Bir şey yok,” dedi.

“Nereye gittin?” Yaraları incelemek için koluna dokunmak üzereydim ki olduğum yerde donup kaldım. Mikolaj’ı yaralamış olması en muhtemel kişiler kendi ailemdi. Bu da karşılığında onlara kötü bir şey yapmış olabileceği anlamına geliyordu.

Dehşete kapılmış bir halde ağzım açık kaldı.

Mikolaj bunu fark etti. “Hayır! Yapmadım... Öyle değil...”

“Tanıdığım birine zarar verdin mi?” Bu sözler uyuşuk dudaklarımın arasından dökülüyordu.

“Şey... öyle değil...”

Mikolaj’ın daha önce kekelediğini hiç görmemiştim. Midem altüst oldu. Sanırım kusacaktım. Ondan uzaklaşmaya çalıştığımda Mikolaj omuzlarımdan tutup beni geri çekti.

“Bekle,” dedi. “Açıklamama izin ver.”

Beni girişten dışarı, kış bahçesine doğru yönlendirdi.

Sık yeşilliklerin arasından geçtik. Dışarıda neredeyse kış havası hâkimdi ama burası hâlâ sıcak ve nemliydi ve hava oksijenle klorofil açısından zengindi. Beni evinde ilk uyandığımda oturduğu küçük banka çekti.

“Bak,” dedi Mikolaj. “Ben kimseyi öldürmedim. Birine zarar verdim ama o bunu hak etti.”

“Kimi?” diye sordum.

“Şu rejisör.”

“Ne?” Bir an için ona boş boş baktım. Bu, söylemesini beklediğim şeyin o kadar dışındaydı ki noktaları birleştiremedim.

“O iyi,” dedi Mikolaj. “Sadece kolunu kırdım.”

İyi teriminin gevşek bir yorumuydu ama korktuğumdan çok daha iyiydi.

“Jackson Wright’ın kolunu kırdın,” dedim boş boş.

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü o pislik bir hırsız,” dedi Mikolaj.

Şaşkına döndüm.

Mikolaj Jackson’ın kolunu... benim için kırmıştı. Birinin benim için yaptığı en tuhaf iyilikti bu.

“Benim adıma insanları incitmeni istemiyorum,” dedim ona.

Mikolaj, “Böyle insanlar yaptıklarının sonuçlarına katlanmadan öğrenmezler,” dedi.

Jackson gibi bir pisliğin her halükârda öğreneceğinden emin değildim. Ama o umurumda değildi, gerçekten değildi. İçimde dönüp duran farklı türden bir korku vardı.

Mikolaj’ın evinde tamamen kopmuş durumdaydım. Tanıdığım ve sevdiğim kimseyle iletişimim yoktu. Ben yokken kötü bir şey olmadığını varsayıyordum. Ama aslında bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum.

“Ne oldu?” diye sordu Mikolaj.

Açık mavi gözlerini yüzüme dikmişti.

Burada bulunduğum onca zaman boyunca Mikolaj’ın bana hiç yalan söylemediğini fark ettim. En azından benim bildiğim kadarıyla. Zaman zaman sert ve agresifti. Hatta nefret doluydu. Ama her zaman dürüsttü.

“Miko,” dedim. “Ailem iyi mi? Onlardan birine zarar verdin mi?”

Cevap verip vermemeye karar verirken kafasından geçen düşünceleri görebiliyordum. Yutkunurken çenesi esnedi. Sonra, “Evet. Jack Du Pont öldü,” dedi.

O anda midem düğümlendi. Jack Du Pont ağabeyimin en yakın arkadaşlarından biriydi. Okula birlikte gitmişlerdi. Yıllarca evimizde çalışmıştı. Benim şoförüm ve korumamdı, aynı zamanda arkadaşımdı.

“Ah,” dedim.

Gözyaşlarımdan yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissedebiliyordum.

Mikolaj ne özür diledi ne de gözlerini kaçırdı. Bakışları sabitti.

“Sana acı çektirdim,” dedi.

“Diğer herkes iyi mi?” diye sordum.

“Dante Gallo hapiste,” dedi. “Onun dışında, evet.”

Ellerimle yüzümü kapattım. Ellerim buz kesmişken yüzüm alev alev yanıyordu. Aida, Dante’yi benim Callum’u sevdiğim gibi seviyordu. Şu anda çıldırmış olmalıydı.

Tüm ailem deliye dönmüş olmalıydı. Çünkü ben hâlâ kayıptım. Ve Jack ölmüştü. Daha fazlasının geleceğini biliyorlardı.

Ellerimi yüzümden çektim ve Mikolaj’ın bakışlarını aynı soğukkanlılıkla karşılamaya çalıştım.

“Ne olacak?” diye sordum.

Bu odada ilk konuştuğumuzda bana değer verdiğim her şeyi yok edeceğini söylemişti. Planının hâlâ bu olup olmadığını bilmek zorundaydım. Eğer aramızda hiçbir şey değişmediyse.

“Şey,” dedi Mikolaj, “duruma bağlı.”

“Neye bağlı?”

“Sana bağlı, Nessa.”

Elini kl sarısı saçlarında gezdirip gözlerinin önünden çekti. O salar hemen tekrar gözlerine düştü. Asla yerinde durmuyordu. Mikolaj'ın gergin olduğunu gösteren tek şey buydu. Aksi takdirde asla anlayamazdınız.

“Bu evi seviyor musun?” diye sordu bana.

Tuhaf bir soruydu.

“Elbette,” dedim tereddütle. “ok güzel. rktc bir şekilde.”

“Ya burada kalsaydın?” diye sordu Mikolaj, buz mavisi gözlerini gözlerime dikerek. “Benimle birlikte.”

Bu alanda neredeyse çok fazla oksijen vardı. Sanki azot oksit kokusu almışım gibi biraz başım dönmeye başladı.

“Bu konuda gerçekten bir seçeneğim yok, değil mi?” dedim usulca.

“Ya olsaydı?” dedi Mikolaj. “Burada mutlu olabilir miydin?”

“Seninle mi?” diye tekrar ettim.

“Evet.”

“Bir evlilik anlaşmasından bahsediyorsun.”

“Evet,” dedi. “Eğer ailen kabul ederse.”

Oda etrafımda dönüyordu. Bu hem hayal edebileceğim en korkunç hem de bana umut verebilecek tek şeydi.

Bu, kendim için hayal ettiğim bir şey değildi. Mafya evlilikleri kavramına aşınaydım elbette; ağabeyim de benzer koşullar altında Aida ile evlenmişti. Ama bu çok farklı görünüyordu.

Ağabeyim bir gangsterdi. Aynı zamanda bir politikacı ve işadamıydı ama o bu hayat için yetiştirilmişti. Ben yetiştirilmemiştim. Birazcık bile.

Callum ve Aida gibi değildim. Sert ve becerikli değildim. Cesur değildim. İncinmekten korkuyordum. Hem fiziksel hem de daha derin bir şekilde manevi olarak incinmekten korkuyordum.

Mikolaj'ın benim için ne kadar tehlikeli olduğunu yeni yeni fark ediyordum. Onun evinde yaşadığım süre boyunca kendisini tenime işlemiş, beynimin içine girmişti. Geceleri rüyamda onu görüyordum. Balemi bestelerken bütün gün onu düşünüyordum. Beni esir alan kişi olarak beni tamamen ele geçirmişti.

Eğer kocam olsaydı, bu ne kadar kötü olurdu?

Her zaman normal bir şekilde âşık olacağımı düşünmüştüm. Flörtle, romantizmle, nezaketle ve kibarlıkla.

Bunun yerine çok daha karanlık bir şeyin içine düşmüştüm.

Mikolaj benimle her konuştuğunda, hatta bana her baktığında, etrafıma örümcek ipeğinden küçük bir iplik atıyordu. Her biri o kadar ince ve hafifti ki fark etmiyordum bile. Birlikte dans ettiğimizde, beni öptüğünde. Bana doğru baktığında bile.

Ne kadar dolandığımın farkında değildim.

Beni korkutan şey, bunun daha ne kadar ileri gidebileceğiydi.

Şimdiye kadar aramızda olan her şey kazara yaşanmıştı. Ya buna bilerek batarsam? Bu kuyu ne kadar derindi? Sonsuza kadar içine düşebilirmişim gibi hissediyordum. O kadar uzağa ki bir daha güneşi göremeyebilirdim.

Ona bakmıyordum çünkü bakamıyordum. Bakışları o kadar deliciydi ki kafamdaki her düşünceyi okuyabilecekmiş gibi hissediyordum.

Mikolaj yüzümü ellerinin arasına alıp kendisine doğru çevirdi ve beni gözleriyle buluşmaya zorladı.

Yüzünü ilk gördüğümde keskin ve acımasız olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise yıkıcı olmaktan başka bir şey olmadığına inanıyordum. Daha önce yakışıklı olduğunu düşündüğüm şeylere dair fikirlerimi yerle bir etmişti. Temiz kesimli, çocuksu görünümü severdim. Tatlı ve geleneksel olanı severdim.

Mikolaj'a benzeyen bir erkek hiç olmamıştı. O, erkek ve kadın güzelliğinin doruk noktasıydı, hepsi bir aradaydı. Çıkık elmacık-kemikleri, deniz mavisi, cam gibi gözleri ve beyaz-sarı saçları, jilet gibi keskin çenesi, ince-şekilli dudakları ve acımasız bakışlarıyla birleşiyordu.

Hem vahşi hem de şefkatliydi. Birkaç belirsiz kırılma noktası haricinde dövmeleleri asla çıkaramayacağı bir zırh gibiydi; yüzü ve elleri, daha önce ne olduğunu gösteren tek parçaları.

İçinde de aynı şekilde çok yönlü olduğunu biliyordum. O bir lider, bir planlayıcı, bir katildi. Ama aynı zamanda müziği ve sanatı seven biriydi. Sadık biriydi. Daha önce insanlara değer vermiş biriydi. Kız kardeşi, üvey babası, kardeşleri.

Ve belki, belki... benim için de.

Mikolaj beni utandırıp korkutmuştu. Benimle dalga geçip bana eziyet etmişti. Ama aşmadığı çizgilerin de farkındaydım.

Aramızdaki bu bağı onun da benim kadar istediğini sanmıyordum. Yine de oldu. Bu gerçektir. İstesem de koparabileceğime inanmıyordum.

Ya beni şimdi eve gönderirse?

Bunca zamandır istediğim şey buydu.

Kendimi göldeki parlak, modern evimde hayal ettim. Ailem tarafından sarılıp öpüldüğümü ve korunduğumu. Güvende ve emniyette.

Evdeki odamı düşündüm. Zihnimde bile artık çocuksu görünüyordu; karmakarışık yatak örtüleri. Tüylü yastıklar. Pembe perdeler. Eski oyuncak ayım.

Hayalimde canlandırdığımda bundan utandım. Şimdi orada kendimi evimde hisseder miydim? Yoksa o fırfırlı, dar yatağa uzanıp taş ve yağlıboya kokusunu, tozu, narenciyeyi ve Mikolaj'ın erkeksi kokusunu mu düşünürdüm?

Gerçeği zaten biliyordum.

Bu karanlık, eski evi ve içindeki daha da karanlık adamı özlerdim. Drakula'nın ısırılmış, etkilenmiş ve eve dönmeye zorlanmış kurbanlarından biri gibi buraya geri çekildiğimi hissederdim.

Bir adam tarafından tuzağa düşürölmüş hissetmek iyi bir şey miydi? Muhtemelen değildi. Bu yüzlerce açıdan hastalıklı ve yanlıştı.

Ama yine de güçlü ve gerçektir. Buna karşı koyamıyordum. İsteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

Bunca zamandır Mikolaj gözlerini kırpmadan, sonsuz bir sabırla bana bakıyordu. Seçimimi yapmamı bekliyordu.

Yapacak bir seçim yoktu.

Ben farkında olmadan zaten seçim kendini göstermişti.

Beni kendine tutsak etmişti ve bundan kurtulmam mümkün değildi.

Gözlerimi kapatıp dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Onu öpmeye başladım, ilk başta nazikçe. Sonra dudaklarıyla dilini tadıp kokusunu içime çektim. Bu aleve benzin dökmek gibi idi. Ben odundum, o ise tutuşturucuydu. Ne kadar yanarsak yanalım, asla tükenmeyecektik.

Kucağına oturup yüzünü ellerimin arasına aldım. O da benim yüzümü tutuyordu. Birbirimizi derinden, açlıkla öpüyorduk, sanki asla tatmin olamayacakmışız gibi.

Sonra beni kucağına alıp kış bahçesinden dışarıya, ana kata ve merdivenlerden batı kanadına taşıdı.

Beni eşikten geçen bir gelin gibi odasına götürdü. Bu süre zarfında dudaklarımız birbirinden kopmamıştı. Aldığım her nefes onun ciğerlerinden çıkıyordu.

Beni yatağa attığında dehşete düşmüş bir halde kurt gibi parlayan yüzüne ve gözlerine bakıyordum.

Bunu istiyordum. Hem de onun istediği kadar dehşetle.

23

MIKO

NESSAYI YATAĞA ATARKEN KENDİME yavaşlamamı, ona karşı nazik olmamı söylüyordum.

Ama haftalardır bekliyordum, haftalardır bu anın hasretini çekiyordum. Kendimi binlerce kez geri çekmiştim. Artık yapamıyordum.

Nessa'nın üzerinde eski moda geceliklerden biri vardı; krem rengi dantelli, önünde yüzlerce küçük düğmesi olanlardan. Bir düğmeyi kurcaladıktan sonra kumaşı iki elimle kavrayıp geceliği boynundan beline kadar yırtarak Nessa'nın narin küçük göğüslerini ortaya çıkardım.

Dantel yumuşaktı. Göğüsleri bin kat daha yumuşaktı. Dilimi göğsünün kıvrımlarında gezdirdikten sonra meme ucunu ağzıma aldım. Göğüsleri meme ucundan çok daha fazlasını emebileceğim kadar küçüktü, ağzım onun sıcak etiyle doluyken sertçe emdim ve elimle diğer göğsünü okşadım.

Nessa'nın nefesi kesildi. Yumuşak, irkilmiş inlemeleri inanılmaz erotikti. Tuzağa yakalanmış bir hayvan gibiydi. O bağırdıkça benim açlığım daha da alevleniyordu.

Dilimi göğüslerinde ve boğazında gezdirdim. Dudaklarını yalayıp dilimi ağzına derinlemesine soktum.

Sonra bedeni boyunca aşağıya, gece gündüz hayalini kurduğum yere indim. Yüzümü kalçalarının arasına koyup kokusunu içime çektim. Tadı bal gibi tatlı, en olgun meyve gibi lezzetliydi. Her kadının kokusu farklıydı. Eğer Nessa'nınki şişelenebilseydi, dünyadaki tüm gevşek penislerin ilacı olurdu. Gezegende kokusunu alıp da penisini yeniden canlanmayan bir erkek kalmazdı.

Kokusu sarhoş edici, unutulmaz, bağımlılık yapıcıydı. Dilimi bacaklarının arasına soktuğum andan itibaren daha fazlasını istedim.

Vahşi bir hayvan gibi kadınlığını yiyordum. Yaladım, dişledim ve dilimi içine soktum. Sonra hatırladığım kadar sıkı olup olmadığını görmek için parmaklarımı da soktum.

Tanrım, daha da sıkıydı. Kendime yine hatırlatmadan edemedim. *Dikkatli ol. Ona zarar verme.*

Nefesimi zar zor kontrol edebiliyordum. Kalbim gittikçe daha hızlı atıyordu. Göz bebeklerim büyüyor, tenim yanıyordu. Penisim o sıcak, sıkı, kadifemsi amcığa gömülmek için yalvarıyordu.

Eskiden seks için uyumak nasıl hissettiriyorsa öyle hissedirdim; gerekli ama zaman kaybı gibi.

Nessa'yı ise kaderimmiş gibi becermek istiyordum. Sanki yapmak için yaratıldığım tek şey buymuş gibi.

Onu mümkün olduğunca hazır hale getirmek için parmaklarımı ve dilimi kullandım. Sırılıklı olana kadar beklerken işaret parmağımı kolaylıkla içine sokup çıkarabiliyordum. Dilimle klitorisine masaj yaparak onu doruğa doğru götürüyordum.

Sonra aletimi tuttum. Başını onun ıslaklığıyla ovdum. Bu dış temas bile –aletimin başının bacaklarının arasında kayması– acı verici derecede iyi hissettiriyordu. Sinirlerim âdeta gūmbūrdüyordu. Şu anda sadece onun küçük, ince vücudunu ve pembe amının dudaklarını gördüğüm için bile patlayabilirdim.

“Hazır mısın?” diye sordum Nessa’ya, kadınlığının girişinde duraklayarak.

O iri yeşil gözleriyle, kendi aklı varmış gibi görünen anlamlı kaşlarıyla bana baktı. Bir kez olsun hareketsiz duruyordu; tüm yüzü hareketsiz ve beklenti içindeydi.

“Evet,” diyerek soludu.

Uzun, yavaş bir hareketle içine girdim.

Nessa küçük bir nefes verince durakladım, aletim onun içine gömülüydü.

Yüzüne baktım. Fiziksel olarak iki insanın olabileceği kadar birbirimize bağlıydık. Ben onun derinliklerindeyken o bana sıkıca sarılmış, kollarını boynuma dolamış bir halde kalçalarımı sıkıyordu. Aynı nefesi paylaşıyorduk, ben onun kokusunu içime çekerken o yatağıma, her gece uyuduğum boşluğa gömülmüştü.

Gözlerine baktığımda bu kızın evinden kopardığım kız olmadığını fark ettim. Bir başkalaşım gerçekleşmişti. Nessa’nın şimdi ne olduğundan emin olamıyordum. Hâlâ değişiyordu, tam olarak şekillenmemiştir.

Gördüğüm şey çok güzeldi. Nezaketi, yaratıcılığı gibi bazı özellikleri aynıydı. O akan bir nehirdi, güneş ışığında parılıyordu. Ama gün geçtikçe suyu daha da derinleşiyordu. Bir göle dönüşüyordu, sonra da bir okyanus olacaktı.

Ben onu görüyordum, o da beni.

Ben ölümdüm, o ise yaşam.

Onu çaldığımı, yeraltı dünyasına götürdüğümü sanıyordum.

Tüm bunlar olurken o beni uyandırıyor. Damarlarımdaki kanı karıştırıyor. Ciğerlerime hava üflüyordu.

Onun görüntüsünden, aramızdaki bağdan o kadar etkilenmişim ki hareket etmeyi bile unutmuştum.

Sadece Nessa bacaklarını bana doladığında, kalçalarını hafifçe kaydırduğunda, sevişmenin ortasında olduğumuzu hatırladım.

İçine girip çıkarken çok acı vermediğinden emin olarak yüzünü inceliyordum.

Biraz irkilse de yüzündeki kızarıklıktan, gözlerindeki ağır bakıştan -sersemlemiş ve süzülüyordu- bunun da iyi hissettirdiğini söyleyebilirdim.

İçine girerken dudaklarını ve boynunu öptüm, ta ki başını geriye yatırıp inleyene, nabızı dilime çarpana kadar.

O da karşılık olarak kalçalarını döndürüp benimle birlikte hareket ediyor, hızıma uyuyordu. Sanki yeniden birlikte dans ediyor gibiydik. Mükemmel bir uyum içinde hareket ediyorduk, vücutlarımız aynı hızda, nefeslerimiz bile ritim içindeydi.

Daha önce hiç “dayanma” sorunu yaşamamıştım. Aslında sorun doruğa ulaşmaktı. Sıkılırdım ve çoğu zaman pes ederdim.

Şimdi madalyonun diğer yüzünü deneyimliyordum. Olağanüstü zevk ve bir saniye daha beklemeden hemen patlamak için çaresiz bir dürtü...

Nessa henüz tam olarak o noktada değildi. Altımda kıvranıp dururken giderek daha hızlı nefes alıyordu. Rahatlamasını istiyordum. O küçük, sıkı amının etrafımda kenetlendiğini hissetmek istiyordum.

Biraz daha derinine girerken kollarımı ona dolayıp sıkıca tuttum. Yüzümü boynunun yan tarafına gömüp onu tam boynunun omzuyla birleştiği yerden hafifçe ısırdım.

Nessa ısırık yüzünden gerildi. Bu onu uçurumun kenarına getirmişti. Vücudunu sertçe benimkine sürterken vajinasının ritmik kasılması penisimi sıkıyordu.

“*Aman Tanrım!*” diye haykırdı.

Benim bağırışım çok daha az anlaşılırdı. Boynuna doğru uzun, alçak ve gırtlaktan bir sesle inledim. Hayalarım sıkılaştı ve ruhumu bedenimden çekip çıkaracakmış gibi görünen beyaz-sıcak bir akışla onun içinde patladım. Bu böyle biraz daha devam etti. Ben onun içine akarken o da bana yapışlıyordu, ta ki zevkten titreyene, enerjimizin her zerresi tükenene kadar.

Bittiğinde ayrılıp nefes nefese yatağa yığıldık. Biraz kalçalarında biraz da çarşafta kan vardı ama korktuğum kadar değildi.

“Acıyor mu?” diye sordum.

“Biraz yanıyor,” diye yanıt verdi.

Uyluklarının arasına uzanıp ona hafifçe dokunarak başparmağımı klitorisinin şişmiş çıkıntısının üzerinde gezdirdim.

“Bu iyi geliyor mu, yoksa daha mı kötü yapıyor?” diye sordum.

“İyi geliyor,” diye yanıt verdi.

Biraz daha aşağıya, benim eridiği ve içinden damladığı yere dokundum. Parmaklarım kayganlaştığından klitorisinin üzerinde kolayca kayıyordu.

“Buna ne dersin?” diye sordum.

“Evet,” diye iç geçirdi Nessa, gözlerini kapatarak. “Daha da iyi.”

Başparmağımla klitorisini yavaş daireler çizerek ovmaya devam ettim. Kızarıklık yanaklarından göğsüne doğru yayılırken, parmaklarımla ovmaya başlayarak daha geniş bir alana daha fazla baskı uyguluyordum.

“Ah, ah,” diye soluk soluğa kaldı Nessa. “Yine oluyor...”

“Biliyorum,” dedim.

Yüzünü izlediğimden ne zaman hızlanacağımı, ne zaman sertleşeceğimi biliyordum. Çok geçmeden teni yanıyor, ateşi varmış gibi titriyordu. Kalçalarını elime doğru savurarak tekrar rahatladı. Sırtı kavisli bedeni gergin haliyle bile zarıftı. Elinde olmadan her hareketi güzeldi.

Ona doyamıyordum. Bunu ona tekrar tekrar yapmak istiyordum. Ve binlerce başka şey de. Daha yeni başlıyordum.

Nessa son küçük iniltilerini çıkarırken tekrar üzerine yuvarlandım ve onu derinden öptüm.

Onun uyarılmışlığını tadabiliyordum. Nefesindeki bitter çikolata gibi yoğun ve baş döndürücüydü.

“Daha fazlasını ister misin?” diye sordum.

“Evet,” diye yalvardı.

24

NESSA

ERTESİ SABAH BAĞIRIŞLARA UYANDIM.

Ses uzaktan gelse de gözlerimi açmaya yetecek kadar yüksekti. Yatakta yalnızdım. Mikolaj gitmişti.

Terk edilmiş hissetmiyordum. Öncelikle odasıındaydım, oysaki daha birkaç gün önce öfkeyle beni buradan kovmuştu. Aramızdaki şeyler değişmişti.

Bunun üzerine düşüncecek ya da önceki gecenin keyifli anılarının tadını çıkaracak vaktim yoktu. Yataktan çıkıp külotumla geceliğimi buldum. Onarılamayacak kadar yırtık olduğu için onun yerine Mikolaj'ın yere attığı gömleğini giydim. Baldırımın ortasına kadar inen gömleğe kokusu sinmişti; sigara ve mandalina.

Aceleyle odadan çıkıp koridora ilerledim ama ben ne hakkında olduğunu anlayamadan tartışma çoktan bitmişti. Bilardo salonunun kapılarının açıldığını, Jonas ve Andrei'nin bir yöne, Marcel'in de başka bir yöne doğru yürüdüğünü gördüm.

Mikolaj görünürde değildi ama hâlâ içeride olduğunu tahmin ettim.

Merdivenlerden yalınayak aceleyle indim. Saçlarım karma-karışık ve dişlerimi fırçalamamıştım ama umurumda değildi. Onunla konuşmam gerekiyordu.

Bir şeyler oluyordu. Havadaki gerginliği hissedebiliyordum.

Bilardo odasına girdiğimde Mikolaj sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. Elinde toplardan birini tutuyordu, sekiz numaralı topu. Uzun, esnek parmaklarının arasında evirip çeviriyordu.

“Bilardo oynar mısın, Nessa?” diye sordu bana, arkasını dönmeyen.

“Hayır,” diye yanıt verdim.

“Rakibin aynısını yapmadan önce tüm toplarını sayıya çevirerek kazanırsın. Kazanmanın tek bir yolu var. Ama kaybetmenin birkaç yolu vardır. Onun son topunu yanlışlıkla batırabilirsin. Ya da sekizinci topu çok erken batırabilirsin. Ya da sekizli ve isteka topunu aynı anda batırabilirsin.”

Topu kecenin üzerine bıraktı ve arkasına dönüp bana baktı.

“En sonda bile, ne kadar önde olursan ol, zaferinin kesin olduğunu düşündüğünde bile kaybedebilirsin. Bazen kumaştaki en ufak bir kusur yüzünden. Ya da kendi hatan yüzünden. Çünkü dikkatin dağılmıştır.”

Metaforu anladım. Ama hangi noktaya değinmeye çalıştığından emin değildim. Ben dikkat dağıtıcı mıydım? Yoksa oyunu kaybetmeden sonuna kadar götürebilirsek ödül ben miydim?

“Bağrıışmalar duydum,” dedim. “Jonas mıydı?”

Mikolaj iç çekerek, “Buraya gel,” dedi.

Ona doğru ilerlediğimde Mikolaj ellerini belime doladı. Sonra beni kaldırıp bilardo masasının kenarına oturttu.

Monitörün takılı olduğu ayak bileğimi tuttu. Hızlı bir hareketle bandı koparıp kırık parçaları yere düşürdü.

“Ne yapıyorsun?” dedim şaşkınlıkla.

“Bahçedeki geceden beri çalışmıyor. Bir taşla vurduğunda,” dedi.

“Ah,” dedim, yüzüm kızarmıştı. “Bunu fark etmemiştim.”

Bacağım onsuz tuhaf geliyordu. Tenimde her havayı hissedebiliyordum. Deneme amaçlı ayağımı evirip çevirdim.

“Artık buna ihtiyacın olmayacak. Bugün eve gidiyorsun,” dedi Mikolaj.

Şaşırmış bir halde ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Aynen dediğim gibi.”

Yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum. Kızgın görünmüyordu ama mutlu da değildi. İfadesi kasıtlı olarak boştu.

“Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordum.

Mikolaj sabırsız bir kahkaha atarak, “Mutlu olursun sanmıştım,” dedi.

Mutlu muydum bilmiyorum. Olmam gerektiğinin farkındaydım ama hissettiğim tek şey hastalıklı bir kafa karışıklığıydı.

“Fikrini mi değiştirdin?” diye sordum.

“Ne hakkında?”

Tuhaf bir şekilde utanarak dizlerime baktım. “Benimle... evlenmek istediğin konusunda.”

“Hayır.”

Kalbim yeniden canlanıyor, neşesini buluyordu.

Şimdi yüzündeki çatışmayı görebiliyordum. Yaptığı şey ile aslında yapmak istediği şey arasındaki mücadeleyi.

“O zaman beni neden geri gönderiyorsun?” diye sordum.

“İyi niyet göstergesi,” dedi Mikolaj. “Seni eve göndereceğim. Babanla bir görüşme ayarlayacağım. Pazarlık etmek için buluşabiliriz. Bundan sonra bana geri dönmek istersen...”

Konuşmamı engellemek için elini kaldırdı.

“Şimdi bir şey söyleme, Nessa. Evine git. Sonra nasıl hissettiğine bakarsın.”

Dün gece sadece onun evinde kapana kısıldığım için teklifini kabul ettiğimi düşünüyordu çünkü ailemi öldürmesini engellenin tek yolu buydu.

Bundan çok daha fazlası vardı. Ama... belki de haklıydı. Belki de Mikolaj gözümün önündeyken, burada bir tutsakken sağlıklı düşünmek imkânsızdır. Bana sunduğu şey inanılmaz derecede cömertti, aynı zamanda özgürlüğü ve net bir zihni sunuyordu.

Adamları bu yüzden öfkeliydi. Pazarlık paylarını veriyor ve karşılığında hiçbir şey almıyorlardı.

Mikolaj, “Almak istediğin her şeyi topla,” dedi. “Marcel seni eve bırakacak.”

Kendimi kâğıttan yapılmış ikiye bölündüğümü hissediyordum.

Ailemi tekrar görme arzusu parlak ve güçlüydü. Ama aslında gitmek istemiyordum.

Dün gece hayatımın en inanılmaz deneyimini yaşamıştım. Hayal bile edemeyeceğim kadar karanlık, vahşi ve zevkliydi.

Eroin almaya benziyordu. Bu evde her zaman sarhoştum. Bir şeye ayık kafayla bakabilmem için ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Bu yüzden gerçekten istemesem de başımla onu onayladım.

“Pekâlâ,” dedim. “Gidip eşyalarımı toplayacağım.”

Mikolaj yine arkasını döndüğünde düz ve geniş omuzları aşamayacağım bir bariyeri andırıyordu.

Bilardo salonundan çıkarken koridorun sonunda Jonas ve Andrei'nin kafa kafaya vermiş kısık sesle konuştuklarını gördüm. Beni gördüklerinde sustular ve Jonas bana sahte bir tavırla gülümserken Andrei soğuk bir tavırla bakıyordu.

Aceleyle merdivenlerden doğu kanadına çıktım. Klara'yı odamda görünce rahatlardım. Yatağımın üzerine koyduğu bavulu görünce daha az rahatlardım.

“Yeni giysilerinden bazılarını yanına almak istersin diye düşündüm,” dedi.

“Jonas gideceğim için kızgın mı?” diye sordum “Kızgın görünüyor.”

“Adamlar Mikolaj ne derse onu yapacaklar,” dedi Klara. “Patron o.”

Ben o kadar emin değildim. Bekledikleri soğuk kalpli paralı askerken ona tamamen güvenmişlerdi. Ama ben bile şu anda yaptığı şeyin *Braterstwo*’nun iyiliği için olmadığını biliyorum. Bu benim içindi.

“Gitmeli miyim bilmiyorum,” dedim ona.

Klara her zamanki mükemmeliyetçiliğiyle eşyaları bavula yerleştiriyordu.

“Bu sana bağlı değil,” dedi bana kesin bir dille. “Mikolaj kararını verdi. Ayrıca Nessa, burası senin için güvenli değil.”

Sesi kısıktı ve vücudu gergindi. Klara ne derse desin, korkmuş olduğunu fark edebiliyordum. O da ne olacağını bilmiyordu.

“Senin için güvenli mi?” diye sordum ona.

“Elbette güvenli,” dedi Klara, kara gözlerinde sabit ve kararlı bir ifade hâkimdi. “Ben sadece hizmetçiyim.”

“Sen hizmetçi değilsin,” dedim. “Sen benim arkadaşımsın.”

Kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım. Klara bir an kaskatı ke-sildikten sonra rahatladı ve bana sarılabilmek için elindeki leotardı bıraktı.

“Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim,” dedim ona.

“Asıl küçük bir pislik olmadığın için ben teşekkür ederim,” dedi.

“Çoğu zaman,” dedim, yemeyi reddettiğim tüm yemekleri hatırlayarak.

“Evet,” diyerek güldü Klara. “Çoğunlukla.”

Klara sabun, çamaşır suyu ve vanilyanın karışmını bir kokuyla güzel kokuyordu. Ona sarılmak rahatlatıcıydı çünkü çok becerikliydi ve her zaman ne yapacağını biliyor gibi görünüyordu.

“Seni yakında tekrar göreceğim,” dedim ona.

Klara, “Umarım,” diye yanıt verirken buna gerçekten inanıyormuş gibi görünmüyordu.

Duş alıp dişlerimi fıraladıktan sonra bir çift temiz tozluk ve yumuşak, bol bir sweatshirt giydim. Jonas beni kaçırdığında üzerimde olan kot pantolon ve kapuşonlu tişrtmn nereye gittiğini bilmiyordum. Kaybolmuşlardı.

Klara saçlarımın son bir kez fn çekip tepeden at kuyruğuyla saımı topladı.

O banyo malzemelerimi bavula yerleştirirken ben de pence-
renin önünde durup bahçeye bakıyordum. Mikolaj’ın iki adamının başları nde hızla geçtiklerini gördüm. Birini tanıyordum, Jungle’da fedaiydi. Diğerini daha önce hiç görmemiştim.

Mikolaj’ın evde yaşayanlar dışında başka adamları olduğu-
nu da biliyordum. Genelde buraya gelmelerine izin vermezdi. Klara eskiden izin verdiklerini söyledi ama kimsenin beni görmemesi gerekiyordu. Ya da mümkün olduğuunca az kişi. Sanırım artık git-
tiğime göre bunun bir önemi yoktu.

“Hadi,” dedi Klara. “zlmenin anlamı yok.”

Kıvrımlı merdivenden inerken ev alışılmadık derecede sessizdi. Bu sessizlik beni tedirgin etti. Genelde bir tür gürültü olurdu; mutfakta tabak şıngırtıları ya da bilardo odasındaki bilardo topları. Bir yerde televizyon çalar ya da biri gülerdi.

Marcel beni n kapıda bekliyordu. Beni buraya getiren Land Rover’in aynısıydı. Ya da belki bir filoları vardı. Buranın nasıl bir yer olduğu-
nu pek bilmiyordum.

Mikolaj’ın da yanında bekleyeceğini sanıyordum.

Onun yokluğu beni incitmişti. Marcel bana kapıyı açtuğında ve onun gerçekten veda etmeye gelmeyeceğini anladığımda daha da güçlenen keskin bir sızıydı bu.

Neyim vardı benim böyle? Eve gitmek üzereyken neden göz-yaşlarımı tutamıyordum? Arabaya uçarak binmem gerekirdi.

Bunun yerine Marcel valizi bagaja koyarken ben de mahkûm gibi yürüyordum. Devasa eski malikâneye dönüp baktığımda kapıda sadece Klara duruyordu, kollarını önlüğünün göğsünde kavuştururken yüzü asıktı.

Avucumu cama bastırdım.

O da veda etmek için elini kaldırdı. Sonra Marcel beni oradan uzaklaştırmaya başladı.

Karanlık ve kasvetli bir gündü. Gökyüzü bir kara tahta kadar düz ve griyken hava buz gibi soğuktu. Rüzgâr son kurumuş yapraklarla çöp parçalarını sokağın karşısına savuruyordu. Mevsim değişmişti. Artık kıştı.

Marcel'in yakışıklı profiline ve sıkıntılı ifadesine baktım.

"Klara senden hoşlanıyor," dedim ona Lehçe.

Küçük bir kahkaha atarak, "Biliyorum," dedi.

Bir dakika sessiz kaldı ve benimle her zaman konuştuğundan daha fazla konuşacağını düşünmedim. Sonra fikrini değiştirdiği ortaya çıktı. Belki de ilk kez bana gerçekten bakıyordu. Gözlerinin düşündüğümünden daha açık olduğunu görebiliyordum; koyu kahverengiden çok bal rengiydi.

"Klara'nın babası ayyaşın tekiydi. Amcaları da bok gibi," dedi. "Özellikle Jonas'ın babası. Klara hayatında sadece bu tip erkekler görmüş. Ama bu önemli değil. Ben de en az onun kadar inatçıyım. Israrcıyım da."

"Ah," dedim. "Bu iyi bir şey."

“Evet,” diyerek gülümseyen Marcel, tekrar yola baktı. “Endişelenmiyorum.”

Gold Coast’a gittikçe yaklaşıyorduk. Bu sokakları biliyordum. Yüzlerce kez buralardan geçmiştim.

Her kilometrede daha da heyecanlanıyor olmalıydım. Sadece birkaç dakika içinde evimin kapısından girip ailemi görecektim. Neredeyse kalp krizi geçirecek kadar şaşıracakları kesindi. Aslında kapıdaki görevlilere onları uyarmak için önceden haber vermelerini söylemeliydim.

Heyecanım artacağına tedirginliğim artıyordu. Jonas’ın kordorda bana attığı bakış hoşuma gitmemiştir. Aptalca sırtışlarından biriydi ama arkasında başka bir şey vardı. Yeni bir kötü niyet izi.

“O adamlar neden eve geldiler?” diye sordum Marcel’e.

“Ne?” dedi, benim sokağımdan önceki son dönemeçlerden birine girerek.

“Jungle’daki fedailerden birini arka bahçede gördüm. Başka bir adam daha vardı.”

“Bilmiyorum,” dedi Marcel boş boş. “Bu konuda hiçbir şey duymadım.”

“Arabayı durdur,” dedim.

“Sen ne...”

“ARABAYI DURDUR!”

Marcel frene basıp yolun kenarına çekerken, beyaz bir minivan öfkeli bir şekilde korna çalıp etrafımızdan dolanarak geçti.

Marcel bana bakarken motor hâlâ çalışıyordu.

“Seni eve götürmek zorundayım,” dedi. “Mikolaj’ın emri.”

“Bir terslik var, Marcel. Jonas bir şeyler yapacak, biliyorum.”

“O sadece bir palavracı,” dedi Marcel yüzünde küçümser bir tavırla. “Patron Mikolaj.”

“Lütfen,” diye yalvardım ona. “Lütfen geri dön, sadece bir dakikalığına. Ya da en azından Miko’yu ara.”

Marcel düşünceli bir tavırla bana baktı.

“Onu arayacağım,” dedi sonunda.

Numarayı tuşlayıp telefonu kulağına götürürken yüzünde sadece benimle dalga geçtiğini belli eden bir ifade vardı.

Telefon sürekli çalışıyordu.

Altıncı ya da yedinci çalıştan sonra Marcel’in gülümsemesi kayboldu ve arabayı kaldırımından çekti.

“Kontrol etmek için geri mi dönüyorsun?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Kontrol edeceğim.”

25

MIKO

♪ *Someone You Loved— Lewis Capaldi*

LAND ROVER'IN NESSA'YI EVİNE götürmek üzere bahçeden ayrılışını izlemek, güneşin ufukta batışını izlemek gibiydi. Araç gün ışığında kaybolurken yerinde sadece karanlık ve soğuk hâkimdi.

Ev sessizdi. Nessa'nın küçük stüdyosundan müzik sesi gelmiyordu. Nazik kahkahasından ya da Klara'ya sorduğu sorulardan hiçbir iz yoktu.

Aslında hiç ses yoktu. Adamlar da sessizdi. Bana öfkeliydiler.

Stratejik bir bakış açısıyla yaptığım şey delilikti. Nessa'yı Griffinslere herhangi bir takas olmadan, hatta bir anlaşma bile yapılmadan teslim etmek aptallığın ta kendisiydi.

Umurumda değildi.

Bütün gece uyuyamamış, onun uyumasını izlemiştim.

Sabahın erken saatlerinde ışık griden altına döndüğünde yüzü bir Caravaggio portresi gibi parlıyordu. Gördüğüm tüm manzaralar içinde Nessa'nın en güzeli olduğunu düşündüm.

Onun yatağında olmasını hak etmediğimi biliyordum. Nessa bir inci, ben ise okyanusun dibindeki çamurdum. O kusursuz ve saf, yetenekli ve zeki, bense eğitimsiz bir suçluydum. Korkunç şeyler yapmış bir canavardım.

Ama garip bir şekilde onu gerçekten takdir edebilecek en iyi kişi ben olabilirdim çünkü dünyanın en çirkin yerlerini görmüş-tüm. Onun iyiliğinin ne kadar nadir olduğunu biliyordum.

O anda onun uyuyuşunu izlerken onu sevdiğimi fark ettim.

Sevgi çalamayacağınız tek şeydi. Onu yaratamazdınız da. Ya vardır ya da yoktur. Ve eğer varsa, onu zorla alamazdınız.

Eğer Nessa'yı benimle evlenmeye zorlarsam beni sevip sevmediğini asla bilemeyecektim. O da asla bilemeyecekti.

Ona kendi seçimini yapma şansı vermeliydim. Özgür ve engelsiz.

Eğer beni seviyorsa geri gelecekti.

Ama bunu beklemiyordum.

Arabanın uzaklaşmasını izlerken onu bir daha göreceğimden şüpheliydim.

Evine, annesine, babasına, kız kardeşine ve erkek kardeşine ağabeyine dönüyordu. Onu sarıp sarmalarken gözyaşları dökülecek, sevinç çığlıkları atılacaktı. Mutlu ve rahatlamış olacaktı. Burada aramızda olanlar ona delilik gibi gelmeye başlayacaktı. Ateşli bir rüyaya dönüşecekti, o anlık gerçek gün ışığında kaybolup gidecekti.

Onu kaybettiğimi biliyordum.

Boşluğum beni bütünüyle yutuyordu.

Kardeşlerimin kızgın olması umurumda değildi. Rusların ne yapacağı umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi.

Evin ana katına inip arka bahçeye çıktım.

Şu anda pek bahçe sayılmazdı. Bütün yapraklar dökülmüş ve eriyip gitmişti. Barut grisi gökyüzüne karşı sadece siyah, çıplak dallar vardı. Dikenlerden başka bir şey olmayan gül çalıları. Suyu çekilmiş sessiz çeşmeler.

Kışın her şey ölü görünürdü. Chicago kışları soğuk ve acımasızdır; Polonya kadar kötüdür. Belki daha sıcak yerlerde yaşasaydım farklı bir adam olurum. Ya da belki kader kara ruhların donmuş iklimlerde doğmasını emrediyordur.

Botların kuru zeminde sürtündüğünü duydum.

Jonas yüzünde kasvetli bir ifadeyle yanımda durdu.

“Yine yalnızsın,” dedi.

“Yalnız değilim,” diye yanıt verdim, donuk bir şekilde.

Evde benim dışımda hâlâ dört kişi yaşıyordu. Bir düzine daha adama ve çok daha fazla çalışana komuta ediyordum. Emrimde küçük bir ordu vardı. Sadece Nessa gelmeden önce olduğum kadar “yalnızdım.” Yani tamamen.

“Kristoff’la konuştun mu?” diye sordu Jonas.

“Hayır.”

“Planlardaki değişikliği nasıl karşılayacağını düşünüyorsun?”

Gözlerimi kısarak Jonas’a bakarken buz gibi bir ses tonuyla konuşmaya devam ettim.

“Bu seni ilgilendirmez,” dedim ona. “Rusları da diğer her şeyi hallettiğim gibi halledeceğim.”

“Elbette, halledeceksin. Bu yüzden patron sensin,” diyen Jonas, gülümsüyordu. Jonas ruh hali ne olursa olsun her zaman gülümserdi. Öfke gülümsemeleri, alay gülümsemeleri ve aldatma gülümsemeleri vardı. Bunu okumak zordu. Neredeyse üzgün görünüyordu.

Jonas iç çeker gibi uzun bir ıslık çaldı. Sonra sol elini omzuma atıp sıkıca kavradı.

"İşte, bu yüzden seni seviyorum, kardeşim."

Birbirimizi uzun zamandır tanıyorduk. Yalan söylediğini anlayabileceğim kadar uzun zaman hem de.

Tam o sırada bıçak aramızdaki havayı yarararak karaciğerime doğru ilerledi.

Jonas hızlıydı ama ben daha hızlıydım. Bıçağı yan tarafıma, kaburgalarımın hemen altına saplayacak kadar döndüm.

Sığ bir yaraydı, yakan ama zayıflatmayan bir yaraydı.

Beni asıl etkileyen bir sonraki hamlesiydi.

Başka bir bıçak ısıklık çalarak arkamdan gelip sırtıma saplandı. Sağ kürek kemiğime isabet etmişti.

Jonas'ın pençesinden kurtulup saldırganımla yüzleşmek için döndüm. Andrei, o hain pislik. Tahmin edebilirdim. Jonas ne yaparsa yapsın, o da onun peşinden gidiyordu. Kendi başına plan yapacak kadar zeki değildi. Hemen yanında Simon ve Franciszek vardı, iki "sadık" askerim daha.

Bıçakları her yönden bana doğru savruluyordu. Simon'ınkinden kurtulup kolunu yana savurdum ve yumruğumla çenesine sertçe vurdum. Ama ben bunu yaparken Franciszek bıçağını karnıma sapladı.

Bıçaklanmak vurulmaktan daha çok can yakardı. Kurşun küçük ve hızlıdır. Bıçak ise kocaman. İçinizi yırtar, vücudunuza alevli bir damga gibi saplanırdı. Şoka girerdiniz. Deli gibi terlemeye başlardınız ve dizleriniz kasılıp yere çökmek isterdiniz. Beyniniz kan kaybını azaltmak için uzanmanızı isterdi. Eğer bunu yaparsam ölürdüm.

Jonas, Andrei'nin bıçağını sırtımdan çekip çıkararak beni tekrar bıçaklamaya yeltendi. Bıçak çıkarken girdiğinden daha çok acıtıyordu. Sırf bu yüzden neredeyse bayılacak gibi oldum.

Bana ne olduğunu tam olarak biliyordum. Bu *Braterstwo*'nun "güvensizlik oyu" versiyonuydu. Sezar'a kadar uzanan uzun bir geleneği vardı. Suikast bu şekilde yapılırdı, böylece hiç kimse öldürücü darbeyi kimin vurduğunu bilemezdi. Tek bir adam hain değildir, ölüm gruba aittir.

Hepsi birden bıçaklarını kaldırarak bana saldırmaya hazırlanıyordu. Hepsiyle savaşıyordum.

Sonra bir ses, "DURUN!" diye bağırdı

Bu Klara'ydı. Çimenlikte koşarken kollarını bir karga sürüsünü korkutmaya çalışır gibi sallıyordu.

Jonas ona, "Eve geri dön," diye gürledi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Klara. "Bu doğru değil!"

Jonas diğerlerine, "Onu görmezden gelin," dedi.

"Hayır!"

Klara önlüğünün cebinden bir tabanca çıkardı ve titreyen elleriyle Jonas'a doğrulttu.

"Hepiniz durun," dedi.

Bu kızın dehşete düştüğünü söyleyebilirdim. Silahı iki eliyle bile zorlukla sabit tutabiliyordu. Yine de biri ona silahı nasıl tutacağını ve nasıl nişan alacağını öğretmişti. Sanırım o kişi Marcel'di.

Jonas Simon'a, "Onunla ilgilen," diye mırıldandı.

Ardından Simon yumruklarını sıkarak ona doğru yürümeye başladı.

"Geri çekil!" diye bağırdı Klara.

Simon üzerine yürümeye devam edince Klara tetiği çekti. Hedefi kaçırarak Simon'ı omzundan vurdu. Bir boğa gibi kükreyen Simon ise onun üzerine atıldı.

Ben de bu fırsatı değerlendirip Franciszek'in üzerine atladım ve bıçağını elinden çekip aldım. Andrei bana doğru savrulduğunda bıçağını engelleyerek ön koluna bir kesik attıktan sonra karnını yardım. Andrei tökezleyerek geri çekilirken eliyle yarasını kapatıyordu. Parmaklarının arasından kan sızıyordu.

Jonas ve Franciszek karşı taraftan bana saldırdılar. Jonas koluma bir kesik daha atarken Franciszek beni yere düşürdü. Çok fazla kan kaybettiğim için her zamanki kadar hızlı değildim. Sağ kolum uyuşmaya başlamıştı.

İki el silah sesi daha duyduğumda Klara'nın Simon'ı yere sermesini, Simon'ın silahı Klara'nın elinden alıp ona doğrultmamış olmasını umuyordum. Franciszek'le boğuşurken ikimiz de bıçağını kontrol etmek için mücadele ediyorduk. Jonas diğer taraftan gelip bir dahaki sefere üstte olduğumda beni bıçaklamaya çalıştı.

Sonra bir öfke kükremesi ve Klara'nın şaşkınlık dolu nefesini duydum.

"Marcel!" diye bağırdı.

Jonas beni köprücük kemiğimin hemen üstünden yeniden bıçakladı.

Marcel'in SIG Sauer'ine benzeyen dört el silah sesi duydum.

"Onu vurayım mı?" diye mırıldandı Franciszek Jonas'a. Benden mi, yoksa Marcel'den mi bahsediyor bilmiyordum.

Jonas bana baktı. Kararmış gözlerinde hiçbir ifade okunmuyordu; acıma ya da pişmanlık belirtisi yoktu.

"Siktir et," diye homurdandı Franciszek'e. "İşi bitti, gidelim."

Franciszek üstümden kalktı ve Andrei'yi de yanlarında sürükleyerek uzaklaşmaya başladılar.

Neler olduğunu görmek için dönmeye çalıştım ama yan yatmış gibiydim, tüm vücudum zonkluyor ve acıyla yanıyordu. Başımı oynatmaya çalışsam bile gökyüzü ve çimenler hızla yer değiştirerek dönüyordu.

Omzumda beni ters çeviren bir el hissettim. Sonra bir meleğin yüzü benimkinin üzerinde gezindi.

“Mikolaj!” Bu Nessa’ydı, ağlıyordu. “Miko!”

Elleri yüzümde nazikçe durdu. Diğer her yerim acı içindeydi. İlk başta yanıyordum ama şimdi üşüyordum. Çok fazla kan kaybettim.

“Ona yardım edin!” diyerek çığlık attı Nessa.

Ayak seslerini duyabiliyordum. Sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Nessa’ya baktım. İri yeşil gözlerinde ve kara kaşlarında hiç görmediğim kadar endişe hâkimdi. Gözyaşları yağmur gibi yüzüme yağıyordu. Hissedebildiğim tek sıcaklık buydu. Tüm kanım yarı donmuş toprağa akıyordu.

O çok, çok güzeldi.

Eğer bu gördüğüm son şeyse, huzur içinde ölebilirdim.

“Nessa,” diye mırıldandım. “Geri döndün.”

Nessa elimi tutup sıkıca kavrayarak, “İyi olacaksın,” dedi.

Muhtemelen olmayacaktım ama bununla tartışacak durumda değildim. Hâlâ zamanım varken ona bir şey söylemeliydim.

“Seni neden gönderdiğimi biliyor musun?” diye sordum ona.

“Evet,” diye hıçkırdı Nessa. “Çünkü beni seviyorsun.”

“Bu doğru,” diyerek iç geçirdim.

Marcel yanımda diz çöküp elini karnumdaki yaraların en kötüsünün üzerine koydu. Klara da aynı şeyi omzuma yapıyordu. Yanağında kötü bir kesik vardı ama onun dışında iyi görünüyordu.

“Ambulans çağır,” dedi Klara Nessa’ya.

“Vakit yok,” diye belirtti Marcel.

Keşke Nessa başını göğsüme yaslasaydı. Bu beni sıcak tutardı. Ama onu yakınımaya çekmek için kollarımı kaldıramıyordum.

Marcel bir şey söyledi ama duyamadım. Sesi gri gökyüzü ve Nessa’nın güzel yüzüyle birlikte kayboluyordu.

26

NESSA

MIKOLAJ'I EDGEWATER'DAKİ GÜVENLİ BİR eve götürdük. Klara arabayı sürerken Marcel ise bağıarak yol tarif ediyor ve dişleriyle bir tıbbi çantayı açıyordu. Uzun bir tüple şırınga içeren küçük bir paketi yırtarak açtı.

Mikolaj'ı arka koltuğa yatırmıştık. Gözleri kapalıydı ve teni gri görünüyordu. Elini sıktığımda cevap vermedi. Bir bezi karnına sıkıca bastırmaya çalışıyordum ama Klara'nın çılgınca araba kullanması ve bezin çoktan ıslanmış olması nedeniyle bu çok zordu.

"Kan grubun ne?" diye bağırdı Marcel bana.

"Ne? Ben..."

"Kan grubun!"

"Ah... 0 pozitif, sanırım," diye yanıt verdim. Okuldaki kan bağışı kampanyaları sırasında birkaç kez bağıшта bulunmuştum.

"Güzel," dedi Marcel, rahatlamış bir şekilde. "Ben AB'yim, bu işe yaramaz."

İğneyi Mikolaj'ın koluna soktuktan sonra, "Seninkini ver," dedi.

Hızla giden arabanın içinde yarı çömelerek beni ayağa kaldırdığında benim kolum Mikolaj'inkinden daha yukarıda kalmıştı.

"Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?" diye sordum ona.

"Varşova'da tıp fakültesindeydim," dedi Marcel, boğuk bir şekilde konuşuyordu çünkü bir ucunu ağzında tutarken koluma uzun bir lastik bant sarıyordu. "Uyanık kalmak için hap içerek başımı belaya soktum. Onları satmaya da başladım. Miko'yla böyle tanıştım."

Kanülün diğer ucunu damarıma soktu.

Koyu renkli kan tüpten Mikolaj'm koluna doğru hızla akmaya başladı. İçimden akıp gittiğini hissedemiyordum ama Tanrı'ya hızlı akması için dua ediyordum çünkü Mikolaj'ın buna çok ihtiyacı vardı. Hâlâ hayatta olduğundan bile emin değildim.

Bir dakika sonra yanaklarına biraz renk geldiğini düşündüm. Belki de bu sadece bir halüsinasyondur.

Kanımın onun damarlarında karıştığını düşünmek tuhaftı. Zaten içimde ondan bir parça vardı. Şimdi de onun içinde ben vardım.

"Buradan sola," dedi Marcel Klara'ya.

Klara dikkatle yola odaklanırken elleri direksiyonda kaskatı kesilmişti.

"O nasıl?" diye sordu, bize dönüp bakmadan.

"Henüz bilmiyorum," diye yanıt verdi Marcel.

Terk edilmiş gibi görünen bir binanın önünde durduk. Karanlık pencerelerin bazıları kırılmış, bazıları da kartonla kaplanmıştı. Marcel kan naklini durdurup iğneyi kolumdan çıkardı. "Ayakları için bana yardım et," dedi.

Mikolaj'ı itip kakmamaya çalışarak binaya taşındık.

Kapıdan girer girmez Marcel, "Cyrus!" diye bağırdı. "CYRU-UUUS!"

Koridorda kısa boylu, kel, bronz tenli ve beyaz keçi sakallı küçük bir adam belirdi.

"Geleceğini söylemek için beni aramadın," diye homurdandı.

"Evet, aradım!" dedi Marcel. "Hem de iki kez!"

"Ah," dedi Cyrus. "İşitme cihazımı açmayı unutmuşum."

Kısa boylu adam sağ kulağına yerleştirdiği cihazı karıştırdı.

"Onu hastaneye götürmeliyiz," diye mırıldandım Marcel'e, son derece endişeli bir şekilde.

"Burası daha yakın," dedi Marcel, "Mikolaj'a daha iyi bakacak kimse yok, güven bana. Cyrus bir büyücüdür. İsviçre peynirine dikiş atabilir."

Mikolaj'ı dişçi koltuğuna benzeyen bir şey ve birkaç tıbbi malzeme dolabıyla dolu küçük bir odaya taşıdık. Çoğu pas lekeli ya da ezikti ve daha eski, uyumsuz eşyalardan oluşuyordu. Her geçen dakika daha da endişelenmeye başladım.

Mikolaj'ı sandalyeye bıraktıktan sonra Marcel, Klara ve beni dışarı itti.

"Elimizde bu var," dedi. "Gidin ve bekleyin, bir şeye ihtiyacım olursa sizi ararım."

Kapıyı yüzümüze kapattı.

Klara ve ben eski bir televizyon, bir buzdolabı ve çeşitli kanepeyle sandalyelerin bulunduğu küçük bir odaya geçtik. Klara aşırı doldurulmuş bir koltuğa çöktüğünde bitkin görünüyordu.

"Sence iyi olacak mı?" diye sordum ona.

Klara, "Bilmiyorum," diyerek başını iki yana salladı. Sonra yüzümdeki mutsuzluğu görünce ekledi: "Muhtemelen daha kötülerini de atlatmıştır."

Kanepeye oturmayı denedim, sonra bir dakika odada volta atıp tekrar oturdum. Endişeliydim ama etrafta dolanamayacak kadar çok kan vermiştim.

Jonas'a öfkelenerek, "Siktiğimin kalleşi," diye tısladım.

Klara kaşlarını kaldırdı. Genelde böyle konuşmazdım. Beni hiç böyle öfkeli görmemişti.

"O pisliğin teki," diye onayladı sakince.

"O senin kuzenin değil mi?" diye sordum Klara'ya.

"Evet," diye iç geçiren Klara, terden kararmış perçemlerini geriye itti. "Yine de onu hiç sevmedim. Mikolaj bana hep iyi davranırdı. Adıldı. Erkeklerin bana el sürmesine izin vermezdi. Hastalandığında annem için bana para verdi. Jonas ona hiçbir şey göndermedi. O babasının kız kardeşiydi, yine de umurunda olmadı."

Jonas şu anda burada olsaydı onu kendim bıçaklayabilirdim.

Daha önce hiç böyle şiddetli bir öfke hissetmemiştim. Kendimi kaybetmezdim. Öldürücü düşüncelerim yoktu. Evde bulduğum örümcekleri bile öldürmezdim. Ama Mikolaj ölürse... artık barış yanlısı olmayacaktım.

"Marcel onunla ilgilenir, değil mi?" diye sordum Klara'ya.

"Evet," dedi Klara kararlılıkla. "O ne yaptığını biliyor."

Klara bir dakika sessiz kaldıktan sonra, "Marcel Polonya'da varlıklı bir aileden geliyordu," dedi. "Bu yüzden kulağa çok havalı geliyor. Babası bir cerrahı, büyükbabası da. O da aynısını yapabiliyordu." Hafifçe gülümsedi. "Varşova'da olsak dönüp bana ikinci kez bakmazdı."

"Evet, bakardı!" dedim ona. "Burada sana günde yaklaşık yüz kez bakıyor. Sen odadayken başka hiçbir şeye dikkatini veremiyor."

Klara kızardı. Gülümsemiyordu ama kara gözlerinden memnuniyet okunuyordu.

“Simon’ı vurdu,” dedi Klara, hâlâ şoktaydı. “Simon beni boğuyordu...”

Morlukların oluşmaya başladığı boğazına dokundu.

“Bu çok çılgınca,” diyerek başımı iki yana salladım. “Herkes çıldırmış.”

“Hepimiz sadakatimizin nerede yattığını seçmek zorundayız,” dedi Klara. “Mikolaj seni seçti.”

Evet, seçmişti.

Ben de onu seçtim.

Ailemin evinden sadece birkaç dakika uzaktaydım.

Geri dönüp ona doğru koştum.

Benim yüzümden tehlikede olduğunu biliyordum. Ona yardım etmeliydim.

O güvende olduğunda da aynı seçimi yapacak mıydım?

Mikolaj’la bir geleceğin nasıl olacağını bilmiyordum. İçinde beni korkutan bir karanlık vardı. Korkunç şeyler yaptığını biliyordum. Ayrıca aileme olan öfkesi hâlâ devam ediyordu.

Öte yandan, beni önemsediyini de biliyordum. Beni annemden, babamdan ya da kardeşlerimden farklı bir şekilde anlıyordu. Ben sadece tatlı, basit bir kız değildim. Bazı şeyleri derinden hissediyordum. İçimde güzel olan ve kırılan şeyler için bir tutku kuyusu vardı.

Mikolaj benim diğer tarafımı ortaya çıkarıyordu. Masumdan çok daha fazlası olmama izin veriyordu.

Aramızdaki bu bağın sadece yüzeyini çiziyorduk. Tamamen içine dalmak istiyordum. Kendimi onda kaybetmek ve kendimi yeniden bulmak istiyordum; gerçek beni. Tamamlanmış Nessa’yı.

Dahası gerçek Mikolaj’ı tanımak istiyordum; tutkulu, sadık, kırılmaz. Onu görüyordum. Onun kim olduğunu görüyordum.

Ben iyiden daha fazlasıyken o da kötünden daha fazlasıydı.

Birbirimizin zıttıydık ama yine de birbirimiz için yaratılmıştık.

Saatler geçip giderken bunları düşünüyordum. Zaman korkunç derecede uzun görünüyordu. Klara da sessizdi. Onun da Marcel'i düşündüğünden emindim, muhtemelen düşüncelerinden daha fazla yardım edebilmeyi diliyordu.

Sonunda kapı çatırdayarak açıldı. Marcel derme çatma ameliyathaneden çıktı. Giysileri kan içindeydi ve bitkin görünüyordu. Ama yakışıklı yüzünde bir gülümseme vardı.

“O iyi,” dedi bize.

İçimi kaplayan rahatlama tarif edilemezdi. Heyecanla ayağa fırladım.

“Onu görebilir miyim?” diye sordum.

“Evet,” dedi Marcel. “Artık uyandı.”

Koşup küçücük odaya girdim. Cyrus hâlâ lavaboda, kan lekeli gazlı bez yığınının yanında ellerini yıkıyordu.

“Dikkatli ol,” diye mırıldandı. “Ona çok sert sarılma.”

Mikolaj dişçi koltuğunda yarı uzanmış, yarı desteklenmiş bir şekilde yatıyordu. Rengi hâlâ berbattı. Gömleği kesik olduğundan Cyrus ve Marcel'in dikiş atıp bantladığı ve bandajladığı birçok yeri görebiliyordum.

Gözleri açıktı. Her zamanki gibi berrak ve mavi görünüyordu. Bu gözler beni hemen kendine çekti.

“Miko,” diye fısıldayarak elini tutup dudaklarıma götürdüm.

“Haklıymışsın,” dedi.

“Hangi konuda?”

“Ölmeyeceğimi söylemiştin. Öleceğimi düşünmüştüm. Ama sen her zaman haklısın.”

Yüzünü acıyla buruşturdu.

“Şimdi konuşmak zorunda değiliz,” dedim ona.

“Evet, zorundayız,” dedi Mikolaj, yüzünü buruşturarak. “Dinle, Nessa... Jonas, Andrei ve diğerleri ağabeyinin peşindeler. Sadece onlar değil, *Bratva* da. Kolya Kristoff...”

“Callum’u arayacağım,” dedim. “Onu uyarınız.”

Onun için konuşmanın zor olduğunu söyleyebilirdim çünkü hâlâ çok bitkindi. Ama tehlikeyi anladığımdan emin olmaya kararlıydı.

“Onu öldürmek istiyorlar.”

Mikolaj da ağabeyimi öldürmek istemişti. Şimdi onu kurtarmak için elinden geleni yapıyordu. Benim için. Sadece benim için.

İntikam arzusu yerine beni seçmişti.

Beni kardeşlerine tercih etmişti.

Beni kendi hayatına tercih etmişti.

“Teşekkür ederim, Miko,” dedim.

Yaralı bedenine baskı yapmamaya dikkat ederek üzerine eğildim ve onu dudaklarından usulca öptüm. Kan, duman ve portakal tadıyordu. Tıpkı ilk öpüşmemiz gibi.

“Hadi,” dedi Marcel kapı aralığından. “Seni ağabeyine götürreceğim.”

“Seni bırakmam,” dedim Mikolaj’a, eline yapışarak.

“Birlikte kalacağız,” diye onayladı Miko, doğrulmaya çalışarak.

“Hey! Delirdin mi sen!” diye bağırdı Cyrus, aceleyle yanına gidip onu tekrar yatırmaya çalışıyordu. “Bütün dikişlerini patlatacaksın.”

“Ben iyiyim,” dedi Mikolaj sabırsızlıkla.

İyi değildi ama bunu gerçeğe dönüştürmeye kararlı görünüyordu.

“Burada oyalanamayız, yapacak çok işimiz var,” dedi Miko.

Marcel ona, “Neredeyse ölüyordun,” diye hatırlattı.

Mikolaj bunu sanki çoktan uzak geçmişte kalmış gibi tamamen görmezden geldi. Yüzünü buruşturarak doğruldu ama aklında acıdan eser yoktu. Zihni dakikada milyonlarca mil çalışıyor, strateji kuruyor, sonraki adımlarımızı planlıyordu. Adamlarının yarısı ona sırtını dönmüş olabilirdi ama o hâlâ aynı lider ve planlayıcıydı. Hâlâ patron oydu.

“Batı yakasına, Cook County Hapishanesi’ne gitmeliyiz.”

Marcel, açıkça Mikolaj’ın aklını kaçırdığını düşünerek, “Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu.

Mikolaj inleyerek ayaklarını yere bastı ve yavaşça doğruldu.

“Dante Gallo’yu almaya gidiyoruz,” dedi.

27

MIKO

KENDİMİ BİR ÇÖP KAMYONU tarafından ezilmiş gibi hissediyordum. Zonklamayan, yanmayan ya da hareketsiz duran bir yerim yoktu. Cyrus, dikkatli olmazsam yaralarımın açılacağı ve yeniden kanamaya başlayacağım konusunda beni uyardı.

Bir hafta kadar uyumak istiyordum ama bunun için zaman yoktu.

Jonas ve Kristoff şimdiye kadar Callum Griffin'e karşı son saldırılarını planlamak için bir araya gelmişlerdi. Kütüphane açılışında ona saldırmaya devam edecekler mi, yoksa başka bir şeye mi geçecekler bilmiyordum.

Kesin olarak bildiğim şey, Griffinlerin onları savuşturmak için alabilecekleri tüm ateş gücüne ihtiyaç duyacaklarıydı. Bu da hâlâ sadık olan adamlarımı toplamam ve Dante'yi de serbest bırakmam gerektiği anlamına geliyordu. Stratejik savunma söz konusu olduğunda keskin nişancınıza ihtiyacınız vardı.

Şehrin batı yakasına doğru ilerlerken Nessa benim telefonumdan Callum'u aradı. Arabanın küçük sınırları içinde konuşmanın her iki tarafını da duyabiliyordum.

“Cal, benim,” dedi Nessa.

“Nessa!” diye bağırdı Callum. Sesindeki yoğun rahatlama-yı duyabiliyordum. “Tanrı’ya şükür! Sen iyi misin? Neredesin? Gelip seni alayım!”

“İyiyim,” diyerek ona güvence verdi Nessa. “Dinle, yapmam gereken...”

“Neredesin? Hemen geliyorum!”

“Cal,” dedi Nessa. “Beni dinle! *Bratva* ve *Braterstwo* senin için geliyor. Belki Aida için de. Kütüphane açılışına gelebilirler. Seni öldürmek istiyorlar.”

Callum bunu düşünerek bir süre sessiz kaldı. “Mikolaj Wilk ve Kolya Kristoff’tan mı bahsediyorsun?” dedi.

“Kristoff, evet. Ama Mikolaj değil. Onun sol kolu Jonas ve bazı adamları.”

Uzun bir duraklama yaşandı.

“Nessa, neler oluyor?” diye sordu Callum.

“Sana her şeyi açıklayacağım,” dedi Nessa. “Aslında seninle evde buluşuruz...” Bana bakınca bir parmağımı kaldırdım. “Bir saate.”

Hattın diğer ucunda sessizlik hâkimdi. Callum’un kafası karışmıştı ve şu anda ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışıyordu. Haftalardır Nessa’yı arıyordu ve şimdi Nessa onu durup dururken arıyor, hiç de rehine gibi davranmıyordu. Bunun bir tuzak olup olmadığını, Nessa’nın bunu söylemeye zorlanıp zorlanmadığını merak ediyordu.

Nessa ona, “Ben iyiyim,” diye güvence verdi. “Sadece gelip benimle buluş. Güven bana, ağabey.”

“Sana her zaman güveniyorum,” dedi Callum hemen.

“O zaman yakında görüşürüz.”

“Seni seviyorum.”

Sonra Nessa aramayı sonlandırdı.

Ben zaten Memur Hernandez’i aramıştım. O da bu durumdan pek memnun değildi. Bizimle Cook County Hapishanesi’nde buluşacaktı.

Güvenli evdeki stoktan yararlanarak silahlanma işini halletmiştik. Marcel arabayı sürerken Nessa’ya Glock’u nasıl dolduracağını, mermiyi nasıl yerleştireceğini ve emniyetin kapalı olduğundan nasıl emin olacağını gösteriyordum. Ona nişan almayı ve tetiği nasıl nazikçe çekeceğini anlattım.

“Böyle mi?” diye sordu Nessa, boş bir fişek yatağıyla pratik yaparken.

“Doğru,” dedim. “Yüzüne çok yakın tutma, yoksa geri tepme sırasında sana çarpar.”

Nessa adımları mükemmel bir şekilde hatırlıyordu, sonuçta bu bir tür koreografydi. Ama sonra silahı kucağına bırakıp bana ciddiyetle baktı.

“Kimseyi incitmek istemiyorum,” dedi.

“Ben de senin zarar vermeni istemiyorum,” dedim ona. “Bu sadece her ihtimale karşı.”

La Villita Park’a gittikten sonra beklemeye koyulduk.

Yaklaşık kırk dakika sonra bir ekip arabası yanımıza yanaştı. Çok sinirli görünen Memur Hernandez sürücü koltuğundan indi. Parkın bu ıssız köşesinde kimsenin onu görmeyeceğinden emin olmak için etrafına bakındıktan sonra Dante Gallo’nun dışarı çıkabilmesi için arka kapıyı açtı.

Dante’nin üzerinde hâlâ, arkasında “Cook County DOKTORU” yazan bir çift ten rengi doktor önlüğüne benzeyen hapishane üniforması vardı. Ayağında çorap ve terlik haricinde doğru düzgün ayakkabısı yoktu. Elleri önünde kelepçeliydi. Üniforma

biraz küçüktü, bu da onu her zamankinden daha iri gösteriyordu. Omuzları kumaştan dolayı zorlanıyor ve kelepçeler bileklerini sıkıyordu. Koyu renk saçları kısacık kesilmiş, yüzü tıraş edilmemişti.

Land Rover'dan zar zor inebildim. Dante beni görünce kara kaşlarını giyotin gibi indirdi ve omuzları sanki kelepçelere aldırmadan bana saldıracakmış gibi kamburlaştı. Ta ki Nessa aramıza girene kadar. Sonra Dante hayalet görmüş gibi ona bakakaldı.

“Nessa?” diyor.

“Kızma,” diye yalvardı Nessa. “Artık hepimiz aynı taraftayız.”

Dante buna hiç inanıyor gibi görünmüyordu.

Hernandez de aynı şekilde sinirliydi.

“Mahkûm nakil evrakında sahtecilik yapmak zorunda kaldım,” diye tısladı bana. “Başımın ne kadar belaya gireceğini biliyor musun? Onu sana öylece teslim edemem, kovulurum! Dava da açılır.”

“Merak etme,” dedim ona. “Her şeyi baskı altında yaptığını söyleyebilirsin.”

“Buna nasıl inanacaklar ki?” diye bağırdı Hernandez, pantolonunu göbeğinin altına kadar indirmişti. “Ben bunu asla kabul etmedim, ben...”

Onu bacağından vurarak konuşmasını kestim. Hernandez feryat ve figan ederek yere düştü.

“Ahh, ne oluyor lan! Seni lanet Polonyalı piç...”

“Kapa çeneni, yoksa seni yine vururum,” dedim ona.

Bağırmayı kesti ama inlemeyi kesmedi. Kaslarına nişan almama ve herhangi bir atardamara ya da kemiğe bile isabet etmemesine rağmen kalçasını tutuyor, hüngür hüngür ağlıyordu. Gerçekten, bundan daha temiz bir atış olamazdı.

Dante'ye dönerek, "Ruslar ve adamlarımın yarısı Callum Griffin'in peşinde. Bize yardım edebilir misin?" dedim.

Dante önce kaldırımında yuvarlanan Memur Hernandez'e, sonra da bana baktı.

"Muhtemelen," dedi.

Ardından kelepçeler arasındaki zinciri gererek ellerini kaldırdı. "Anahtarları unutma," dedi.

Marcel'e başımla işaret edince o da Hernandez'in kemerinden anahtarları almak için diz çöktü.

Marcel, Hernandez'e, "Yarana baskı yapsan iyi olur," dedi.

Ardından hepimiz Land Rover'a geri döndüğünde Marcel ve Dante öne, Klara, Nessa ve ben arkaya yerleştik.

"Bunlar rahat görünüyor," dedi Marcel Dante'ye, önlüğünü göstererek.

"Öyle," diye onayladı Dante. "Yine de yemekler berbat."

Artık Nessa'nın göl kenarındaki evine dönmeye hazırдық. Kendi dünyamı terk edip onunkine adım atıyordum. Kapılardan girdiğim anda Griffinlerin beni öldürmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Ancak korktuğum şey bu değildi.

Nessa'ya olan bağlılığımı kaybetmekten korkuyordum.

Bana sadece tutsağım olduğu için mi bağlıydı?

Yoksa diğer tüm seçenekler parmaklarının ucundayken beni hâlâ isteyecek miydi?

Bunu bilmenin tek bir yolu vardı.

28

NESSA

YUVAYA DÖNEMEZSİN ADINDA BİR roman vardı. Bir sū-reliğine uzaklara giden bir adam hakkındaydı ve geri döndüğünde o kadar çok şey değişmişti ki aslında aynı yere dönmemişti.

Elbette, en çok değişen şey kendisiydi.

Sonunda ailemin evini tekrar gördüğümde karşılaştığım hem en tanıdık hem de en yabancı manzaraydı. Mimarisini kendi kemiklerim gibi biliyordum. Ama aynı zamanda hatırladığımdan daha parlak, daha düz ve daha sade görünüyordu. Çok güzel bir evdi, sadece Mikolaj'ın evindeki ürkütücü ihtişama sahip değildi.

Aynı tuhafılık annemle babamı da ele geçirmişti. Her zaman-ki gibi pahalı, üzerlerine tam oturan kıyafetler giymişler, saçları güzelce kesilmiş ve şekillendirilmişti. Ama eskisinden daha yaşlı ve yorgun görünüyorlardı.

Kollarını bana doladıklarında ve bana daha önce hiç olmadığı kadar sıkı sarıldıklarında ağlamaya başladım. Ağlıyordum çünkü onları çok özlemiştim. Ağlıyordum çünkü kızlarına tekrar kavuştukları için çok mutluydular. Ama korkarım ki onu geri alamayacaklardı, en azından aynı kızı değil.

Mikolaj'ı gördüklerinde bir öfke patlaması meydana geldi. Babam bağıyor, adamları Miko ve Marcel'i vurmakla tehdit ederken Mikolaj sessiz bir şekilde kendini hiç savunmuyordu. Ben ise onun önünde durmuş, sevdiğim ve görmek için uzun zamandır beklediğim bu insanlara bağıırıyordum.

Sonra Callum ve Aida mutfğa geldiğinde sarılma ve ağlama faslı yeniden başladı.

Hepimizin mantıklı bir şekilde konuşabilecek kadar sakinleşmesi uzun zaman aldı.

Babam kollarını göğsünde kavuşturarak mutfak adasına yaslanmıştı. Mikolaj'a öldürürcesine bakıyordu çünkü konuşamayacak kadar kızgındı. Annem isteyenlere içki doldurmakla meşguldü. Bardakların her birine düzenli bir ölçü viski doldurmaya çalışırken ellerinin titrediğini görebiliyordum.

Cal, Mikolaj'a en yakın yerde, mutfak masasında karşısında oturuyordu. O da kızgındı ama Mikolaj'ın *Bratva* ve Jonas'ın tarafını tutan *Braterstwo* ile ilgili mevcut durumu duygusuzca açıklamasını dinliyordu.

Çok tuhaftı. Normalde o koltukta babam otururdu. Cal yavaş yavaş onun yerini alıyordu. Bir gün olacağını biliyordum ama bunun gerçekleştiğini görmek hepimizin büyüdüğünü fark etmemi sağladı. Bazı şeyler değişiyordu. Ve bir daha asla geriye dönüş yoktu.

Bu arada Nero ve Sebastian da gelmişlerdi. Aida'nın üç erkek kardeşi de bar taburelerinde onun yanında otururken kardeşler en küçükten en büyüğe doğru sıralanmıştı.

Sebastian, Aida'nın sağ tarafındaydı. Kardeşlerin en küçüğü ve en uzun boylusuydu. Yumuşak, kıvrıcık siyah saçları ve nazik bir yüzü vardı. Eskiden basketbol oynardı, ta ki Jack Du Pont dizini yaralayana kadar... Bu, ailelerimiz arasındaki kan davasının son çirkin hareketlerinden biriydi. Sebastian hâlâ biraz topallasa

da Aida bana iyileştiğini söyledi. Onu burada gördüğüme şaşırmıştım. O bir üniversite öğrencisiydi ve genellikle kampüste kalır, aile işinin bu tarafıyla ilgilenmezdi. Onun varlığı bu işin ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu.

Sebastian'ın yanında Nero Gallo vardı. Sanırım onun Aida'nın kardeşleri arasında en yakışıklısı olduğunu söyleyebilirdik, tabii şeytanın yakışıklı olması mümkünse. Dürüst olmak gerekirse, Nero beni korkutuyordu. Vahşi ve şiddete meyilliydi ve dolgun dudakları her zaman alaycı bir tavırla çarpık dururdu. O kaosun vücut bulmuş haliydi. Ne söyleyeceğini ya da yapacağını bilmediğim için onun yanında asla rahat olamazdım.

Sonra Dante vardı. O en büyükleriydi ve diğerlerini hizada tutabilen tek kişiydi. Arka arkaya on kelime söylediğini hiç duydum mu bilmiyorum. Dağ gibi iri bir yapısı vardı ve gerçek yaşından daha büyük görünüyordu. Okuldaki kızların yarısını kendine âşık eden Sebastian'ın ve kadınları baştan çıkarmayı spor haline getiren Nero'nun aksine, Dante'yi bir kızla hiç görmedim. Aida bana uzun zaman önce bir kez âşık olduğunu söylemişti. Ama kız onu fena halde üzmüştü.

Son olarak bir de Aida vardı. Hiç farklı görünmeyen tek kişi oydu. Bir de içtenlikle gülümseyen tek kişi. Geri döndüğüm için çok mutluydu. Mikolaj'ı öldürmek istiyor gibi görünen diğer herkesin aksine, ona merakla bakıyor, keskin gri gözleri dövmelelerinden sargılı kollarına ve boyun eğmiş ifadesine kadar her ayrıntıyı inceliyordu.

Mikolaj herkesten çok ailemin evine yabancı görünüyordu. O kendi karanlık, gotik malikânesine aitti. Bu aydınlık, temiz alanda bariz bir yabancıydı.

Herkes Jonas ve Kristoff konusunda ne yapmamız gerektiğini tartışıyordu.

Dante atağa geçip Ruslara hemen saldırmak istiyordu.

“Güçlerini bölebiliriz,” dedi. “*Braterstwo* ve *Bratva* ile aynı anda savaşmak istemeyiz.”

Babam beklememiz ve bilgi toplamamız gerektiğini düşünüyordu, böylece ne planladıklarını öğrenebilirdik.

“Mikolaj’ın söyledikleri doğruysa zaten güçlerini birleştirmişler,” dedi babam, Mikolaj’ın dürüstlüğüne hiç de inanmadığını gösteren bir ifadeyle.

“Evet,” dedi Nero, “ama o ağacı çoktan salladık ve hiç elma alamadık. Bir ay aramamıza rağmen Nessa’yı bulamadıysak, iyi bir kaynak bulmamız kaç on yıl sürer sence?”

Onlar tartışırken, Aida ve Callum birbirlerine bir şeyler mırdanıyorlardı. Konuşmaya ara verildiğinde Aida Mikolaj’a, “Adamların senin öldüğünü mü düşünüyor?” diye sordu.

“Evet,” diyerek başını salladı Miko.

“Bu bizim için avantaj,” dedi Aida.

“Kütüphane açılışında bana saldırmayı mı planlıyorlar?” diye sordu Callum.

“Evet.”

“O zaman onlara izin vermeliyiz,” dedi Callum.

Bu fikir kimsenin hoşuna gitmemiştir, en azından babamın.

“Etkinliği iptal etmeli ve ortalıkta görünmemelisin,” dedi.

“Ruslar insan öldürmekte iyidir,” dedi Callum. “Her bombalı araçtan, arabalı saldırıdan ya da kalabalığın içindeki tetikçiden kaçamazsın. Onların dikkatini çekmek için hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmalıyız.”

Aida dudaklarını birbirine bastırırken bundan hoşnut olmadığını gösteriyordu. Ama Cal ile tartışmadı, en azından herkesin önünde...

Bir başka düşünceli duraklamadan sonra Marcel, “Bir fikrim var,” dedi.

İlk kez konuştuğu için herkes dönüp ona baktı. Klara onun yanında otururken dokunmadan olabildiğince yakındı.

Aileme söylemediğim tek şey Jack Du Pont’u öldürenin Marcel olduğuydu. Odada yeterince öfke varken bir de bunu ekleyemezdim.

“Senin fikrin ne?” diye sordu Nero Gallo şüpheyile.

“Şey...” diyen Marcel, Dante’ye bakıyordu. “Hoşuna gidecek mi bilmiyorum...”

29

MIKO

SAAT SABAHIN ÜÇÜYDÜ VE yanımda yolcu koltuğunda Nero Gallo ile arkada Sebastian'la Jungle'a gidiyorduk. Aida da gelmek istedi, fakat Dante bunu kabul etmedi.

“Ben Seb'den daha iyi nişancıyım,” diye itiraz etmişti Aida.

“Umurumda bile değil,” dedi Dante açıkça. “Çatışmaya girmeyeceksin.”

“Kız olduğum için mi?” diye sordu Aida öfkeyle.

“Hayır,” diyerek karşı çıktı Dante. “Çünkü sen babamın en sevdiği kişisin. Sana bir şey olursa bu onu öldürür.”

Callum elini Aida'nın koluna koyarak, “Bırak gitsinler,” dedi. “Yapmamız gereken kendi planlarımız var.”

Aida kızgınlıkla başını iki yana salladıysa da daha fazla tartışmadı.

Kulübe doğru giderken Nero yol yerine beni izliyordu.

“Eğer kardeşime sırtını dönersen, silahımdan çıkan ilk kurşun tam gözlerinin ortasına gelir,” dedi bana.

“Dante’yi öldürmek isteseydim bunu bu öğleden sonra yapabilirdim,” dedim.

“Deneyebilirdin,” diyerek dalga geçti Nero. “Dante’yi öldürmek o kadar kolay değil.”

“Ben de değilim,” diyerek kısa bir kahkaha attım. Hiç değilse bugün bunu kanıtladığımı düşünüyordum.

Jungle’m arka tarafına geçtik.

Kulüp gece için kapatılmış, tüm dış ışıklar söndürülmüştü. Yine de arka tarafa bir düzine araba park etmişti. Bir günden daha az bir süredir “ölüydim” ve Jonas şimdiden kulübümde kendini evinde hissediyordu.

Aslında kendimi yarı ölü hissediyordum. Sargılı olabilirdim ama kaskatı kesilmiştim ve ağrım vardı. Eskisi kadar hızlı olmadığımı biliyordum. Franciszek’in bıçağını sapladığı bağırsaklarıma sıkı bir yumruk yersem başladığım yere geri dönerdim.

İyileşmek için zaman yoktu.

Marcel, Griffin’in mutfağından Jonas’ı arayarak uzlaşmış gibi yapmıştı. Jonas sadece bir kez çaldıktan sonra açtı.

“Marcel,” demişti Jonas, ses tonu kendinden emin ve alaycıydı. “Kimin tarafında olduğun konusunda tereddütlerin mi var?”

“Ben Mikolaj’ın tarafında değilim,” dedi Marcel soğuk bir sesle. “O hain umurumda bile değil. Gücendiğim tek şey, Klara’ya el uzatmaya çalışan herhangi biri.”

“Klara bizim işimize karıştı,” dedi Jonas.

“Papa’yı suratından vurmuş olsa bile umurumda değil,” diye hırladı Marcel telefonda. “Klara artık bana ait, anlıyor musun?”

Klara’ya bakarken gözleri birbirine kışitlenmişti. Aralarında geçen enerji akımı hissediliyordu.

“Peki, tamam. Klara’yı incitmek istemiyorum. Ne de olsa o benim kuzenim,” dedi Jonas yüce gönüllülükle. “Ama Simon’ı sen vurdun. Ve bu bir sorun.”

“Bir barış teklifim var,” dedi Marcel. “Dante Gallo. Kalbine bıçak saplamadan önce derisini canlı canlı yüzmek istersin diye düşündüm.”

“Dante Gallo sende mi?”

“Şu anda bagajımda,” dedi Marcel. “Bu öğleden sonra transferini engelledim. Polisi vurdum ve mahkûmu aldım. Zajac için onu kelepçeleriyle birlikte nehre atacaktım. Ama onun yerine bu onuru senin yaşamak isteyebileceğini düşündüm.”

“Çok cömertsin,” dedi Jonas, bir lortan haraç kabul eden bir kralın ses tonuyla.

“Onu nereye götürmemi istersin?” diye sordu Marcel.

Jonas’ın o gece tam olarak nerede olacağını böyle öğrenmiştik. Patron olmak onu daha az özensiz yapmadı. Tembeldi ve kendine aşırı güveniyordu.

Marcel, bileklerinin bir kez daha kelepçelenmesine ve başına bir çuval geçirilmesine razı olan Dante Gallo’yu da sürükleyerek ön kapıdan Jungle’a girdi.

Kardeşleri bundan hiç hoşlanmamıştı.

“Böyle olması gerekiyor,” dedi Marcel onlara sertçe. “Jonas tam bir aptal değil.”

Marcel ön kapıdan girerken Nero ve ben arka kapıdan gizlice içeri sıvıştık. Jonas kilitleri değiştirmemişti. Neden değiştirsin ki? Diğer anahtar sadece bir hayaletin elindeydi.

Sebastian dışarıda kalıp gözcülük yapıyordu.

Nero ve ben arka ofislerden geçip depoya vardık. Orada Nero sola, ben sağa olacak şekilde yollarımızı ayırdık.

Kulübün ana mekânına girdiğimde adamlarımın locaların arasma yayıldığını ve en üst raflardaki likörlerden kendilerine ziyafet çektiklerini gördüm. Toplamda yaklaşık on beş adamım vardı. Bu on beş kişiden üçünün bana ihanet ettiğinden eminim: Andrei, Franciszek ve Jonas. Simon da ama o ölmüştü.

Diğer adamların sadakatlerinin kime olduğundan emin olamıyordum.

Tek bildiğim yeni liderlerinin cömertliğinin tadını çıkardıklarıydı. Aleksy ve Andrei çakırkeyif görünürken Olie ise tamamen sarhoş olma yolunda ilerliyordu. Kimse nöbet tutmuyordu. Kimse tamamen ayık değildi. Özensiz, özensiz, özensiz.

Jonas doğrudan bir şişe Redbreast içiyordu. Arkaya taranmış saçları dağınıktı ve gözleri kıpkırmızıydı. Marcel'in Dante Gallo'yu grubun ortasına doğru ittiğini görünce zevkle kükredi.

“İşte, buradasm kardeşim! Hem de böyle bir hediyeyle!”

Marcel çuvalı Dante'nin kafasından çıkardı. Dante soğukkanlı bir şekilde gruba baktı ve hepsi onu görünce alay ederken gözünü bile kırpmadı.

“İşte, Zajac'ı vuran adam!” diye bağırdı Jonas. “Uzaktan. Lanet bir korkak gibi.”

Hem adamların hem de Dante'nin anlayabilmesi için İngilizce konuşuyordu. Jonas, dibinde durana kadar Dante'ye doğru ilerledi. Dante'nin yüzüne doğru viski dumanı soludu. İkisi de iri yarı adamlardı ama Jonas bir ayının yumuşak cüssesine sahipken Dante yetişkin bir öküz kadar sertti. Kolları kelepçelere karşı esniyor, hiç denemeden çeliği kıracaktıymış gibi görünüyordu.

Dante alçak ve düzgün sesiyle Jonas'a, “Şu kelepçeleri çıkar da kimin korkak olduğunu görelim,” dedi.

“Benim daha iyi bir fikrim var,” dedi Jonas. “Kasap'ı sen öldürdün. Ben de seni Kasap'ın yapacağı şekilde öldüreceğim, parça parça. Kulaklarını, burnunu, parmaklarını, ayaklarını keseceğim. Seni parçalara ayıracağım, her seferinde yarım kilo etini senden koparacağım. Ancak o zaman gözsüz, sessiz bir yumru olduğunda... ancak o zaman ölmene izin vereceğim.”

Jonas'ın siyah gözleri parlıyordu. Gülümsemesi zalimden de öte, neredeyse çıldırmış gibiydi. Güç aklını başından alıyor, en kötü özelliklerini ortaya çıkarıyordu.

Jonas kemerinden bıçağını çıkardı. Bu sabah beni bıçakladığı bıçağın aynısıydı. Loş ışıkta tuttuğundan bıçağın jilet gibi keskin kenarı parlıyordu. En azından kanımı temizlemişti.

Sol tarafımda Nero Gallo'nun kıpırdandığını duydum. Hareket etmeye hazırlanıyordu. Kardeşi acı çekerken o yerinde durmayacaktı.

Ben de öyle.

"Ne diyorsunuz?" diye bağırdı Jonas adamlara. "Dante Gallo'nun önce hangi parçasını keseyim?"

"Başka bir işe başlamadan önce bir işi bitirmelisin," diyerek ışığa doğru yürüdüm.

Adamlarım arasmda duyulabilir bir kıpırdanma oldu. Jonas ve benim aramda hızla bakıştıklarını görebiliyordum. En sarhoş olanları sanrı görüyormuş gibi afallamıştı.

Jonas dönüp baktığında yüzü şok ve kızgınlıkla buruşmuştu.

"Mikolaj," diye hırladı.

"Kanlı canlı."

"Ya da senden geriye ne kaldıysa," diye dalga geçti Jonas. "Pek iyi görünmüyorsun, kardeşim."

"Hâlâ senden iki kat daha patron olabilirim, Jonas," dedim.

Gözleri kararırken bıçağın tutuşunu yukarıdan aşağıya doğru değiştirdi. Aletten silaha çevirmişti.

"Artık patron falan değilsin," dedi.

"Patron ölene kadar patrondur," diye hatırlattım ona. "Ben hâlâ hayattayım."

Adamlarım arasında bir kıpırdanma oldu. Olie, Patryk ve Bruno'nun diğerlerine bir şeyler mırıldandığını görebiliyordum. Beni hâlâ hayatta gördüklerine en çok şaşırان ve kendilerine anlatılan hikâyeden en çok hoşnutsuz olan onlar gibi görünüyordu. Diğerleri daha az emindi.

Bu belirsizliği ortadan kaldırmam gerekecekti.

Elimi kaldırıp Nero Gallo'ya yerinde kalmasını işaret ettim.

Eğer Nero, Marcel ve ben ateş etmeye başlarsak adamlarım muhtemelen Jonas'ın tarafını tutacaktı. Ama doğru tepkiyle bana geri döneceklerdi. Hepimiz bu işten tek parça halinde çıkabiliydik. Şey... çoğumuz.

"Bize ihanet ettin," diye söylendi Jonas bana.

"Bunu beni sırtımdan bıçaklayan adamın söylemesi çok komik," dedim.

"O İrlandalı fahişeyi bize tercih ettin," diye tısladı Andrei.

"İrlandalılar ve İtalyanlarla ittifak yapıyorum," dedim onlara.

"Onların çizmelerini yalamamızı istiyorsun," dedi Jonas.

"Birlikte zengin olmamızı istiyorum," diyerek düzelttim onu. "Hepinizin tabut yerine Maseratilerde olmasını istiyorum."

"Bu saçmalık!" diye bağırdı Jonas, ağzından tükürükler saçarak. "Kendini kurtarmak ve o küçük kaltağı korumak için her şeyi söyleyecektir. Biz onun umurunda değiliz. Zajac da umurunda değil! Onlar babamızı öldürdü! Zajac intikamımızı hak ediyor."

"Nessa'yı onlardan aldım," dedim. "Onu öldürmektense ellerimde tutmak daha iyi. Zajac'la bir anıt mezarı paylaşmaktansa İrlandalılarla gücü paylaşmak daha iyi."

"Bunlar titreyen bir köpeğin sözleri," diye tükürdü Jonas.

"Korktuğumu mu sanıyorsun?" diye sordum ona. "Adamlarımı benden daha iyi yönetebileceğini mi sanıyorsun? O zaman

kanıtla, Jonas. Bire karşı dört adamla değil. Sadece sen ve ben kanıtlayalım. Erkeğe karşı erkek. Patron patrona karşı.”

Jonas sırtırken siyah gözleri delirmiş gibi parlıyordu. Elindeki bıçağı daha da sıktı. Dün bunu kabul edeceğini sanmıyordum. Dün daha iyi dövüşen bendim. Bugün zar zor hayattaydım.

Jonas yaralı olduğumu, avantajın kendisinde olduğunu biliyordu.

“Eğer istediğin buysa, kardeşim,” dedi.

Kulübün genellikle dans etmek için kullanılan açık alanında birbirimizin etrafında dönmeye başladık. Bu alandaki tek ışık, uzun otların ve orman yapraklarının görüntüsünü veren yeşil, filtelenmiş ışıklardı. Jonas ve ben yırtıcı hayvanlar gibi daire çiziyorduk. Sürünün kontrolü için savaşıyor iki kurt gibi.

Yumruk yumruğa bir dövüşte Jonas benden daha ağır olduğu için avantajlı olabilirdi. Bıçaklı dövüşte, ben genellikle daha hızlıyım. Ama şu anda hızlı değildim. Sağ kolum ağırdı ve vücudum bitkindi. Yaralarımı göstermemeye çalışıyor olsam da her zamanki gibi rahat hareket edemediğimin bilincindeydim. Jonas kan kokusu alarak gülümsüyordu.

Birbirimizin etrafından dolanırken Jonas bana doğru birkaç çalım attı. Bıçak dövüşünün anahtarı ayak hareketleridir. Rakibinizle aranızda doğru mesafeyi korumalısınız. Bu biraz zordu çünkü Jonas'ın menzili benimkinden biraz daha uzundu.

İki boksörün ringde karşı karşıya geldiğini düşünün. Sonra Muhammed Ali'nin darbelerden kaçma konusunda dünyanın en iyisi olmasına rağmen kaç kez darbe aldığını düşünün. Bir bıçaktan o kadar çok kesik almayı göze alamazdınız.

Bu yüzden aramızda geniş bir boşluk bıraktım. Jonas o çemberin içine dalmaya çalışarak yüzüme ve vücuduma kesikler atıyordu. Kesiklerinden kul payı kurtuldum fakat bunu yapmak için kenara çekilmem gerekiyordu. Karnımda ve sırtımda dikişlerin açıldığını hissedebiliyordum.

Jonas'ı kesip açmaya çalışmadım. Farklı bir şeyi hedefliyordum; bıçak tutan elini.

Jonas bana tekrar saldırdı. Bu sefer çok yavaşım. Sol ön kolumda uzun bir yara açtı. Kan dans pistine sıçramıştı. Şimdi ondan da kaçınmak zorundaydım ya da kayma riskini göze almalıydım.

“Hadi,” diye homurdandı Jonas, “eğilip kaçmayı bırak. Gel ve dövüş benimle, *suka*.”

Gardımı indiriyormuş gibi yaptım. Bu, bir an için gerçekten gardımı indirmem gerektiği anlamına geliyordu. Jonas bana doğru hamle yapıp bıçağını yüzüme doğru savurdu. Eğildim, yine biraz fazla yavaşım. Sağ yanağımda bir kesğin oluştuğunu yanmasından anladım. Ama Jonas yaklaşmıştı. Bıçağı elinin arkasına saplayıp kas ve tendonu kestim. Biz buna “yılanın yönünü değiştirmek” derdik. Etkisi hemen ortaya çıktı. Artık elini tutamıyordu. Bıçağı düşürünce onu havada yakaladım, artık her iki bıçak da bende idi.

Jonas geriye doğru tökezlerken ayakları yere damlayan kanımda kaydı. Sertçe yere düşünce ben de boğazını kesmeye hazır bir şekilde üzerine atladım.

Andrei ve Franciszek Jonas ölürse ne olacağını biliyorlardı. Düşen liderlerine yardım etmek için ileri atıldılar.

O sırada Dante Gallo, Franciszek'in önünü kesti. Hâlâ kelepçeli olan yumruklarını birbirine kenetleyip kolunu bir çekiç gibi yukarı doğru savurarak Franciszek'in çenesinin altına indirdi. Franciszek'in kafası geriye doğru savruldu ve adam ters yöne doğru uçarak boş localardan birine çarptı.

Andrei hâlâ bana doğru koşarken ceketinden silahını çıkarmaya çalışıyordu. Jonas'ı tuttum. Bıçaklardan birini omzuna saplayarak onu bir bineğin üzerindeki böcek gibi olduğu yerde sabitledim. Diğer bıçak tam boğazındaydı. Andrei'yi karşılamak için onu bırakmak zorundaydım.

Bunu yapamadan bir silah sesi duydum.

Koşmayı bırakan Andrei'nin silahı elinden gevşekçe düştü. Sonra dizlerinin üzerine çöküp yere yuvarlandı.

Ateş edenin o olduğunu düşünerek Nero Gallo'nun saklandığı yere baktım. Nero en az benim kadar şaşkın bir halde barın yanında duruyordu.

Onun yerine ters yöne, ön kapıya döndüm.

Sebastian Gallo silahını indirdi. Odanın ta öbür ucundan ateş ederek Andrei'yi kafasının arkasından vurmuştu. Sanırım Aida nişan alma konusunda yanılmıştı.

Diğer adamlarım donakalmış halde ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Neler olduğunu bilmiyorlardı çünkü daha önce böyle bir şey yaşanmamıştı.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı.

Sadece bir patron olabilirdi.

Hâlâ altımda debelenip duran Jonas, bir omzundaki bıçak yüzünden doğru düzgün hareket edemese de diğer yumruğunu savurup ulaşabildiği her yerime vurmaya çalışıyordu.

"Patron ben olmalıydım," diye söylendi. "Bu benim kanımdan gelen hakkımdı..."

"Sen Zajac'a hiç benzemiyorsun," dedim ona. "Sende onun beyni ya da onuru yok."

"Cehenneme git!" diye bağırdı Jonas, kıvranıp çırpınırken.

"Orada görüşürüz, kardeşim," dedim ona.

Ardından boğazını kestim.

Kan bir tabaka halinde dökülerek elimi ıslattı. Elim ve bıçağımın ağzını Jonas'ın gömleğinde sildim.

Sonra irkilmeyi reddederek ayağa kalktım.

Yüzüm ve kolum zonkluyordu. Dikişlerimin söküldüğü gömleğimin önünden kan sızıyordu. Yine de dik durdum. Adamlarımın zayıflığını görmesine izin veremezdim.

Hepsi şaşkın ve suçlu bir ifadeyle bana bakıyordu. Ne yapacaklarım bilemiyorlardı.

İlk harekete geçen Marcel oldu. Bana doğru ilerleyip önümde diz çöktü.

“Geri dönmene sevindim, patron,” dedi.

Olie ve Bruno da onu takip ederek önümde diz çökünce Jonas’ın akan kanı pantolonlarının dizlerini ıslattı.

“Beni affet, patron,” dedi Bruno. “Bana senin öldüğünü söylediler.”

Askerlerimin geri kalanı da diz çökmek için acele etti. Bu kefaret pozisyonuydu. Vermek istediğim ceza ne olursa olsun, kabul edeceklerdi.

Zajac olsaydım, her birinden bir parmak alırdım.

Ama ben Zajac değildim. Suçlular çoktan cezalandırıldı.

“Dante Gallo’nun kelepçelerini çöz,” dedim Marcel’e.

Kelepçeleri çözdü ve Dante, Nero ve Sebastian dans pistinin kenarında omuz omuza durdular. Adamlarım temkinli bakışlarla onları süzerken bazıları hâlâ kızgındı.

“İtalyanlarla olan anlaşmazlığımız sona erdi,” dedim adamlarıma. “İrlandalılarla da öyle.”

“Peki, ya Zajac?” diye sordu Olie sessizce.

Dante Gallo gürleyen sesiyle, “Bir anıt mezar yaptıracağım,” dedi. “Ailelerimiz arasındaki yeni dostluğun şerefine.”

Olie bir kez başını salladı.

Adamlarımın geri kalanına, “Kalkın,” dedim. “Bu pisliği temizleyin. Eğlendiniz, bitti, şimdi işe dönme zamanı.”

Adamlarım kulübü yeniden düzene sokmaya başlarken ben de Gallo kardeşlerle birlikte ofisime döndüm.

“O atış da neydi öyle?” dedi Nero Sebastian’a.

Sebastian sadece omzunu silkti.

“Sana söyledim,” dedi Nero’ya. “Ailede atlet olan benim. En hızlı reflekslere sahibim.”

“Hadi oradan,” diye dalga geçti Nero. “Sadece boktan bir açıda duruyordum.”

Dante, bir elini Sebastian’ın omzuna koydu.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet,” diyerek omzunu silkti Sebastian.

Yüzünde sıkıntılı bir ifade hâkimdi. Sanırım bu öldürdüğü ilk adamdı.

Bu konuda ben de mutlu değildim. Andrei’yi altı yıldır tanıyordum. Benim evimde yaşıyordu. Birlikte bilardo ve Chaturanga oynardık. Aynı masada yemek yerdik. Aynı şakalara güldük.

Ama bizim dünyamızda ya kardeşsinizdir ya da düşman. İkisinin arası yoktur.

Ofisime girdiğimizde Kolya Kristoff’u aradım. Birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi. Sesi uykudan boğuk çıksa da beyni her zamanki gibi keskindi.

“Telefonumda ölü bir adamın adını görmeyi beklemiyordum,” dedi.

“Öbür tarafın nasıl olduğunu görmek için mi açtın?”

Bir kahkaha attı. “Aydınlat beni.”

“Jonas’a sorman gerek.”

“Ah,” diye iç geçirdi Kristoff. “Hükümdarlığı uzun sürmedi.”

“Griffinler ve Gallolarla barış yaptım.”

Kristoff usulca kıkırdadı.

“Yani küçük Nessa Griffin senin yerine boynuna tasmayı taktı.”

Yeme gelmeyecektim.

“Anlaşmamız iptal oldu,” dedim ona.

“İki kişinin yaptığı anlaşma bir kişi tarafından bozulamaz,” dedi Kristoff.

“Nasıl istersen öyle yap,” dedim ona. “Sadece Griffinlerin seni beklediğini bil. Callum ve Aida’yı almaya çalışırsan katledilirsin.”

“Göreceğiz,” dedi Kristoff.

Ardından telefonu kapattı.

Gallo kardeşlere baktım.

“Kendini beğenmiş küçük pisliğin teki, değil mi?” dedi Nero.

Dante kaşlarını çatı.

“Kütüphanede bekliyor olacağım,” dedi. “Eğer Kristoff kafasını kaldıracak kadar aptalsa, onun için kafasını omuzlarından uçururum.”

30

NESSA

MIKOLAJ SABAHIN ERKEN SAATLERİNDE ailemin evine döndü. Yanağının sağ tarafında yeni bir kesik ve kolunda da başka bir kesik vardı. Gömleğinin ön ve arkasındaki koyu lekeler yaralarının tekrar açıldığını gösteriyordu. Onu karşılamak için bahçeye koştum. Onu hiç görmediğim kadar solgundu ve neredeyse kollarıma düşüyordu.

“Aman Tanrım!” diye bağırdım, yüzünü ellerimin arasına alarak. “Ne oldu? İyi misin?”

“Evet,” diye yanıt verdi Miko. “Ben iyiyim.”

Alnımı alnına bastırdıktan sonra onu öperken hâlâ nefes aldığından, kokusunun ve tadının her zamanki gibi aynı olduğundan emin oldum.

Mikolaj kollarını bana dolarken kalbi göğsümde atıyordu. Yüzünü kulağıma yaklaştırdı.

“Nessa!” Annemin keskin çığlığı bizi böldü.

Mikolaj’ı bıraktım.

Kapıda dururken dehşete düşmüş bir ifadeyle bize bakıyordu.

“Eve gir,” diye tısladı.

Uzun itaat alışkanlıklarımınla, annemle babamın yan yana durdukları, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdukları ve yüzlerinde yasaklayıcı bir ifade olan mutfığa geri döndüm.

Mikolaj da beni takip ediyordu.

Gallo kardeşler ve Marcel de onunla birlikteydi.

Klara Marcel’i görür görmez ona doğru koştu. Tıpkı benim Mikolaj’a yaptığım gibi o da onu öptü. Marcel şaşkınlığını üzerinden attığında onu kucaklayıp tekrar yere bırakmadan önce daha sert öptü.

Bu gelişmeyi kutlamak isterdim ama ne yazık ki dikkatimi öfkeli ebeveynlerime geri çevirmek zorundaydım.

“Bu iş bitti,” dedi babam sert bir sesle, Mikolaj ile beni işaret ederek.

“Ona ne yaptıysan,” diye bağırdı annem Mikolaj’a, “kafasını nasıl karıştırdıysan...”

“Onu seviyorum,” dedim.

Annemle babam şaşkınlığın tiksintiye karıştığı bir ifadeyle bana bakıyorlardı.

“Bu çok saçma,” dedi annem. “Seni kaçırdı, Nessa. Seni haftalarca esir tuttu. Senin ölü mü, diri mi olduğunu bilmeden neler yaşadığımızı biliyor musun?”

Annem gözyaşlarıyla yıkanan yüzünü Mikolaj’a çevirdiğinde mavi gözleri öfkeyle doluydu.

“Kızımızı bizden aldın,” diye tısladı. “Seni hadım ettirmeliyim.”

“O benim hayatımı kurtardı,” dedim onlara. “Hepsi beni öldürmek istedi. Ruslar, kendi adamları... Benim için her şeyi riske attı.”

“Sırf seni en başta kaçırdığı için!” diye bağırdı annem.

“Sen böyle adamları tanımazsın,” dedi babam bana. “Vahşi. Zalim. Katiller.”

“Suçlular mı?” dedim ironiye neredeyse gülerek. “Baba... mafya adamlarının nasıl olduğunu bilirim.”

“O bizim gibi değil,” diye homurdandı babam.

“Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun!” diye tersledim.

“Sen de bilmiyorsun!” diye bağırdı annem. “Seni manipüle etti, Nessa. Sen bir çocuksun! Ne dediğini bilmiyorsun...”

“Ben çocuk değilim!” diye bağırdım. “Belki gittiğimde öyleydim ama artık değilim.”

“Bu hayvanla birlikte olmak istediğini mi söylüyorsun?” diye sordu babam.

“Evet,” dedim.

“Kesinlikle olmaz!” diye bağırdı. “Onu önce kendi ellerimle öldüreceğim.”

“Bu senin seçimin değil,” diyerek karşı çıktım.

“Ne demek değil,” dedi babam.

“Ne yani, beni cezalandıracak mısınız?” diyerek acı bir ifadeyle güldüm. “Beni yeniden hapsetmek istemiyorsanız beni ondan uzak tutamazsınız.”

“Nessa,” dedi Mikolaj. “Ailen haklı.”

Şaşkın ve öfkeli bir şekilde etrafımda dönüyorum.

“Hayır, değil!” diyerek ağlamaya başladım.

Mikolaj beni sakinleştirmek için nazikçe elimi tutarken parmaklarımı sıkıyordu, eli her zamanki gibi sıcak ve güçlüydü.

Sonra sakin ve kararlı bir şekilde ailemin yüzüne baktı.

“Size yaşattığım onca acı için özür dilerim,” dedi Mikolaj. “Bunu anlamanın sizin için zor olacağını biliyorum ama ben

Nessa'yı seviyorum. Onu kendi ruhumu sevdiğimden daha çok seviyorum. Ona asla zarar vermem. Ve buna onu ailesinden tekrar koparmak da dahil."

"Miko..."

Mikolaj elimi sıkarken sessizce sabırlı olmamı istiyordu.

"Nessa'yı evine geri getirdim. Sizden tek istediğim onunla görüşmeye devam etmek için izin vermeniz. Onunla evlenmek istiyorum. Ama haklısınız, o daha küçük. Bekleyebilirim. Beni tanımanız için daha çok zaman var. Kızınıza sonsuza dek değer vereceğimi ve onu koruyacağımı görmeniz için."

O kadar bitkindi ki sesi kısık çıkıyordu. Yine de samimiyeti inkâr edilemezdi. Ailem bile bunu duyabiliyordu. İstemedenden de olsa öfkeleri azaldı. Endişeli bakışlar atıyorlardı.

"O burada kalıyor," dedi annem.

"Onu burada ziyaret edeceksin," dedi babam.

"Anlaştık," diyerek başını salladı Mikolaj.

İstediğim bu değildi, gerçekten değildi. Bunu benim için, ailemle olan ilişkiyi korumak için yapmaya çalıştığını anlıyordum. Ayrıca bana biraz daha büyümem için zaman vermek istiyordu. Uzun vadede ne istediğimden emin olmak için.

Ama ben zaten ne istediğimi biliyordum.

Mikolaj'ı istiyorum. Onunla geçirdiğim her günün gerçeklerden daha canlı bir rüya gibi olduğu eve geri dönmek istiyordum. Eve dönmek istiyordum.

Takip eden haftalarda yeni bir rutine girdim. Eski yatak odamda uyuyordum. Eskisi gibi görünmüyordu. Doldurulmuş hayvanlardan, fırfırlı yastıklardan ve pembe perdelerden kurtuldum. Artık çok daha sade bir yerdi.

Loyola'ya geri dönmedim. Bu dönem çok fazla ders kaçırmıştım ve bunun umurumda olmadığını fark ettim. O diplomayı sadece ailemi mutlu etmek için alıyordum. Gerçek ilgi alanlarım başka yerlerde yatıyordu.

Onun yerine her gün Lake City Balesi'ne gittim. Eserimi neredeyse bitirmiştım. Açık stüdyolarda saatlerce çalışıyordum, bazen tek başıma bazen de diğer dansçılarla birlikte. Marnie setlerimi tasarlıyor ve Serena ikincil rollerden birinde dans ediyordu. Başrolde ben olacaktım. Teknik olarak en iyi dansçı olduğumdan ziyade bu bale benim için fazlasıyla kişisel olduğundan başka birinin oynamasına dayanamazdım.

Jackson Wright o kadar olağanüstü destek oldu ki neredeyse uzaylılar tarafından kaçırılıp yerine bir klonu yerleştirildi diye korkmak üzereydim. Onu ilk gördüğümde kolunda bir alçıyla askı vardı ve beni karşılamaya o kadar hevesliydi ki neredeyse kendi ayağına takılıp düşecekti. Her zamanki gibi şık görünüyordu, saçları dağınıktı ve çok ürkekti, biri omzuna her dokunduğunda ya da bir kapı çarptığında irkiliyordu.

Açıkçası, baleme zorlamayla destek oluyordu. Ama üzerinde birlikte çalışmaya devam ettikçe sanırım gerçekten heyecanlandı. Hiç teklif etmeden yönetmeyi teklif etti ve bana gerçekten yardımcı olacak tavsiyeler verdi. Provanın sonra beni kenara çekti ve "Bunu senin ürettiğine inanamıyorum, Nessa," dedi. "Senin hep tek notalı olduğunu düşünürdüm. Güzel bir nota ama bütün bir şarkıyı oluşturacak kadar değil."

Homurdanarak güldüm. Jackson bir iltifatı hep bir küçümsemeyle hafifletme eğilimindeydi.

"Teşekkürler, Jackson," dedim. "Şaşırtıcı derecede yardımcı oldun. Sanırım o kadar da aşağılık biri değilsin."

Kaşlarını çattı ve bana vermek istediği cevabı yutkunmak zorunda kaldı.

Mikolaj neredeyse her gece beni görmeye geliyordu. Göl kıyısında yürüyüşe çıkıyorduk. Bana Varşova'daki hayatını, biyolojik ailesini ve Anna'yı anlattı. Bana Anna'nın ziyaret etmek istediği tüm yerlerden bahsetti. Bana dünyadaki onca yer arasından nereye gitmek istediğimi sordu.

"Şey..." Bunu düşündüm. "Her zaman Tac Mahal'i görmek istemişimdir."

Mikolaj gülümsedi. "Anna da öyle. Paramız olduğunda onu da götürecektim."

"Ailem çok sıcak olduğu için hiç gitmek istemedi."

"Ben sıcaklığı severim," diyerek gülümsedi Mikolaj. "Kardan çok daha iyi."

Şu anda kar yağıyordu. Büyük, pamuk gibi taneler ağır çekimde aşağıya doğru sürükleniyordu. Mikolaj'ın saçlarına takılıp omuzlarını örtüyorlardı. Yürüyüşümüz için sıkı giyinmek zorunda kalmıştık. O yakası açık lacivert bir palto giyiyordu. Benim üzerimde de yakası kürkle kaplı beyaz bir palto vardı.

"Buna ne dersin?" diye sordum. "Güzel değil mi?"

"Nefret etmediğim ilk kış bu," dedi.

Ardından beni öptü. Dudakları donmuş yüzümde yakıcı bir sıcaklık gibiydi. Kar o kadar yoğundu ki ne gölü ne de evimi görebiliyordum. Dünyadaki sadece ikimiz kalmış olabilirdik. Bir kar küresinin içinde sonsuza dek asılı kalmış iki figürdük sanki.

Onu öpmekten çok daha fazlasını yapmak istiyordum. Ellerimi içine sokabilmek için paltosunun düğmelerini açtım. Ellerimi gömleğinin altındaki sert, sıcak gövdesinde gezdirdim. Parmaklarımın soğuk olması umurunda değildi. Mikolaj beni daha yakına çekerek derinden öptü.

Hâlâ iyileşmekte olan yerlerine dokunmamaya dikkat ediyordum. Sargıları çıkmıştı ama yaralar derindi ve dikişler henüz alınmamıştı.

Genellikle babamın adamları arazide yürüdüğümüz her yerde bizi gözetliyordu. Bugün kar çok yoğundu. Bizi göremezlerdi.

Elimi Miko'nun kot pantolonunun önünden aşağı, iç çamaşırının içine kaydırđım. Bedeni elimi ısıtıyordu. Aletini tuttuğumda hiç irkilmedi. İnledi ve dudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırdı.

"Sana tekrar yakın olmak istiyorum," dedim ona.

"Ailenin güvenini kazanmam gerekiyor," dedi Mikolaj.

"Bu yüz yıl sürebilir," diyerek inledim. "Beni özlemiyor musun?"

"Herhangi bir şeyi özleyebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok"

Mikolaj paltosunu çıkarıp karın üzerine serdikten sonra beni üzerine yatırdı. Kot pantolonumun düğmelerini açıp biraz aşağı çekerken aynı şekilde kendi pantolonunu da indiriyordu. Ardından üzerime abanarak penisini kalçalarımın arasındaki dar boşluğa kaydırıp içeri itti.

Hâlâ kot pantolon giydiğim için bacaklarım birbirine yakındı. Bu da penisimin gireceğı alanı her zamankinden daha dar ve sıkı hale getiriyordu. Sürtünme çılgıncaydı. İçime zar zor girip çıkıyordu. Uzunluğunun her santimi boyunca onu sıkıyordum.

Mikolaj daha ilk hamlede bayılacakmış gibi soluk soluğa kaldı.

"Aman Tanrım, Nessa," diyerek inledi. "Beni öldüreceksin."

"Neden?" diye sordum.

"Bu çok fazla. Çok iyi hissettiriyor."

Gerçekten de çok iyi hissettiriyordu. Ama bundan çok daha fazlasıydı. Ona bağlandığımı hissediyordum, sanki tek bir ruh ve birbirine karışmış etten bir bedendik. Benim hissettiklerimi onun da hissettiğini biliyordum. Benim düşündüğümü düşünüyordu. Benim onu sevdiğim gibi o da beni seviyordu; delicesine, sebepsiz, sınırsız.

Hareketimiz çok kısıtlı olsa da bunun bir önemi yoktu. İkimiz de birbirimiz için sızlanıyorduk. Serbest kalmamız neredeyse anında oldu. Bir dakikadan kısa bir süre içinde taşana kadar içimde birikip çiçek açan sıcaklığı ve zevki hissedebiliyordum. Sonra rahatlayarak penisinin etrafında her zamankinden daha sıkı kenetlendim. Miko da kendini serbest bırakırken kollarını bana sanki kemiklerimi kırcakmışçasına doladı. Çok yüksek sesle bağırmamaya çalışarak boğuk bir sesle patladı.

Orada bir süre daha yatmak niyetindeydik. Hava çok soğuktu. Dişlerim takırdıyordu. Ayağa kalktım ve kot pantolonumu yukarı çekip tekrar ilikledim. Menisinin içimden damlayıp iç çamaşırımı ıslattığını hissedebiliyordum. Bu hissi seviyordum. Çok ilkel ve çiğ. Ona ve sadece ona ait olduğumun en kesin işaretiydi.

Giyindikten sonra beni tekrar öptü.

“Seni yakında eve getireceğim,” diye söz verdi Mikolaj.

Ailemin evinin artık benim evim olmadığını biliyordu.

Bazen Marcel ve Klara’yı beni ziyarete getiriyordu. Klara için Lehçe altyazılı şekilde sinemada film izlerdik çünkü İngilizcesi hâlâ berbattı. Birlikte Lehçe konuşmamızın ailemi rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Bana bir başkalaşım geçirmişim gibi bakıyorlardı.

Bendeki farklılığa alışamadılar. Annem beni eskiden yaptığımız şeylere götürmek istiyordu; alışveriş, brunch, gösteriler. Ona eşlik ederken neşeli olmaya, benden istediği gibi olmaya çalışıyordum. Ama Miko’yu çok özlüyordum. Annemle aramda bir engel vardı. Kaybolduğum o ay hakkında konuşmak istemiyordu. Tam olarak eskisi gibi olmamı istiyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bunu yapamıyordum.

Garip bir şekilde geri döndüğüm için en mutlu görünen kişi Riona’ydı. Eve geldiğim gece hukuk bürosuna kapanmış, sabahın erken saatlerine kadar dosyalar üzerinde çalışmıştı. Ailemden

gelen mesajı gördüğünde klasörlerini bırakıp hızla eve gelmiş ve bana daha önce sarıldığının yaklaşık on katı uzunluğunda sarılmıştı. Hatta gözlerinde en ufak bir yaş bile görmüş olabilirdim ama o asla bir tanesinin bile düşmesine izin vermezdi.

O zamandan beri benimle öğle yemeği yemek için birkaç kez Lake City Bal'si'ne uğradı, daha önce bunu yapmaya hiç zahmet etmemişti. Eskiden birlikte çok vakit geçirmezdik, bu yüzden benden özel bir şekilde davranmamı beklemiyordu. Sadece balenin nasıl gittiğini ve ilk performans için bir tarih belirleyip belirlemediğimizi soruyordu. Bana hangi müziği kullandığımı soruyor ve işe giderken dinlemek için şarkılardan bir çalma listesi yapıyordu. Hatta bir cumartesi sabahı ağrıyan ayaklarımı rahatlatmak için ikimize de pedikür bile ayarladı, ancak e-postalarını kontrol etmeden kırk dakika boyunca orada oturmanın onu öldürdüğünü söyleyebilirdim.

Riona ve Dante Gallo arasında gelişen dostluk ise daha da garipti. İlk seferinde onu hapisten çıkarmak için birkaç hafta harcadı, sonra hileli bir mahkûm transferi sırasında "rakip bir çete tarafından kaçırılınca" birkaç hafta daha harcamak zorunda kaldı. Sonunda Memur Hernandez'in karanlık geçmişini kullanarak cinayet suçlamasının düşürülmesini sağladı. Memur O'Malley'nin eski ortağı aleyhine tanıklık etmeyi kabul etmesi de buna yardımcı oldu. Bunun için rüşveti kimin ödediğini bilmiyorum, Mikolaj ya da Gallos'tu ama ucuz olmadığına emindim.

Sanırım Dante ve Riona, Riona'nın onu hapishanede ziyaret ettiği zamanlarda çok konuşmuşlardı. Dante'nin varlığı gerçekten sakinleştiriciydi. Riona onun yanında daha az kırılgan, en ufak bir kışkırtmada birinin kafasını koparmaya daha az hazır görünüyordu.

Cesaretimi toplayıp ona Dante'yi yakışıklı bulup bulmadığını sordum. Bana gözlerini devirerek baktı.

“Her şey aşk meşk değildir, Nessa,” dedi Riona. “Bazen erkekler ve kadınlar sadece arkadaşdır.”

“Pekâlâ,” dedim. “Ben sadece o arkadaş gömleğini çıkarmış halde görmeyi merak edersin diye düşünmüştüm... Yapısının taş gibi olduğunu düşünürsek.”

Riona sanki şişkin pazılar ve karın kasları gibi ufak tefek meseleleri önemsiyormuş gibi homurdandı.

Annemle babam Miko’ya tam olarak ısınamasalar da ona karşı hissettiklerimin geçici bir hevesten çok daha fazlası olduğunu anlamaya başladılar. Her geçen gün aramızdaki bağ daha da güçleniyordu. Evini özlüyordum; taş duvarları, gıcırdayan çatıyı, loş ışığı, aşırı büyümüş bahçeyi. Toz kokusunu, yağlıboyayı ve Mikolaj’ın kendisini. O labirentin etrafında dolaşmayı, sürekli merkezdeki adama doğru çekilmeyi özlüyordum. Beni bir mık-natıs gibi içine çeken adama.

Bensiz orada yalnız olduğunu biliyordum. Jonas ve Andrei gittiğine göre artık sadece Miko, Marcel ve Klara vardı. Bu ikisi bile yakın zamanda kendi dairelerine taşınabilirlerdi.

Mikolaj kendini işle meşgul ediyordu. Benim ya da Aida’nın ailesiyle doğrudan çatışmaya girmeden işlerini kuruyor, imparatorluğunu genişletiyordu. Şimdilik hepimiz bir... işbirliği içindeydik.

Tek sorun Ruslardı. Kütüphanenin açıldığı öğleden sonrasını hepimiz bekliyorduk: Miko’nun adamları, Gallolar ve babamın adamları. Dante komşu binanın çatısındaydı, tüfeği hazır, Kristoff’tan ya da adamlarından herhangi bir iz var mı diye etrafı gözlüyordu.

Ama hiçbir şey yoktu. Tek bir *Bratva* bile görünmüyordu. Etkinlik mükemmel geçti.

Belki de silahsız ve rakipsiz olduklarını bildikleri için pes etmişlerdi.

Ne de olsa burası büyük bir şehirdi. Etrafta bir sürü suç vardı.

31

MIKO

NESSA'NIN BALE GECESİYDİ.

Bunu neredeyse Nessa'nın kendisi kadar hevesle bekliyordum. Belki de daha fazla çünkü ben baleyi göreceğim için heyecanlıydım, Nessa ise yaklaştıkça daha da endişeleniyordu.

Ben endişeli değildim. Harika olacağını zaten biliyordum.

Bale, Harris Tiyatrosu'nda sahnelenecek ve Jackson Wright denen pislik tarafından yönetilecekti. Nessa'yı dikkate almazsa onu birkaç kez daha ziyaret etmeyi planlamıştım; sadece öylesine, tabii. Nazik bir hatırlatma olarak. Beni kızdırmadığı sürece kırık kemiğe gerek yoktu. Ama bunun gereksiz olduğu ortaya çıktı. O da en az Nessa'nın kendisi kadar projenin içine çekilmişti.

Nessa tüm arkadaşları ve ailesi için bilet almış, beni kasten ailesinin yanına oturtmuştu. En rahat pozisyon bu değildi ama onları tanımak için elimden gelen her fırsatı değerlendirmek zorundaydım. Beni seveceklerini hiç sanmıyordum. Benden nefret etmeyi bile bırakmayabilirlerdi. Yine de beni kabul etmek zorundalardı çünkü Nessa'dan vazgeçmeyecektim.

Doğrusu, sabrım tükeniyordu. Acele etmeyeceğimi düşünmüştüm ama kendi kararlılığımı abartmışım.

Onu geri istiyordum. Onu tamamen istiyordum. Onu gel-nim olarak istiyordum.

Fergus Griffin'in hemen yanında oturuyordum. Uzun boylu, düzgün vücutlu, zeki görünümlü, iyi giyimli, saçlarında hoş gri çizgiler ve kültürlü tavırları olan bir adamdı. Eğitimsiz bir göz için Chicago'lu zengin bir iş insanı gibi görünüyordu. Ben onu gerçekte olduğu gibi görüyordum; amaçlarına en uygun görü-nüme bürünen bir bukalemun. Bir infazcı olarak diz kırarken, yürüyen bir intikam gibi görüldüğünden hiç şüphem yoktu. İrlanda mafyasının saflarında yükseldiğinde bir gangster gibi giyindiğinden emindim. Şimdi ise hayatı boyunca üst tabakada yaşamış gibi davranıyordu.

Tüm bunların altında gerçekte kim olduğunu söylemek zor-du. Birkaç şey tahmin edebilirdim; zeki ve stratejik biri olma-lydı, çelik gibi bir özü vardı. Zirveye başka türlü çıkamazdınız.

Ancak sıradan bir suçlu sosyopat olamazdı çünkü Nessa'yı o yaratmıştı. Onu o yetiştirmişti. O nazik kalbi ve yaratıcı zekâsı bir yerlerden gelmiş olmalıydı.

Belki de Imogen Griffin'den. Kocasının karşı tarafında otu-ruyordu. Oğluna miras bıraktığı o soğuk mavi gözleriyle bana baktığını hissedebiliyordum.

"Sanatla ilgilenir misin?" diye sordu bana, sert bir şekilde.

"Hayır," diye yanıt verdim.

Bir anlık soğuk bir sessizlikten sonra, "Dans etmeyi severim," diye ekledim.

"Öyle mi?" Yüzündeki soğuk ifade bir nebze olsun eridi.

"Evet. Kız kardeşimle küçükken halk dansları yapardık," de-dim ve normal insanların sohbet ederken nasıl konuştuklarını

düşünmeye çalışarak nefes aldım. “Bir keresinde Polonez ile ödül kazanmıştık. Birlikte dans etmekten nefret ederdik çünkü hep tartışırdık. Anna liderlik etmek isterdi. Benden daha iyiydi. Ona izin vermeliydim. Muhtemelen sadece birbirimize çok benzediğimiz için kazandık, uyumlu bir set gibi. Jüri bunun sevimli olduğunu düşündü.”

Akışına bıraktığımda kelimeler daha hızlı dökülüyordu. Imogen ve Nessa'nın birbirlerine biraz benzemeleri yardımcı oluyordu. Garipliği hafifletmeye yardımcı oluyordu.

Imogen gülümseyerek bana baktı.

“Kardeşim Angus’la balo salonunda dans ederdik,” dedi. “Birlikte eşleşmenin çok utanç verici olduğunu düşünürdük. Hiç ödül kazanamadık.”

“Daha iyi bir eş ihtiyacın vardı,” dedi Fergus.

“Umarım kendinden bahsetmiyorsundur,” diyerek güldü Imogen. Ardından dikkatini bana verdi. “Düğünümüzde ayağımı kırdı. Ayak parmaklarıma bastı.”

Fergus kaşlarını çatarak, “Aklımda çok şey vardı,” dedi.

“Ve sen sarhoştun.”

“Çakırkeyiftim diyelim.”

“Tamamen sarhoştun.”

Birbirlerine keyifle baktıktan sonra hemen yanlarında oturduğumu hatırlayarak nefretlerine geri döndüler.

“Her neyse,” dedi Fergus. “Nessa'nın yeteneği annesinden geliyor.”

Sesindeki gururu duyabiliyordum. Nessa'yı seviyorlardı, bu çok açıktı.

Ben daha başka bir şey söyleyemeden ışıklar karardı ve perde açıldı.

Set çarpıcı, destansı boyutta ve ölçekteydi. Parlak, yemyeşil bir ormana benziyordu. Müzik de hafif ve neşeliydi. Yeşil, mavi ve pembe giysiler içinde üç kız sahneye çıktı: Nessa, Marnie ve Serena.

Serena Breglio'nun Ruslar sayesinde boyanan kahverengi saçları değiştirmedığını fark ettim. Sanırım renk hoşuna gitmişti. Nessa'nın ona neden kaçırıldığını ve sonra aniden tekrar serbest bırakıldığını ne kadar anlattığını bilmiyordum. Serena'nın Nessa'nın en iyi arkadaşlarından biri olduğunun farkındaydım ve bu değişmedi. Bu yüzden suçluluk duygusuyla Serena'nın öğrenci kredisini isimsiz olarak ödedim. Kırk sekiz bin doları. Benim bir haftada kazandığımdan daha azdı ama Serena'nın dansçı maaşını tamamlamak için birçok kafede çalışıyordu.

Birkaç ay önce olsa boğazını kesip bir çukura atmadığımız için şanslı olduğumu söyledim. Şimdi Noel Baba oldum. İşte, bu kadar yumuşadım.

Üç kız, Nessa'nın bana "pas de trois" diye açıkladığı bir düzende dans ediyordu. Elbiseleri yumuşaktı, tütü gibi sert değildi. Etraflarında her döndüklerinde etekleri çiçek yaprakları gibi açılıyordu.

Çok az bale izlemiştim ama Nessa'nın koreografisini yaptığı danslar büyüleyiciydi. Çok fazla hareket ve etkileşim vardı, notifler her seferinde değişip geliyordu.

Nessa'nın ailesi en başından itibaren büyülenmiş durumdaydı. Gözlerini sahneden ayırmadan öne doğru eğilmiş halde izliyorlardı. Şaşkın ifadelerinden, onların bile Nessa'nın işinin ne kadar güzel olabileceğini fark etmediklerini görebiliyordum.

Dansın sonuna doğru Nessa diğer iki kızıdan ayrıldı. Onlar sahnenin solundan çıkarken Nessa ters yöne geçerek kaybolmuş gibi dolaşmaya başladı.

Nessa sahnede ilerlerken ışıklandırma değişti. Aydınlik ve davetkâr görünen orman şimdi yoğun ve karanlıktı. Müzik neşeliden ürkütücü bir tona büründü.

Nessa bir kaleye geldi ve biraz tereddüt ettikten sonra içeri girdi.

Kale seti parçalar halinde zeminde kayarak etrafındaki yeri-
ne sabitlendi. Set inanılmaz derecede detaylıydı. Bu Marnie'nin
işiydi. Büyük kurşunlu cam pencereler duvarlara kafes benzeri
bir his veriyordu. Avizelerdeki erimiş şamdanlara kadar her şey
yırtık pırtık, eskimiş ve bakımsız bir görünüme sahipti.

Şatonun içinde Nessa Çirkin'le karşılaştı.

Çirkin, Lake City Balesi'nin başdansçılarından Charles Tremb-
lay tarafından canlandırılıyordu. Uzun boylu, fit ve arkadaş canlısı
görünümlü olan Tremblay'ın kızıla çalan sarı kısa saçları ve ha-
fif güneşli bir tonu vardı. Sahnede tanınmaz haldeydi. Makyaj ve
protezler onu yarı kurt, yarı insan bir canavara dönüştürmüştü,
tıpkı dönüşümünün bir parçası olan bir kurt adam gibi.

Hareketleriyle ilgili her şey de değişti. Kendinden emin hava-
sı gitmişti. Artık sahnede sinir bozucu bir hızla, bir hayvan gibi
yere eğilerek dolaşıyordu.

Nessa bana onu tam da bu nedenle seçtiğini söylemişti; dans
etmenin yanı sıra "rol yapabilme" yeteneği yüzünden.

Her gün saatlerce birlikte prova yaptıklarını biliyordum ki bu
normalde beni korkunç derecede kışkırtacak bir durumdu.
Ama her gece onu ziyaret ettiğimde Nessa sanki beni yüz yıldır
görmemiş gibi bana koşuyordu. Sanki bir saniye daha ayrı kal-
maya dayanamamış gibi. Yani başka bir adamın kollarında dans
ederken bile kimi düşündüğünü biliyordum.

Çirkin, Nessa'yı kendisiyle dans etmesi için ayarttı.

"Satin Birds" baştan çıkarıcı tınları çalmaya başladı. Uzun bir
iç geçirdim. Nessa'nın bırakın balede kullanmayı planladığını,
bu şarkıyı hatırladığını bile bilmiyordum. Kendi balo salonumun
gözlerimin önünde canlanmasına ve Nessa'yı kollarıma aldığım
ilk geceyi canlı bir şekilde hatırlamama neden oldu.

İkili sahnede önce isteksizce, sonra daha büyük bir hız ve yo-
ğunlukla vals yapmaya başladı.

Nessa'nın aramızdaki o anı yeniden yarattığını görebiliyordum. Beni bir Canavar olarak tasvir etmesine aldırmadım. Aslında bu çok uygundu. O gece vahşi bir hayvandım. Onu parçalara ayırıp bütün olarak yutmak istemiştim. Ona olan arzumu zar zor kontrol etmiştim.

Fark etmediğim şey, *onun* arzusunun zaten ne kadar güçlü olduğuydu. Şimdi Nessa Canavar'ın yüzüne bakarken bunu görebiliyordum. Ne kadar ilgisini çektiğini görebiliyordum. Kendini korumaya yönelik tüm doğal eğilimlerine rağmen ona ne kadar çekildiğini.

Bale devam ediyordu.

Klasik Güzel ve Çirkin masalıydı. Ama aynı zamanda bizim hikâyemizdi, Nessa ve benim. Aramızda olanların parçalarını karıştırıyordu.

Her şeyi yeniden yaşıyordum.

Ailesinin yanında oturduğumu unuttum. Bu salonda başka biri olduğunu unuttum. Sadece onu ve kendimi görüyor, nasıl ayrılıp da defalarca bir araya geldiğimizi, ikimizin de bizi içine çeken ve sımsıkı bağlayan çekime karşı koyamadığımızı fark ediyordum. Bana tüm hikâyemizi onun gözünden anlatılan karanlık bir fantezi olarak tekrar tekrar gösteriyordu.

Son olarak Canavar ve Nessa arasında fırtınalı bir gecede geçen bir düet sahneye konuldu. Sahne ışığı, şimşeklerle noktalanmış yağmur görüntüsünü canlandırıyor.

Düet ilk başta vahşi bir dövüşe benziyordu; şiddetli ve saldırgan. Canavar Nessa'yı sürüklüyor, kaçmaya çalıştığında onu geri çekiyordu. Hatta onu başının üzerine kaldırıp sahnenin bir ucundan diğerine taşıyordu. Ama dans ilerledikçe hareketleri senkronize olmaya başladı. Vücutları birbirine sıkıca kenetlenirken en çirkin oluşumlarda bile mükemmel bir şekilde hizalandılar.

Çok geçmeden tek bir kişi gibi giderek daha hızlı hareket ettiler. Nessa bana bunun teknik olarak en zor dans olduğunu söyledi. Charles'a ayak uyduramayacağından korkuyordu.

Ancak Nessa ayak uydurmaktan fazlasını yapıyordu. Daha önce hiç görmediğim kadar iyi dans ediyordu; hızlı, kusursuz, tutkulu. Bu kız gerçekten inanılmazdı.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Tiyatro tamamen sessizdi. Kimse sahnede dönen çifti bölme ihtimaline karşı nefes bile almıyordu. Aynı anda hem erotik hem de ruhaniydi. Büyüleyiciydi.

Sonunda sahnenin ortasında durup bir öpücükle sarıldıklarında kalabalık coşkuya kapıldı. Alkışlar gök gürültüsünü andırıyordu.

Imogen ve Fergus Griffin birbirlerine bakıyorlardı. Nessa'nın performansı karşısında hayrete düşmüşlerdi. Ama bundan daha fazlası vardı. Bunun ne anlama geldiğini onlar da benim kadar iyi biliyordu. Nessa'nın gerçekten nasıl hissettiğini görmüşlerdi. Herkesin görmesi için kalbini sahneye koymuştu.

Gösterinin sonunda alkışlar devam ediyordu. Oyuncular selam vermek için sahne önüne geldiler. Nessa selam vermeden önce yerinden kalkıp yan kapıdan çıkan bir adam hariç seyircilerin hepsi onu ayakta alkışlıyordu.

Adamın hareketi dikkatimi çekti. Nessa için ne kadar heyecanlansam ve memnun olsam da beynimin o kısmını görmezden gelemedim. Her zaman yersiz bir şeyler arayan kısım.

Nessa sahneye doğru adım atarken kalabalık her zaman-
kinden daha yüksek sesle tezahürat yaparken zevkten kızardı. Reverans yaptıktan sonra kalabalıkta ailesine bakındı. Beni gördüğünde bana bir öpücük gönderdi.

Jackson Wright onun elini tutup zaferle havaya kaldırdı. Sonunda alçısını çıkarmış, bu da moralini düzeltmiş gibi görünüyordu. Adam sırtırken gerçekten gururlu görünüyordu.

Dansçılar bir kez daha sahne arkasına yönelirken biz de Nessa'yı beklemek üzere lobiye çıktık. Nessa muhtemelen heyecanla arkadaşlarıyla konuşurken bir yandan kostümünü değiştiriyordu. Hepsi başarılarının coşkusunu yaşıyor olmalıydı.

Callum, Aida ve Riona ile birlikte Nessa'nın ailesinin yanındaydım. Imogen sanki aklında çok şey varmış gibi sessizliğini koruyordu. Aida ise herkese yetecek kadar konuşuyordu.

"Bu şimdiye kadar izlediğim en iyi baleydi. İzlediğim tek bale ama eminim diğerlerini de izleseydim yine böyle düşünürdüm."

"Çok güzeldi," diye katıldı Riona.

"Orada bir yerde bir metafor varmış gibi hissettim..." diye belirtten Aida, sinsi gri gözlerini bana doğru yöneltti.

Callum susması için ona sert bir bakış attı.

Aida en ufak bir gücenme belirtisi göstermeden ona sırtıttı. Karşılığında adamın da ağzının kenarının yukarı kıvrıldığını görabiliyordum.

Smokinli garsonlar, fokurdayan şampanya kadehleriyle dolu tepsiler taşıyarak lobide dolaşıyordu. Fergus Griffin tepsilerden birinden bir kadeh alıp şampanyasını yudumlamaya başladı. Karısına da bir kadeh uzattıysa da karısı başını iki yana salladı.

Midem gurulduyordu. Henüz yemek yememiştim. Nessa'nın da yediğinden şüpheliydim. Belki Fergus'u onu kutlama için bir yere götürmeme izin vermeye ikna edebilirdim.

O sırada oyuncular lobiye gelmeye başladı. Sokak kıyafetlerini giydilerse de ağır sahne makyajlarını henüz temizlememişlerdi, bu yüzden uyum sağlamaktan çok uzaklardı. Seyirciler onları tebrik etmek için etraflarına üşüştü. Resepsiyon sırası gibi kıvrımlı bir hat oluşmuştu. Ne kadar uzakta olduğuma lanet ettim. Nessa ile konuşmak için sıramı beklemem gerekecekti.

Kalabalık hareket halindeydi. İnsanlar doğal olarak sıraya giriyor ya da yoldan çekilmek için kenara kayıyordu. Yine göz ucuyla, bu düzene pek uymayan bir hareket dikkatimi çekti. Yün paltolu bir adam, odanın kenarından oyunculara doğru ilerliyordu.

Koyu renk saçları vardı ama yakasını kaldırdığı için yüzünü göremiyordum. Buna rağmen ceketinin içine uzanan elini fark edebildim.

Gözlerim adamın yörüngesinin tam hizasında olan Nessa'daydı. Tayt ve örgü bir kazak giymişti, takma kirpikleri ve pembe yanaklarla sahneden kalma makyajı duruyordu. Saçları sıkı bir topuzla toplanmış ve simlerle süslenmişti. Kıpırmızı yüzüyle gülerken gözleri zevkten parlıyordu.

Ben izlerken başını kaldırdı ve göz göze geldik. Gülümsemesi ışıldarken yüzümdeki ifadeyi görünce duraksadı.

Bir anda ona doğru koşmaya başladım.

Adam ceketinden çıkardığı silahın emniyetini kapattıktan sonra namlusunu yukarı kaldırdı.

Kalabalığı yararak ilerlerken bir garsona çarpıp elindeki şampanya tepsisini düşürdüm. Çarpmanın etkisiyle bardaklar etrafa saçıldı. Gümüş tepsiyi havada yakalayıp "NESSA!" diye bağırarak ileri atıldım.

Ağır çekimde adamın silahı yüzüne doğrulttuğunu görebiliyordum. Bunu Nessa da gördü. Olduğu yerde donakalırken gözleri irileşti ve kara kaşları havaya kalktı. Her iki yanındaki dansçılar ürkmüş bir halde yanından uzaklaştı. Nessa yapayalnız, korumasız, ellerini bile kaldıramayacak kadar ürkmüştü.

Tepsiyi uzatarak ileri atıldım.

Silah bir top gibi patladı.

Gürültüyle eşzamanlı olarak bana çarptığında sarsıntıyı hissettim.

Nessa'ya çarparak onu yere düşürüp bedenimi ona siper ettim. İlk kurşunun nereye isabet ettiğini bilmiyordum. Sırtımı delik deşik eden birkaç tane daha hissetmeyi bekledim.

Üç el daha ateş edildi ama hiç acı hissetmedim. Hiçbir şey ona zarar veremesin diye onu altımda hapsederken Nessa'yı âdetâ boğuyordum. ığlıklar ve kaçmaya çalışan insanların izdihamı boyunca onu koruyarak güvende tutmaya devam ettim.

Gözlerimi açtığımda Kolya Kristoff'un kanlı, hırlayan yüzünü gördüm. Önümde yerde yatıyordu. Tamamen ölmüştü.

Fergus Griffin başında dururken silahının namlusundan hâlâ dumanlar yükseliyordu. Yüzü öfkeyle buruşmuş, yeşil gözleri gözlüğünün hassas çerçevelerinin ardında şeytani bir şekilde parlıyordu. İşte, şimdi onu görebiliyordum; kibarlık maskesinin ardındaki gerçek gangsteri.

Gözlerini bana doğru çevirdiğinde düşüncelerini kendiminkiler kadar net okuyabiliyordum: Silahını bir santim sağa çekip beni hemen vurabilir ve son sorununu da çözebilirdi.

Bunun yerine silahı olduğu yere tutup Kristoff'un sırtına bir kurşun daha sıktı. Sonra silahı tekrar takım elbisesinin içine soktu.

O sırada Callum Griffin kalkmama yardım etti. Nessa'yı da ayağı kaldırırken herhangi bir zarar var mı gibi aklımı yitirmişçesine bakıyordum.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Nessa şoktan titrerken dişleri birbirine çarpıyordu ama yaralı görünmüyordu.

"İyiyim," diye yanıt verdi.

Kollarını bana sıkıca dolamıştı.

Fergus'un çenesinin seğirdiğini görebiliyordum. Nessa onun küçük kızı; normalde teselli için ona koşardı.

Callum gümüş tepsiyi aldı. Tam ortasında beyzbol topu büyüklüğünde bir çukur vardı.

“Lanet olsun,” dedi. “Bunun işe yarayacağını nereden biliyordun?”

“Bilmiyordum,” dedim.

Imogen kollarını Nessa'ya dolarken gözyaşları yüzünden birer sicim gibi akıyordu.

“Aman Tanrım,” diyerek hıçkırdı, “buna daha fazla dayanamayacağım.”

“Callum,” dedi Fergus sertçe. “Polis bir dakika içinde burada olur. Aida'yı al ve evine git. Adının bu işe karışmasını istemeyiz.”

Ardından bakışlarını bana çevirdi.

“Sanırım senin de sicilin pek temiz değil.”

“Nessa olmadan gitmem,” dedim ona.

Yüz ifadesi hafifçe yumuşayan Fergus, “Onunla birlikte burada olacağım,” dedi. “Polise ifade vereceğiz. Sonra seninle evde buluşuruz.”

Riona kollarını göğsünde kavuşturarak, “Ben seninle kalacağım,” dedi. “Hukuk danışmanı olarak.”

Tereddütte kalmıştım. Nessa'dan ayrılmak istemiyordum ama Kristoff ölmüştü. Fergus'la tartışmanın bir anlamı yoktu. Sonunda anlaşılmaya başlamışken olmazdı.

Nessa'yı usulca dudaklarından öptüm. Ailesi izlese de umurunda değildi.

“Evde görüşürüz,” dedim ona. “Bu gece inanılmazdın, Nessa. Bunun dikkatini dağıtmasına izin verme. Sen lanet olası bir yıldızsın.”

Nessa da bırakmak isteyerek beni tekrar öptü.

Siren seslerini duyduğumda ellerini boynumdan nazikçe çekti.

“Yakında görüşürüz,” dedim.

Ayrılmak için döndüğümde Fergus omzuma vurdu.

“Teşekkür ederim,” dedi kısık sesle. “Benden daha hızlıydın. Zamanında yetişemedim.”

32

NESSA

NOEL ARİFESİ'YDİ.

Annem Noel'i çok severdi. Genellikle büyük bir parti düzenlerdi ya da sadece biz bizsek kapıya çobanpüskülü süsünü asmak ve pencereye mum koymak gibi tüm küçük İrlanda geleneklerini yerini getirirdik. Sonra kendi şekerlememizi yapar, şömine ateşinde mısır patlatır ve her birimiz hediyelerimizi açardık, genelde bu bir pijama olurdu.

Bu gece ise farklı bir şey yapacaktım.

Şehrin kuzey ucuna, Mikolaj'ın evine gidiyordum.

Sabah geri dönüp krep yapacak ve ailemle birlikte hediyeleri açacaktım.

Ama bu gece Miko ve ben, uzun zamandır ilk kez baş başa kalacaktık.

Ailemin bunu kabul etmesine şaşırdım. Sanırım baleden sonra bunun gerçek olduğunu ve gelip geçici olmadığını anladılar.

Ne de olsa Miko hayatımı kurtardı. Kristoff'u herkesten önce fark etti. Yüzüme doğru gelen kurşunu engelledi. Sonra da kendi

vücuduyla beni korudu. Bu da babama Kristoff'u sırtından vurması için zaman kazandırdı.

Sanırım *Bratva*'nın yeniden yeni bir patrona ihtiyacı olacak.

Yeni patronun aynı kını beslememesini ümit ediyordum. Ruslar bozulan ittifakları pek hoş karşılamazdı.

Yine de sonunda aileme Mikolaj'ın beni sevdiğini kanıtladıysa buna değerdı. Gerçekten, gerçekten beni seviyordu.

Onu görmeye yeni bir Jeep'le gidiyordum, bu sefer beyaz yerine asker yeşiliydi. Gallolardan erken bir Noel hediyesiydi. Aida seçmişti ve Nero da üzerinde sihrini konuşturmıştu. Artık jet motoru gibi kükrüyordu, dev A/T lastikleri, vinç, lift kiti ve eklediği kaya kaydırıcılarından bahsetmiyorum bile. Onu bir dağın üzerinden sürebilirmişim gibi görünüyordu.

Aslında çoğu zaman stüdyoya gidiyordum. Şimdiden başka bir bale üzerinde çalışmaya başladım.

Lastikler karda harikaydı. Göl tarafından esen rüzgâr, vahşi ve ıslaktı.

Umurumda değildi. Kar fırtınası bile beni bu gece evde tutamazdı.

Miko beni izliyordu. Ben yaklaşırken eevin kapıları otomatik olarak açıldı. Çatıyı kaplayan beyaz örtünün altında her zamankinden daha uzun ve karanlık görünen eve doğru sürmeye devam ettim.

Ön kapı açıktı. Cipi dışarıda bırakıp içeri koştum.

Yüzlerce ve yüzlerce mumun ışıltısına adım atmıştım. Girişin tamamı mumlarla doluydu; hepsi farklı boy ve ebatlarda, karanlıkta parlıyordu. Beyaz mumların yaydığı ışık zengin altın rengindeydi ve mekânı dumanlı, tatlı balmumu kokusuyla dolduruyordu. Mikolaj beni içeriye çağırırdı.

Mumların arasından geçen yolu takip ederek ana kattan geçip kış bahçesine yöneldim.

Burası her zaman yaz mevsimindeydi. Bitkiler her zamanki gibi sık ve yeşildi. Mikolaj, tahmin ettiğim gibi bankta beni bekliyordu. Beni görünce ayağa kalktı. Her zamankinden daha resmi giyinmişti, üzerinde gömlekle pantolon varken saçları özenle taranmıştı. Kolonyasının kokusunu alabiliyordum ve bunun altında teninin kalp atışlarını hızlandıran kokusu hâkimdi.

Kollarına koşup onu öptüm. Öpüşmemiz sonsuza kadar devam edecek gibiydi, ikimiz de bitmesini istemiyorduk. Buraya döndüğüm için çok mutluydum. Böylesine tuhaf bir yer bana nasıl bu kadar uygun olabilir bilmiyordum ama uygundu işte. Ben daha doğmadan yüz yıl önce benim için yapılmıştı. Miko da benim varlığımı bilmeden önce burayı bizim için satın almıştı.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda eriyen karın son damlalarını saçlarımdan temizledi.

“Tanrım, seni ne çok özlemişim,” dedi Miko.

“Senin için bir şeyim var,” dedim. “Sadece küçük bir şey.”

Bir kitabı gizlemek imkânsız olsa da onu çantamdan çıkardım.

Mikolaj paketi yırtarak açıp içinde ne olduğunu görünce gülmüseddi.

“Aynanın İçinden”in ilk baskısıydı, mahvettiğim kitabın yerine koymak için almıştım. Altın kenarlıklı ve Kupa Kraliçesi’nin kabartmasının olduğu yoğun kırmızı bir kapağı vardı.

Miko ilk sayfayı açtığında karşısına at sırtında bir şövalye resmi çıktı.

“Henüz dövme yaptırmamışsın,” diyerek ona takıldım. “Hiç boş yerin kaldı mı? Belki ayağının altında?”

Bana sıkıca sarılarak beni yeniden öptü.

“Teşekkür ederim, Nessa. Bu mükemmel.”

“Tamam,” dedim, “yukarı çıkalım mı? Ben de senin odanı özledim...”

“Hediyeni istemiyor musun?” diye sordu Miko.

Sırtışıma gizlemeye çalıştıysam da başarılı olamadım. Hediyeleri her zaman sevmişimdir. En küçükleri bile beni mutlu ederdi. Sürprizlere bayılırdım.

Mikolaj’ın bana yeni bir plak almış olabileceğini düşünüyordum. Eski pikabın ve eski plak kutusunun bende kalmasına izin vermişti. Yeni bale için kullandığımı biliyordu. O yüzden koleksiyonuma bir ekleme yapacağını tahmin ediyordum.

Ancak Miko dizlerinin üzerine çökerek beni gerçekten şaşırttı.

“Tam olarak bir hediye sayılmaz,” dedi. “Parasını ben ödemediğim için...”

Cebinden küçük bir kutu çıkarıp açtı. İçinde dünyada beklediğim en son şeyi gördüm; büyükannemin yüzüğü.

“Ne?” derken nefesim kesildi. “Nasıl yaptın...”

“Seninle tanıştığında bir cesettim, Nessa,” dedi Miko. “Nefesim yoktu. Kalbim yok. Hayatım yoktu. Hiçbir şey hissetmiyordum. Hiçbir şey umurumda değildi. Sonra seni gördüm ve içimi uyandırdın. Başta çok aptaldım. O kadar uyuşmuştum ki o kıvılcımın nefret olduğunu düşündüm. Normal bir insan olsaydım, bunun aşk olduğunu anlardım. İlk görüşte aşk. Seni gördüğüm andan itibaren.”

Yüzüğü kutudan çıkarıp havaya kaldırdı. Elmas, antika ayağında her zamanki gibi ışıltı ışıltı parlıyordu.

“Senden nefret etmek istedim çünkü bu daha kolaydı. Ama seni izledikçe nezaketini, zekânı, yaratıcılığını görmezden gelmek imkânsızdı. Sen iyisin Nessa, çoğu insanın olmayı hayal bile edemeyeceği şekilde gerçekten ve özünde iyisin. Ama sen bundan çok daha fazlasısın. Yetenekli, güzel ve dünyanın en lanet olası seksi kadınısın. Kahretsin, bu sırada küfür etmeyecektim.”

Bir yandan gülerken hıçkırmama engel olamadım çünkü çok ama çok mutluydum. Konuşmak istesem de Mikolaj'ın sözünü kesmek niyetinde değildim. Söyleyeceği her şeyi duymak istiyordum.

“Son birkaç haftadır senden ayrı olmaktan nefret ediyordum,” diye devam etti Miko. “Ama seni tanıdığımda ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu anladım, Nessa. İlk başta seni kaçırdım. Bu sefer onların onayını istedim.”

Miko yüzüğü daha sıkı tutmaya başlamıştı.

“Bunu bana annen verdi. Seni sevdiğimi biliyor. Seni paradan, güçten ya da kendi hayatımdan daha çok seviyorum. Seni çaldım, Nessa. Ve sen de kalbimi çaldın. Kalbim sonsuza kadar senin, istesem de geri alamam. Benimle evlenir misin?”

“Evet!” diyerek ağladım. “Elbette, evet...”

Ardından Miko yüzüğü parmağıma taktı.

Elimde farklı görünüyordu. Bana aitmiş gibi görünüyordu. Sanki benim için yapılmıştı.

“Bunu gerçekten sana mı verdiler?” diye sordum şaşkınlıkla.

“İstemeyerek,” dedi.

Bir kahkaha attım.

“Yine de sayılır,” dedim.

Miko beni kollarının arasına alıp defalarca öptü.

Sonra beni odasına kadar taşıdı.

Şömine yanıyordu. Beni ateşin önüne, kalın halının üzerine bıraktı.

“Seni soymama izin ver,” dedim Mikolaj’a.

Kıpırdamadan dururken gömleğinin ön düğmelerini açma-
ma izin verdi.

Santim santim, kaslarıyla sertleşmiş ve mürekkeple kararmış geniş, düz göğsünü ortaya çıkardım. Parmak uçlarımı göğsünün üzerinde, göbeğinin orta çizgisinden aşağıya doğru gezdirdim. Mikolaj'ın teni bir erkeğe göre inanılmaz derecede pürüzsüzdü. Bu onun aldatıcı yanlarından biriydi. Nasıl görüldüğü ve nasıl hissettiği asla uyuşmuyordu. Bir vampir kadar solgun görünmesine rağmen dokunulduğunda her zaman sıcaktı. O kadar zayıftı ki her kası sizi kesecekmiş gibi görünse de teni tereyağı yumuşaklığındaydı. Gözleri paramparça olmuş cam gibi görünse de onlar sadece dünyadaki tüm acıyı yansıtan bir ayna değildi. Beni, ruhumun derinliklerini görebiliyordu.

Gömleğini çıkarırken karnındaki, omuzlarındaki ve kollarındaki yara izlerine hafifçe dokundum. Çoğunlukla iyileşmişlerdi ama beyaz çıkıntılar koyu renkli dövmelemin arasında göze çarpıyordu. Bu izlerin her biri onun benim için aldığı bir yaraydı.

Pantolonunun düğmelerini açıp aşağı indirdim. İç çamaşırını da... Şimdi ateşin önünde çırlıçıplak dururken ışık teninde dans ediyordu. Dövmeleri sanki canlanmış gibi etinin üzerinde hareket ediyordu.

Gözleri titreyen ışıktaydı parıldıyordu. Bakışları yüzümde, bedenimde geziniyordu. Yüzünde o açlık ifadesi vardı. Kalbimi sarsmayı ve normal hızının üç katına çıkmasını her daim sağlayan o bakış. Daha öpüşmemiştik bile ama şimdiden benim karıncalanıyor, meme uçlarım geriliyor, iç çamaşırlarım ıslanıyordu.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Üzerinde tek bir kıyafet olmadan bu kadar hükmedici görünebilen bir erkek daha önce hiç olmamıştı. O gergin kasların her zerresinde güç vardı. Bakışlarında vahşet vardı.

Mikolaj benim için her şeyi yapardı. Tabii, bana da... Sınırı yoktu, geçmeyeceği çizgi yoktu. Hem korkutucu hem de inanılmaz derecede tahrik ediciydi.

Aleti ağır bir şekilde karnına yaslıydı. Bakışları üzerine düşer düşmez kalınlaşmaya ve sertleşmeye başladı.

Mikolaj'ın her şeyi gibi penisi de son derece estetikti. Kalın, beyaz, pürüzsüz, mükemmel orantılı. Sertleştikçe derisi daha pürüzsüz hale geliyor, daha da geriliyordu. O derinin ne kadar yumuşak olduğunu biliyordum, tüm vücudundaki en yumuşak deriydi. En hassas yerlerimle ona dokunmak istiyordum. Dudaklarım ve dilimle başlayarak.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Aletinin başını yalamaya başladım. Dilimin ucunu baş ve gövdesi arasındaki çıkıntının etrafında dolaştırdım. Penisinin ucunda küçük bir damla belirdiğinde onu yalayarak tadına baktım. Tadı neredeyse ağzındakiyle aynıydı; temiz, zengin ve biraz da tuzlu.

Ağzımı tamamen başına kapatıp sertçe emmeye başladım. Ağzıma bir ödül gibi daha fazla sıvı sızarken Mikolaj inliyordu.

Penisini olabildiğince derine alırken tükürüğümle kapladım. Sonra başım yalayıp emerken elimle boylu boyunca okşadım.

Bunu sadece birkaç kez yaptım ama şimdiden bu işte çok daha iyi olduğumu hissediyordum. Çenemi nasıl gevşeteceğimi, ağzımı ve ellerimi nasıl birlikte kullanacağımı öğrenmiştim. Mikolaj inliyordu. Nefes alışına ve kalçalarını hareket ettirishine bakarak onun için en iyi hissin ne olduğunu anlayabiliyordum.

Bir dakika sonra beni durdurdu.

“Hoşuna gitmedi mi?” diye sordum.

“Elbette, hoşuma gidiyor,” diye homurdandı.

İkimiz de çıplak olalım diye kıyafetlerimi çıkardıktan sonra beni şöminenin önündeki halının üzerine çekti. Beni üstüne çekince ters yönle dururken kalçalarım yüzünü sardı, onun aleti de benim ağzımdaydı.

Bunu baş aşağı yapmak biraz daha zordu ama sanırım üstesinden gelebilirdim. Ta ki aynı anda dilini içime sokana kadar.

Vay canına, bu odaklanmamı zorlaştırıyordu. Ben onu emerken, o da diliyle içime giriyor ve parmaklarıyla klitorisimi okşuyordu. Açık her zamankinden farklıydı, duyum da öyle. Aynı anda hem onun ağzının benim üzerimde, hem de benim ağzımın onun üzerinde olmasının inanılmaz tatmin edici bir yanı vardı. Onun penisinin dilime değmesi hissini daha da zevkli hale getiriyordu.

Kalp atışlarım giderek daha hızlanıyordu. En son baş başa kaldığımızdan beri geçen zaman çok uzundu. Endişeli ve acı verici bir şekilde tahrik oluyordum. Geceleri yatakta onu düşünerek kendime dokunsam da Mikolaj'ın tadı, kokusu ve hissiyle aynı değildi. Hiçbir şey onunla boy ölçüşemezdi. Ondan başka hiçbir şey tatmin edemezdi.

Kalçalarımı sallayıp vajinamı onun diline sürttüm. O kadar iyi hissettiriyordu ki yasadışı olmalıydı. Aletin etrafında inlerken dikkatim artık işimin bana düşen kısmını yapamayacak kadar dağılmıştı.

Mikolaj'ın umurunda değildi. Parmaklarıyla içime girmeye ve diliyle klitorisimi yalamaya devam ediyordu. Önce bir, sonra iki parmağını içime soktu. İnleyip yüzüne sürünürken zevk dalgaları içimde yükseldi ve bazen hiç ara vermeyene kadar, uzun soluklu olana kadar bu his çoğaldı.

Orgazm bitse de ben daha fazlası için açgözlüydüm. Miko'ya doyamıyordum. Çok uzun zamandır ayrıydık.

Arkamı dönüp onun üstüne çıkarken penisi içime rahatça kaydı. Ateşin sıcaklığı tenimi okşuyordu. Yüzümü, çıplak göğüslerimi ve karnımı yakıyordu. O doruktan sonra inanılmaz derecede hassastım. Mikolaj'ın üstünde aşağı yukarı yaptığım her hareket, varlığından haberdar olmadığım yüzlerce yeni alıcıyı uyandırıyor.

Farkına bile varmadan tekrar doruğa yaklaşıyor, daha ilki tam olarak bitmeden başka bir orgazma doğru yol alıyordum. Bu seferki his daha derindeydi, klitorisim yerine içimde yoğunlaşıyordu. Penisinin başı ikinci zevk merkezime çarpıyordu. Her vuruş çeliğe çarpan çakmaktaşı gibi kıvılcımlar çıkarıyordu.

Kıvılcımlar bir anda tutuşarak içimde kabaran bir zevk cehennemi oldu. Gerçekten yanıyormuşum gibi haykırırken soluklarım çığlığa dönüştü. Tüm bedenim gerildi. Sonra gevşek ve bitkin bir halde Miko'nun üzerine kendimi bıraktım.

Beni ters çevirip emekler pozisyonuna getirdikten sonra arkamdan içime girdi. O sırada inlemeden edemedim. Aleti çok büyüktü, bu açıdan bakınca en dibe vuruyordu. Sanki rahmimi ağzımda hissediyordum.

Sırtımı hafifçe eğince bu biraz beni rahatlattı. Kalçalarımı elleriyle kavrarken parmaklarını etime batırıyordu. Ne kadar güçlü olduğunu hissedebiliyordum. Hâlâ üzerime yaymadığı ne çok enerji vardı.

O da daha fazla bekleyecek halde değildi. Defalarca içime girip çıkararak beni sertçe becermeye başladı. Zevk ve acı iç içeydi ama bu hoşuma gitmişti. Onun ne kadar güçlü olduğunu hissetmeyi seviyordum. Kontrolü ele almasını seviyordum. İhtiyacı olanı benden almasını seviyordum.

Her itişte homurdanırken sesi giderek daha derin ve hayvani bir tınıya bürünüyordu. Ateş o kadar sıcaktı ki terliyorduk. Damlacıkların onun yüzünden ve saçlarından sırtıma düştüğünü hissedebiliyordum. İçime giderek daha sert giriyordu ve ben buna doyamıyordum.

“Evet,” diye soludum. “Devam et...”

Durmasına imkân yoktu. Bedeni benimkine çarpıyor, girebildiği kadar derine giriyordu. Sonra penisini en derin pozisyonunda tutarak son bir kez daha itti ve içimde patladı. Dolduracak

yer kalmadan meninin fıskırdığını hissettim. Penisini dışarı çektiğinde menisi de onunla birlikte dışarı çıkınca kalçalarımın aşığı damladı.

Halının üzerine çöküp yan yattığımda Mikolaj da arkamda uzanıp beni kucakladı. Bedeninin boşluına mükemmel bir şekilde sığıyordum. İnce ve güçlü kollarını bana dolamıştı.

“Ne zaman evlenmeliyiz?” diye sordum.

“Hemen,” diye yanıt verdi.

“Yazı beklemek ister misin?”

“Hayır,” diye homurdandı Miko. “Bir dakika daha beklemek istemiyorum.”

33

MIKO

ANAHTARLARI TESLİM ETMEK İÇİN Geo Russo ile The Brass Pole'un önünde buluştum. Ödemesi bu sabah banka hesabıma yatmıştı - her iki striptiz kulübümün de yeni sahibi olacaktı (Nero Gallo'nun yaktığı hariç).

Russo Bentley'siyle geldi. Kısa boylu, tıknaz bir adam tamamen keldi ve elleri çizgi film eldivenleri gibi kabarıktı. Anlaşmamızdan memnun olsa da şüpheli görünüyordu.

Russo anahtarları cebine sokarken, "Artık her şey hallolduğuna göre," dedi, "neden bana satmak istemenin gerçek nedenini söylemiyorsun? Neymiş o? Erkekler meme zevkini mi kaybetti?"

Hırıltılı bir kahkaha attı.

"Hayır," dedim sertçe. "Sadece farklı bir yöne doğru ilerliyorum."

"Tanrım," dedi Russo, şaşkınlıkla başını iki yana sallayarak. "Bir kıza düştüğünü söylediler ama ben..."

Russo yüz ifademi görünce sözünü kesti. Sertçe yutkunurken âdemelması inip yükseldi.

“Bu cümleyi bitirecek misin?” diye sordum soğuk bir tavırla.

“Hayır,” diye mırıldandı, gözlerini ayakkabılarıma dikerek. “Özür dilerim Mikolaj.”

“Beni böyle iyi bir ruh haline soktuğu için ‘o kıza’ teşekkür edebilirsin,” dedim ona. “Yoksa senin boynunu kırardım.”

Olie'nin beni Jungle'a götürmek için beklediği araca geri döndüm.

“Sorun mu var, patron?” diye sordu, ben arka koltuğa geçerken.

“Hayır,” dedim. “Sadece insanlar dünyadaki yerlerini unutuyorlar. Birini ibret olsun diye cezalandırmam gerekebilir.”

“Russo başlamak için iyi bir seçim olurdu,” diye homurdandı Olie. “Sakızını şapırdatarak çiğniyor.”

“Fark ettim.”

Striptiz kulüplerini bıraktığım için üzgün değildim. Bu dünyada satılacak o kadar çok şey vardı ki... Kadınları bir meta olarak pazarlamak için aynı zevke sahip değildim.

Yine de Jungle'dan vazgeçmeyecektim. Nessa'yı ilk gördüğüm yer orasıydı. Ayrıca içki satmayacak kadar düzelmiş değildim. Aslında burada ve St. Louis'de altı kulüp daha açma planım vardı. Chicago'da ve henüz sahipsiz komşu şehirlerde genişlemek için hâlâ yer vardı.

Evi de yenilemeyi planlıyordum. Nessa evi değiştirmemi istemiyordu ama ben ona en azından düzgün bir ısıtmamız olması gerektiğini söyledim.

“Neden?” diye sordu Nessa. “Havanın soğuk olması umurumda değil. Birbirimize sarılabiliriz.”

“Bu bizim için iyi. Peki, ya çocuklar?”

İri yeşil gözleriyle bana bakakaldı.

“Çocuk istiyor musun?” diye sordu usulca.

Daha önce hiç istememiştim. Ama Nessa'yla birlikte her şeyi istiyordum. Hayatın sunduğu her deneyimi istiyordum, yeter ki onunla olsun.

“Bekleyebilirim,” dedim ona. “Ama evet, eninde sonunda.”

“Bunu ben de istiyorum,” dedi.

“Emin misin?” diyerek gülümsedim. “İkizlerin kalıtsal olduğunu biliyorsun.”

Nessa bir kahkaha attı.

“Seninle hiçbir şey basit değil, değil mi?”

“Hayır,” dedim. “Gerçekten değil.”

Balayımız için onu Agra'ya, Tac Mahal'i görmeye götürmeyi planlamıştım. Ama Nessa onun yerine Varşova'ya gitmek istiyordu.

“Büyüdüğün yeri görmek istiyorum.”

“Orası çirkin,” dedim ona. “Ve tehlikeli.”

“Bütün şehir çirkin değil ki!” diye karşı çıktı Nessa. “Saraylar, parklar ve müzeler var...”

“Nereden biliyorsun?”

“Trip Adviser'dan baktım!!”

Nessa'nın sonsuz iyimserliğine gülümseyerek başımı salladım. O her zaman her şeyin güzel yanlarını bulurdu. Varşova neden farklı olsundu ki?

“Hadi!” diyerek beni ikna etti. “Gerçekten görmek istiyorum. Ve artık Lehçe konuşabiliyorum...”

“Biraz.”

“Ne demek *biraz*?”

“Ehhh...” diyerek omzumu silkdim.

Nessa ellerini kalçalarına koyup kaşlarını çatarak bana baktı.

“Lehçem ne kadar iyi? Bana doğruyu söyle.”

Ne duygularını incitmek ne de yalan söylemek istiyordum.

“Dördüncü sınıfa giden bir çocuğunki kadar iyi,” diye yanıt verdim.

“Ne!” diye bağırdı.

“Zeki bir dördüncü sınıf çocuğu,” diye ekledim aceleyle.

“Bu daha iyi değil!”

“Biraz daha iyi,” dedim. “Bu çok zor bir dil.”

“İngilizce öğrenmen ne kadar sürdü?”

“Belki bir hafta,” diye yanıt verdim. Bu hiç de doğru değildi ama onunla dalga geçtiğimi biliyordu.

Nessa bana şakacı bir tavırla vurmaya çalıştıysa da çok hızlıydım, onun yerine elini tutup avucunu öptüm.

“Polonya’ya gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?” diye sordu.

Onu bu sefer dudaklarından öptüm.

“Seni istediğin her yere götüreceğimi biliyorsun, Nessa.”

34

NESSA

BUGÜN EVLENİYORDUM.

Küçük bir kızken o günü hayal edersiniz. Hangi renkleri kullanacağınızı, hediyeliklerinizin nasıl olacağını düşünürsünüz. En ince ayrıntısına kadar planlarsınız.

Artık o gün geldiğine göre bunların hiçbiri umurumda değildi. Hayal ettiğim tek şey mihrapta beni bekleyen adamdı.

Ona zaten zihnen, bedenen ve ruhen bağlıydım. Geriye kalan tek şey kelimeleri yüksek sesle söylemekti.

Annem o sabah hazırlanmama yardım etti. Neşeli bir yüz ifadesi takınmaya çalıştıysa da tüm bunlar hakkında hâlâ endişeli olduğunu söyleyebilirdim.

“Daha çok gençsin,” dedi annem birden fazla kez.

“Büyükannem evlendiğinde benden daha gençti,” diye hatırlattım ona, eski güzel yüzüğüyle sol elimi kaldırarak.

“Biliyorum,” diyerek iç geçirdi annem.

Büyükannem de tıpkı benim gibi ailesinin bebeğiydi. Varlıklı, şımartılmış ve kendisinden yirmi yaş büyük bir bankerle zımnen nişanlanmıştı. Sonra ahşap kaldırımında gezinirken bisikletinin lastiği patlamıştı. Bisikleti en yakın garaja götürmüştü. Orada

genç bir adam üzerinde tulumuyla ter ve yağ içinde bir arabanın altından çıkmıştı.

Bu benim büyükbabamdı. Her fırsatta birbirlerini görmek için gizlice dışarı çıkmışlardı. Büyükannem ondan bahsederken parkta ilk karşılaştıklarında onun o adam olduğundan bile emin olamadığını çünkü onu tertemiz haliyle zor tanıdığını söylerdi.

Sonunda yakalandıklarında büyükannemin babası o çocuğu bir daha görürse beş kuruşsuz bırakacağına yemin etmişti. Ertesi gece birlikte kaçmışlardı. Evlendiği gün taktığı yüzük sadece ucuz bir nikel yüzüktü. Büyükbabam ona pırlantayı on yıl sonra, Callaghanlar için bir infazcı olduktan sonra almıştı.

Büyükannem ailesiyle bir daha hiç konuşmamıştı.

Annem bunu biliyordu, bu yüzden sonunda yüzüğü bana vermişti. Aynı şeyin bizim de başımıza gelmesini istememişti.

Beni alnımdan nazıkçe öptü.

“Çok güzel görünüyorsun, Nessa,” dedi.

Riona bana beyaz güllerden oluşan buketimi getirdi. Nedimelerle uğraşmadım, bu yüzden her zamanki gibi dar ve pürüzsüz, üzerine oturan bir elbise giymişti. Omuzlarına dökülen kızıl saçları parlıyordu.

“Saçlarını böyle topladığın zaman hoşuma gidiyor,” dedim ona.

“Yüzüme dökülmesinden nefret ediyorum,” dedi. “Ama bugün güzel görünmek istedim.”

Gülleri yanımdaki tuvalet masasına bıraktı.

“Yeni balen ne zaman bitecek?” diye sordu Riona.

“Birkaç ay sonra,” diye yanıt verdim.

“Başka bir peri masalı mı?”

“Bilmiyorum,” diyerek güldüm. “Henüz ne olduğunu bilmiyorum. Deneme yapıyorum.”

“Ah, güzel,” dedi Riona başını sallayarak. “Buna hayranım.”

“Öyle mi?” dedim şaşkın bir tavırla.

“Evet,” diye onayladı Riona. “Kendi yolunu buluyorsun. Bu iyi bir şey.”

“Riona,” dedim içimde bir suçluluk duygusuyla. “Büyükanne-nin yüzüğünü istemiyor muydun?”

“Hayır,” diyerek kaşlarını çatı. “Sana söyledim, asla evlenme-yeceğim.”

“Nasıl emin olabiliyorsun?”

Riona başını iki yana salladı.

“Nasıl biri olduğumu biliyorum. Romantik biri değilim. Ayrıca kendi ailemle yaşamaya bile zor katlanıyorum.”

“Asla bilemezsin,” dedim ona. “Gün olur biri dikkatini çekti-ğinde şaşırabilirsin.”

Riona bana bakarak başını iki yana salladı.

“Romantik *olduğun* için böyle düşünüyorsun,” dedi.

En son Aida beni ziyarete geldi ve bana bir çift ayakkabısını getirdi; daha bir yıl bile olmamışken kendi düğününde giydiği ayakkabılardı bunlar. Sanki o günün üzerinden bir ömür geçmişti.

“Al bakalım,” diyen Aida, yüzüğüme, buketime ve ayakkabı-larıma bakıyordu. “Şimdi üzerinde hem eski hem de yeni bir şey var, ödünç alınmış bir şey de tamam, peki... mavi bir şey var mı?”

Kızardım.

“İç çamaşırım mavi,” dedim.

Güldü. “Mükemmel!”

Ardından Aida ayakkabıları giyip tokalarını takmama yardım etti. Elbisemin içinde tamamen eğilmek benim için çok zordu. Parlak beyaz, uzun kolları dantelli, sırtı açık gelinliğimin eteği tamamen tündendi. Aynada kendime baktığımda ilk kez yetişkin bir kadın görüyordum. Olmam gereken kişiyi görüyordum.

“Ailem pek mutlu değil,” dedim Aida’ya.

Aida omzunu silkti. “Benim düğün günümde de mutlu de-ğillerdi.”

“En azından onların fikriydi.”

“Önemli değil,” dedi Aida sertçe. “Cal ve ben birbirimizden nefret ederdik. Sen ve Miko birbiriniz için deli oluyorsunuz. Önemli olan tek şey tutkudur. Bir evlilik ilgisizlikten boğulur ve ölür. Tutku onu canlı tutar.”

“Yani onların harika çöpçatanlar olduğunu mu düşünüyorsun?” diye takıldım.

“Elbette, hayır!” diyerek kahkaha attı Aida. “Birbirimizi öldürmememiz tamamen şanstı. Ailene fazla güvenme.”

Gülümsedim. “Korkmuyorum. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

“Biliyorum,” dedi Aida, bana sarılarak. “Gel hadi. Cal paltonu aldı.”

Ana kattan arka kapıya doğru yürümeye başladım.

Mikolaj’ın evindeydik. Onun bahçesinde evlenecektik. Şubat ayı olması önemli değildi. Onunla buradan başka bir yerde, karanlık, çıplak dalların ve açık gökyüzünün altında evlenemezdik.

Ağabeyim kalın beyaz pelerini omuzlarıma doladı. Elbisemin kuyruğu kadar uzun olan pelerin arkamdan sürünüyordu.

Bahçeye çıkıp çimlerin üzerinden geçtim.

Soğuğu hiç hissetmiyordum. Kar kalmı ve yumuşak haliyle yağıyordu. Bahçeyi tamamen sessizleştiriyor, yüksek taş duvarların dışından gelen sesleri boğuyordu.

Ailem, Mikolaj’ın bir düzine adamıyla birlikte beni bekliyordu. Marcel’in yanında duran Klara’nın heyecanla gülümsediğini gördüm. Tavan arasından aldığı siyah elbiseyi uzun bir paltonun altına giymişti ve kesinlikle muhteşem görünüyordu.

Mikolaj boş bir bitki kafesinin kemerinin altında beni bekliyordu. Sade siyah bir takım elbise giymişti ve saçlarını geriye taramıştı. İnce, sade ve inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Onu gördüğümde kalbim bir kuş gibi çırpınmaya başladı.

Ona ulaşır ulaşmaz ellerimi ellerinin arasına aldı.

Rahip ya da papaz yoktu. Ailem bunu bir Katolik Kilisesi’nde yapmıyor olmamızdan nefret etse de Miko dindar değildi ve ben

de yeminimizi bizden başka kimsenin etmesini istemiyordum. Mikolaj ve ben birbirimizle istediğimiz için evleniyorduk, başka hiçbir sebep yoktu ve başka hiç kimsenin otoritesi altında değildik.

Miko ellerimi sıkıca tutup gözlerimin içine baktı.

“Nessa, seni hayatımın her saniyesinde seveceğim. Seni olduğun gibi ve her ne olursan ol seveceğim. İstedğin her şeyi senin için gerçekleştireceğim. Seni asla geri tutmayacağım. Sana her zaman doğruyu söyleyeceğim. Ne pahasına olursa olsun seni güvende ve mutlu tutacağım.”

Sertçe yutkunurken kelimelerin dudaklarımdan dökülüp dökülmeyeceğinden emin değildim. Boğazım duygu seliyle boğuktu.

“Mikolaj, seni tüm kalbimle seviyorum. Söz veriyorum, sen benim için dünyadaki tek erkek olacaksın. Senin sevgilin ve en iyi arkadaşın olacağım. Zorluğu eğlenceye dönüştüreceğiz. İkimizin de iyiliği için seçimlerimizi birlikte yapacağız. Seni her zaman her şeyin önüne koyacağım, böylece aramıza hiçbir şey giremeyecek.”

Aileme son bir kez hızlıca baktım. Onların onayını, etkilerini bir kenara bırakıyordum. Söylediğimde ciddiydim; artık önceliğim Mikolaj’dı.

Öte yandan biraz da olsa bana gülümsediklerini görmekten memnundum. Mutlu olmamı istiyorlardı.

Bakışlarımı Mikolaj’a çevirdim. Mutluyum. Tamamen ve bütünüyle.

Mikolaj beni öpücüğüne hapsettiğinde dünyanın geri kalanı yok oldu.

Şimdi yeni bir dünya yaratıyorduk ve merkezinde biz vardık.

